

Guillaume MUSSO

Guillaume Musso (născut în 1974) este unul dintre cei mai populari scriitori francezi contemporani. Se prezintă simplu: „Guillaume Musso, născut la Antibes, romancier”. încă de la vârsta de zece ani a fost sigur că va scrie romane. Mama lui, bibliotecară, i-a trezit gustul pentru literatură, hrănindu-l cu „Prost la biberon”.

La vârsta de 19 ani, Musso a plecat în Statele Unite ale Americii, unde a petrecut câteva luni, îndrăgostindu-se de New York. S-a întors în Franța plin de idei pentru romanele sale, iar după ce și-a luat diploma în științe economice la Universitatea din Nisa, a fost timp de zece ani profesor de economie și științe sociale.

A debutat în anul 2001, cu romanul *Skidamarink*. Ideea romanului care i-a adus celebritatea (*Et Apres*, 2004) i-a venit după ce a trecut printr-o experiență terifiantă: la 24 de ani, a suferit un grav accident de mașină, care l-a tăcut să reflecteze la sensul vieții și la posibilitatea ca ea să se sfârșească pe neașteptate. Următoarele romane - *Sauve-moi* (2005), *Vei fi acolo?* (Editura ALLFA, 2010; *Seras-tu là?*, 2006), *Parce que je faime* (2007), *Je reviens te chercher* (2008), *Que serais-je sans toi?* (2009), *Fata de hârtie* (*La fille de papier*, 2010) - au fost la fel de bine primite de public, unele fiind în curs de adaptare cinematografică.

Cărțile sale s-au vândut în peste 8 milioane de exemplare și au fost traduse în 33 de limbi.

Copyright: Tom Volf. XO Editions

FATA de HÂRTIE

Traducere din limba franceză de

Liliana Urian

EDITURA

ALLFA Guillaume Musso

Copyright © XO Editions, 2010. All rights reserved.

FATA DE HÂRTIE

Guillaume Musso

Copyright © 2010 Editura **ALLFA**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MUSSO, GUILLAUME

Fata de hârtie / Musso Guillaume; trad.: Urian Liliana -

București: ALLFA, 2010

ISBN 978-973-724-310-2

I. Urian, Liliana (trad.)

821.133.1-31=135.1

Toate drepturile rezervate Editurii **ALLFA**.

Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată

fără permisiunea scrisă a Editurii **ALLFA**.

Drepturile de distribuție în străinătate aparțin în exclusivitate editurii.

All rights reserved. The distribution of this book outside

România, without the written permission of **ALLFA**,

is strictly prohibited.

Copyright © 2010 by **ALLFA**.
Editura **ALLFA**: Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,

Mamei mele

*La ce servesc cărțile dacă nu ne readuc la viață,
dacă nu reușesc să ne facă s-o sorbim
cu și mai multă aviditate?*
Henry MILLER

Prolog

*A te interesa de viața scriitorului pentru
că-ți place cartea lui e ca și cum te-ai interesa de viața
raței fiindcă îți place foie gras-ul.*
Margaret ATWOOD

(USA TODA Y-6 februarie 2008)
„TRILOGIA ÎNGERILOR”
FASCINEAZĂ AMERICA

Această poveste de dragoste imposibilă dintre o tânără și îngerul ei păzitor este succesul literar al anului. Descifrarea unui fenomen.

La editura Doubleday, nimeni nu credea cu adevărat într-o asemenea reușită. Tipărit inițial în doar 10.000 de exemplare, primul roman al unui necunoscut de treizeci și trei de ani, Tom Boyd, a devenit totuși, în câteva luni, unul din cele mai importante bestseller-uri ale anului. *Compania îngerilor*, primul volum al unei viitoare trilogii, s-a situat douăzeci și opt de săptămâni pe primul loc în topul vânzărilor. Vândut în peste trei milioane de exemplare în Statele Unite, el urmează să fie tradus în peste patruzeci de țări.

Cu acțiunea plasată într-un Los Angeles romantic și fantastic în același timp, romanul descrie povestea de dragoste imposibilă dintre Dalilah, o tânără studentă la medicină, și Rafael, îngerul păzitor care veghează asupra ei încă din copilărie. Dar această intrigă supranaturală nu este decât un pretext pentru a aborda subiecte delicate precum incestul, violul, donarea de organe sau nebunia.

Ca și *Harry Potter* sau *Twilight*, *Compania îngerilor* a grupat rapid publicul în jurul unei mitologii foarte bogate. Cititorii cei mai pasionați formează o adevărată comunitate cu propriile-i coduri și cu multiple teorii.

Pe internet, sute de site-uri sunt deja consacrate personajelor create de Tom Boyd. Foarte discret, autorul este un tânăr profesor originar din modestul cartier MacArthur Park din Los Angeles. Înainte de a cunoaște acest răsunător succes, Boyd preda literatura unor adolescenți cu probleme la liceul unde el însuși fusese elev în urmă cu cincisprezece ani.

Ca urmare a succesului primului său roman, el a părăsit învățământul după semnarea unui contract cu editura Doubleday pentru alte două cărți și... două milioane de dolari.

(Gramophone - 1 iunie 2008)
**PIANISTA FRANCEZĂ AURORE
VALANCOURT, LAUREATĂ A
PRESTIGIOSULUI PREMIU AVERY FISHER**

În vârstă de treizeci și unu de ani, celebra pianistă Aurore Valancourt a obținut sâmbătă prestigiosul Avery Fisher Prize. În valoare de 75.000 de dolari, acest premiu foarte râvnit recompensează anual un muzician pentru contribuția lui excepțională la muzica clasică. Născută la Paris pe 7 iulie 1977, Aurore Valancourt este considerată una dintre cele mai talentate muziciene ale generației ei.

Un superstar al claviaturii

Formată la Curtis Institute din Philadelphia, ea este descoperită încă din 1997 de dirijorul Andre Grevin, care o invită să întreprindă un turneu sub conducerea lui. O recunoaștere care îi deschide drumul spre o extraordinară carieră internațională. Susține deci o serie de recitaluri cu cele mai mari orchestre, dar, dezamăgită de elitismul sistemului muzical clasic, se retrage brusc de pe scena interpretativă în ianuarie 2003. Pornește apoi într-un tur al lumii, pe motocicletă, care va dura doi ani și se va termina în mijlocul lacurilor și falezelor parcului natural Sawai Madhopur din India, unde artista își va petrece mai multe luni. În 2005, se stabilește în Manhattan și reia drumul scenei și al studiourilor, angajându-se totodată în mod activ în protecția mediului înconjurător. Această investiție o pune într-o lumină mediatică nouă și, ca urmare, popularitatea ei depășește sfera melomanilor. Profitând de avantajul unui fizic remarcabil, pozează pentru mai multe reviste de modă (fotografii glamour pentru *VanityFair*, altele în care apare aproape goală pentru *Sports Illustrated...*) și devine egeria unei renumite mărci de lenjerie. Semnează numeroase contracte publicitare care vor face din ea muziciana cea mai bine plătită din lume.

O muziciana atipică și controversată

În ciuda vârstei ei tinere, Valancourt dovedește o foarte bună stăpânire a claviaturii, dar i se reproșează adesea o oarecare lipsă de sensibilitate, mai ales în interpretarea repertoriului romantic. Revendicându-și sus și tare libertatea și independenta, ea a devenit un „coșmar” pentru organizatorii de concerte: renunțările în ultimul moment sau capriciile de divă sunt nenumărate. Felul ei de a fi dintr-o bucată se manifestă până și în viața particulară. Această celibatară convinsă susține că nu așteaptă nimic de la o legătură amoroasă fiind adepta unui *cârpe diem* care îi mărește numărul cuceririlor. Relațiile tumultuoase cu celebriți din show-biz fac din ea singura interpretă de muzică clasică obișnuită a revistelor de can-can, ceea ce, evident, pasionații pianului nu prea apreciază...

(Los Angeles Times - 26 iunie 2008)
**AUTORUL „TRILOGIEI ÎNGERILOR”
FACE O DONAȚIE DE 500.000 \$
UNEI ȘCOLI DIN LOS ANGELES**

În timp ce al doilea roman al său, *Amintiri de înger*, se impune deja în fruntea topului de vânzări, scriitorul Tom Boyd a făcut o donație de jumătate de milion de dolari pentru Harvest

High School din Los Angeles, a anunțat directorul instituției. Situat în cartierul defavorizat MacArthur Park, acest liceu este cel în care a învățat Boyd în timpul adolescenței. Devenit profesor, el a predat aici literatura, înainte de a se retrage ca urmare a succesului cărții lui. Contactat de ziarul nostru, scriitorul n-a dorit să confirme această informație. Cam confuz cu presa, enigmaticul romancier se pare că ar fi început deja să redacteze al treilea volum din saga lui.

(Stars News - 24 august 2008)
FRUMOASA AURORE DIN NOU
CELIBATARĂ!

Nefericirea unora poate însemna fericirea altora. La treizeci și unu de ani, pianista top-model tocmai a rupt relația cu iubitul ei, jucătorul de tenis spaniol Javier Santos, cu care trăia o poveste de dragoste de câteva luni.

Pe neașteptate, după frumoasa lui dublă performanță de la Roland-Garros și Wimbledon, sportivul o sa petreacă câteva binemeritate zile de vacanță la Ibiza, doar împreună cu prietenii lui din Barcelona.

Cât despre ex-doamna sufletului său, ea nu va rămâne probabil mult timp celibatară,...

(Variety - 4 septembrie 2008)
„TRILOGIA ÎNGERILOR”
ÎN CURÂND LA CINEMA

Columbia Pictures a cumpărat drepturile de adaptare cinematografică a „Trilogiei îngerilor”, saga fantastică și romantică a lui Tom Boyd.

Compania îngerilor, Amintiri de înger... Două titluri familiare pentru milioane de cititori care au fost deja ținuți în tensiune, de la prima la ultima pagină, de primele două volume din această trilogie.

O muziciană atipică și controversată

În ciuda vârstei ei tinere, Valancourt dovedește o foarte bună stăpânire a claviaturii, dar i se reproșează adesea o oarecare lipsă de sensibilitate, mai ales în interpretarea repertoriului romantic.

Revendicându-și sus și tare libertatea și independenta, ea a devenit un „coșmar” pentru organizatorii de concerte- renunțările în ultimul moment sau capriciile de divă sunt nenumărate.

Felul ei de a fi dintr-o bucată se manifestă până și în viața particulară. Această celibatară convinsă susține că nu așteaptă nimic de la o legătură amoroasă fiind adepta unui *cârpe diem care* îi mărește numărul cuceririlor. Relațiile tumultuoase cu celebrități din show-biz fac din ea singura interpretă de muzică clasică obișnuită a revistelor de can-can, ceea ce, evident, pasionații pianului nu prea apreciază...

(Los Angeles Times - 26 iunie 2008)
AUTORUL „TRILOGIEI ÎNGERILOR”
FACE O DONAȚIE DE 500.000 \$
UNEI ȘCOLI DIN LOS ANGELES

În timp ce al doilea roman al său, *Amintiri de înger*, se impune deja în fruntea topului de vânzări, scriitorul Tom Boyd a făcut o donație de jumătate de milion de dolari pentru Harvest High School din Los Angeles, a anunțat directorul instituției. Situat în cartierul defavorizat MacArthur Park, acest liceu este cel în care a învățat Boyd în timpul adolescenței. Devenit profesor, el a predat aici literatura, înainte de a se retrage ca urmare a succesului cărții lui.

Contactat de ziarul nostru, scriitorul n-a dorit să confirme această informație. Cam confuz cu presa, enigmaticul romancier se pare că ar fi început deja să redacteze al treilea volum din saga lui.

(Stars News - 24 august 2008)
FRUMOASA AURORE DIN NOU
CELIBATARĂ!

Nefericirea unora poate însemna fericirea altora. La treizeci și unu de ani, pianista top-model tocmai a rupt relația cu iubitul ei, jucătorul de tenis spaniol Javier Santos, cu care trăia o poveste de dragoste de câteva luni.

Pe neașteptate, după frumoasa lui dublă performanță de la Roland-Garros și Wimbledon, sportivul o să petreacă câteva binemeritate zile de vacanță la Ibiza, doar împreună cu prietenii lui din Barcelona.

Cât despre ex-doamna sufletului său, ea nu va rămâne probabil mult timp celibatară...

(Variety - 4 septembrie 2008)
„TRILOGIA ÎNGERILOR”
ÎN CURÂND LA CINEMA

Columbia Pictures a cumpărat drepturile de adaptare cinematografică a „Trilogiei îngerilor”, saga fantastică și romantică a lui Tom Boyd.

Compania îngerilor, Amintiri de înger... Două titluri familiare pentru milioane de cititori care au fost deja ținuți în tensiune, de la prima la ultima pagină, de primele două volume din această trilogie.

Filmările pentru ecranizarea primului volum ar trebui să înceapă foarte curând.

De la: patricia.moore@speedacces.com

Subiect: Vindecare

Data: 12 septembrie 2008

Către: thomas.boyd2@gmail.com

Bună ziua, domnule Boyd. Voiam să vă scriu de mult timp. Mă numesc Patricia, am 31 de ani și îmi cresc singură cei doi copii. Am fost alături, până la ultima lui suflare, de bărbatul pe care îl iubeam și cu care tocmai îmi întemeiasem o familie. Suferea de o boală neurologică care i-a stors încet-încet toate puterile. Din această fază a vieții mele, am ieșit mult mai distrusă decât vreau s-o recunosc. Relația noastră a fost atât de scurtă... După această dramă, v-am descoperit cărțile.

Am evadat în poveștile dumneavoastră și m-am simțit din nou în armonie cu mine însămi. În romanele dumneavoastră, personajele au adesea șansa de a-și modifica destinul, trecutul, și de a-și îndrepta greșelile. Eu sper doar să am șansa de a iubi din nou și de a mai fi iubită.

Vă mulțumesc că m-ați ajutat să mă împac cu viața.

(Paris Matin -12 octombrie 2008)
AURORE VALANCOURT: TALENT REAL
SAU IMPOSTURĂ MEDIATICĂ?

Un public numeros s-a îmbulzit ieri la Théâtre des Champs-Élysées.

Având deja o puternică imagine mediatică, tânăra și strălucita muziciană continuă să stârnească curiozitate.

În program, Concertul pentru pian „Imperialul” de Beethoven, urmat, în partea a doua, de Improptuurile lui Schubert. Un program tentant care n-a fost ceea ce se anunța.

în ciuda unei tehnici ireproșabile, concertul a fost interpretat fără pasiune și fără lirism. Să nu ezităm s-o spunem- Aurore Valancourt este mai mult un produs de marketing decât pianista supradotată și genială prezentată în reportajele televizate. Fără formele apetisante și fața ei de înger, n-ar fi decât o muziciană obișnuită, căci „fenomenul Valancourt” nu se bazează pe nimic altceva decât pe o mașinărie bine unsă care a reușit cu abilitate să transforme o interpretă onorabilă într-un star adulat.

Ce e mai trist în toată această poveste? Că imaturitatea ei muzicală n-a împiedicat publicul, total devotat imaginii sale, s-o aplaude furtunos.

De la: myral4.washington@hotmail.com

Subject: Cărți cum altele nu-s...

Data: 22 octombrie 2008

Către: thomas.boyd2@gmail.com

Bună ziua, domnule Boyd. Mă numesc Myra și am 14 ani. Sunt o „tânără de la periferie”, cum spun ziiarele. Merg la școală în MacArthur Park și am asistat la conferința pe care ați ținut-o atunci când ați venit în clasa noastră. Niciodată nu mi-aș fi imaginat că într-o bună zi voi fi interesată de romane. Și totuși ale dumneavoastră m-au pasionat. Am făcut economii ca să vă cumpăr a doua carte, dar, cum n-aveam destui bani, am petrecut ore în șir în raioanele cu cărți din Barnes & Nobles ca s-o citesc de mai multe ori... Vreau doar să vă mulțumesc.

(TMZ.com - 13 decembrie 2008)

AUORE ȘI TOM ÎNDRĂGOSTIȚI LA CONCERTUL KINGS OF LEON?

Kings of Leon au performat în forță sâmbătă la Forum-ul din Los Angeles. În mulțimea venită să aplaude grupul rock din Nashville, pianista Aurore Valancourt și scriitorul Tom Boyd păreau a fi foarte intimi. Priviri complice, vorbe dulci susurate la ureche, mâini în jurul taliei, Pe scurt, cei doi sunt mult mai mult decât prieteni. Fotografiile următoare vorbesc, de altfel, prin ele însele. Vă lăsăm să judecați singuri...

(TMZ.com - 3 ianuarie 2009)

AUORE VALANCOURT ȘI TOM BOYD: JOGGING DE ÎNDRĂGOSTIȚI

Dorința de păstrare a siluetei sau escapadă amoroasă?

În orice caz, Aurore Valancourt și Tom Boyd și-au acordat ieri o lungă ședință de jogging pe aleile din Central Park încă albite de zăpadă. (...)

(TMZ.com -18 martie 2009)

AUORE VALANCOURT ȘI TOM BOYD CAUTĂ UN APARTAMENT ÎN MANHATTAN

(USA Today -10 aprilie 2009)

NOUA CARTE A LUI TOM BOYD VA APĂREA ÎNAINTE DE SFÂRȘITUL ANULUI

Editura Doubleday a făcut ieri acest anunț: cel de-al treilea volum din saga lui Tom Boyd va apărea în toamnă. În perspectivă, ședințe de lectură pentru fanii romancierului.

Intitulat *Mix-Up in Heaven*, ultimul volum din „Trilogia Îngerilor” ar trebui să fie unul din marile succese ale anului.

(Entertainment Today - 6 mai 2009)
TOM CAUTĂ INELUL PERFECT
PENTRU AURORE

Scriitorul și-a petrecut trei ore la Tiffany, în New York. În căutarea unui inel perfect pentru femeia cu care este împreună de câteva luni.

O vânzătoare povestește: „Părea foarte îndrăgostit și foarte grijuliu să aleagă bijuteria care s-o impresioneze pe iubita lui”.

De la: svetlana.shaparova@hotmail.com

Subiect: Amintirea unei iubiri

Data: 9 mai 2009

Către: thomas.boyd2@gmail.com

Stimate domnule Boyd,

Mai întâi, îmi cer scuze pentru greșelile de ortografie. Sunt rusoaică și vorbesc prost engleza. Cartea dumneavoastră mi-a fost oferită de un bărbat pe care îl iubeam și pe care îl întâlnisem la Paris. Dându-mi cartea, mi-a spus doar: „Citește și vei înțelege.” Acest bărbat (pe nume Martin) și cu mine nu mai suntem împreună acum, dar povestea dumneavoastră îmi amintește legătura care ne unea și care mă făcea să mă simt atât de plină de viață. Când vă citesc, mă simt în lumea mea.

Vă mulțumesc, dacă citiți acest mesaj, și vă doresc mult succes în viața personală.

Svetlana

•

(Onl ine - 30 mai 2009)
AURORE VALANCOURT ȘI TOM BOYD
SE CEARTĂ ÎNTR-UN RESTAURANT

•

(Onl ine - 30 mai 2009)
AURORE VALANCOURT „INFIDELĂ”
LUI TOM BOYD?

•

(TMZ.com - 2 iulie 2009)
AURORE VALANCOURT ȘI TOM BOYD:
SFÂRȘITUL UNEI POVEȘTI DE IUBIRE

Celebra pianistă, care trăia de mai multe luni o frumoasă poveste de iubire cu scriitorul Tom Boyd, a fost zărită săptămâna trecută în compania lui James Bugliari, bateristul grupului rock The Sphinx.

•

Ați văzut deja cu siguranță această înregistrare video... Ea a fost mult timp printre cele mai vizionate pe *YouTube* și *Dailymotion*, atragându-și o droaie de comentarii, unele batjocoritoare - cele mai numeroase -, altele mai compătimitoare.

Locul? Sala de concerte Royal Albert Hall din Londra. Evenimentul? *The Proms*, unul din cele mai celebre festivaluri de muzică clasică din lume, transmis în direct de BBC.

La începutul înregistrării video, o vedem pe Aurore Valancourt intrând în scenă în aplauzele susținute a mii de melomani, ridicați în picioare, în rânduri strânse, sub somptuoasa cupolă victoriană. Îmbrăcată cu o rochie neagră sobră, purtând un discret colier de perle, ea salută orchestra, se așază la pian și începe în forță, făcând să răsunе primele acorduri din minunatul *Concerto* de Schumann.

În primele cinci minute, publicul este atent, apoi se lasă purtat de muzică. La început năvalnică, frazarea Aurorei devine mai liberă, ușoară ca un vis, până când...

...păcălind serviciile de pază, un bărbat reușește să se cațere pe scenă pentru a se îndrepta spre solistă.

- Aurore!

Tânăra tresare și scoate un țipăt scurt. În timp ce orchestra se oprește la unison, apar două gărzi de corp care-l apucă de mijloc pe intrus și-l trântesc la pământ.

- Aurore! repetă el.

Revenindu-și din spaimă, pianista se ridică și, cu un gest al mâinii, le cere celor doi bodyguarzi să-l elibereze pe individ. După un moment de stupeoare, sala este cufundată acum într-o tăcere stranie.

Bărbatul se ridică, își bagă cămașa în pantaloni, pentru a-și recăpăta o oarecare ținută. Are ochii măriți, înroșiți din cauza alcoolului și a lipsei de somn.

Nu e nici terorist, nici iluminat.

Doar un bărbat îndrăgostit.

Doar un bărbat nefericit.

Tom se apropie de Aurore și îi face o declarație stângace, cu speranța că nebunească că va fi de ajuns pentru a face să renască o flacăra în privirea celei pe care o iubește încă.

Dar, incapabilă să-și ascundă jena sau să-i susțină mai mult privirea, tânăra femeie îl întrerupe:

- S-a terminat, Tom.

Nenorocit, el depărtează brațele în semn de neînțelegere.

- S-a terminat, repetă ea șoptit plecând ochii.

•

(Los Angeles Daily News -10 septembrie 2009)

CREATORUL „TRILOGIEI ÎNGERILOR” ARESTAT ÎN STARE DE EBRIETATE

Vineri seara, autorul bestseller-urilor a fost arestat în timp ce se afla în stare de ebrietate la volan. El rula cu 150 km/h pe un drum unde limita de viteză e 70.

În loc să adopte o atitudine rezervată, Tom Boyd s-a arătat insolent cu ofițerii de poliție, amenințându-i că le va distruge cariera. Încătușat și închis într-o celulă pentru a-și reveni din beție, el avea, conform autorităților, peste 1,6 grame de alcool în sânge, față de cele 0,8 grame autorizate în California.

Eliberat câteva ore mai târziu, Boyd și-a cerut scuze prin intermediul unui comunicat difuzat de agentul lui, Milo Lombardo: „M-am purtat ca ultimul imbecil, adoptând un comportament iresponsabil care ar fi putut pune în pericol și alte vieți în afară de a mea”.

•

(Publisher Weekly - 20 octombrie 2009)

APARIȚIA ULTIMULUI VOLUM DIN „TRILOGIA ÎNGERILOR” ÎNTÂRZIE

Editura Doubleday a anunțat că apariția romanului lui Tom Boyd va fi amânată pentru la vară. Cititorii vor trebui să mai aibă răbdare încă opt luni pentru a cunoaște deznodământul acestei saga de succes.

Se pare că întârzierea ar avea drept cauză recentele decepții ale autorului ei, după o ruptură sentimentală greu suportată care l-ar fi aruncat într-o depresie profundă.

O versiune respinsă de agentul său, Milo Lombardo: „Tom nu suferă în niciun caz de sindromul paginii albe! El lucrează în fiecare zi pentru a le oferi cititorilor săi cel mai bun roman posibil. Toată lumea poate înțelege acest lucru”.

Cu toate astea, fanii nu sunt de acord cu așa ceva! În numai o săptămână, birourile editurii au fost asaltate de scrisori de protest. Pe internet, a fost chiar postată o petiție pentru a-i cere lui Tom Boyd să-și respecte angajamentele!

De la: yunjinbuym@yahoo.com

Subiect: Un mesaj din Coreea de Sud

Data: 21 decembrie 2009

Către: thomas.boyd2@gmail.com

Stimate domnule Boyd. N-o să vă povestesc viața mea. Vă mărturisesc doar că am fost internată recent într-o clinică de psihiatrie din cauza unei profunde depresii. Am încercat chiar de mai multe ori să-mi pun capăt zilelor, în timpul acestei șederi, o infirmieră m-a convins să vă citesc una din cărți. Vă cunoșteam deja: era greu să nu fi zărit copertile romanelor dv. în metrou, în autobuz sau pe terasa cafenelelor. Credeam că poveștile pe care le scrieți nu erau făcute pentru mine. Mă înșelam. Bineînțeles, viața nu este ca într-o carte, dar am găsit în întâmplările și în personajele dumneavoastră acea scânteie fără de care nu mai eram nimic. Primiți toată recunoștința mea, Yunjin Buyn

(Onl . 'ne - 23 decembrie 2009)

SCRIITORUL TOM BOYD ARESTAT LA PARIS

Autorul bestseller-urilor a fost arestat în Franța, pe aeroportul Charles-de-Gaulle, luna trecută, după ce s-a bătut cu chelnerul unei cafenele care refuza să-l servească din cauza stării de ebrietate avansate în care se afla. Boyd a fost arestat preventiv. În urma anchetei, procurorul Republicii a stabilit aducerea lui în fața tribunalului corecțional din Bobigny, la sfârșitul lunii ianuarie. Boyd va fi judecat pentru violență intenționată, ultraj și lovituri.

De la: mirka.bregovic@gmail.com

Subiect: Cea mai fidelă cititoare a dumneavoastră din Serbia!

Data: 25 decembrie 2009

Către: thomas.boyd2@gmail.com

Stimate domnule Boyd. Pentru prima oară mă adresez unei persoane pe care n-o cunosc decât prin intermediul scrierilor sale!

Sunt profesoară de literatură într-un mic sat din sudul Serbiei unde nu există nici bibliotecă, nici librărie. În această zi de 25 decembrie, permiteți-mi să vă urez un Crăciun fericit. Se lasă noaptea peste câmpia acoperită de zăpadă. Sper ca într-o zi să veniți să ne vizitați țara și de ce nu chiar satul meu, Rickanovica!

Vă mulțumesc pentru toate aceste vise.

Cu prietenie,

Mirka

PS: Țineam de asemenea să vă spun că nu cred niciun cuvânt din ceea ce se povestește prin ziare și pe internet despre viața dumneavoastră privată.

(New York Post - 2 martie 2010)

TOM BOYD PE CALEA PIERZANIEI?

Alaltăieri seară, la ora 23, dintr-un motiv necunoscut încă, renumitul autor s-a legat de un client din F r e e z e , un bar select din B e v e r l y Hills. Discuția dintre cei doi bărbați a degenerat în încăierare. Sosită rapid la fața locului, poliția l-a arestat pe tânărul scriitor după ce a găsit asupra lui 10 grame de crystal meth.

Aționat în justiție pentru posesie de droguri, el a fost eliberat condiționat, dar va fi convocat în curând în fața Curții Superioare din Los A n g e l e s .

Punem pariu că, de data asta, o să aibă nevoie de un avocat bun pentru a scăpa de închisoare....

De la: eddy93@free.fr

Subiect: Cineva de b i n e

Data: 3 m a r t i e 2010

Către: thomas.boyd2@gmail.com

Mă numesc Eddy, am 19 ani și pregătesc un CAP ¹

de patiser la Stains, în suburbia pariziană .

Mi-am ratat complet anii de colegiu și de liceu din cauza anturajului și a slăbiciunii pentru hașiș.

Dar, de un an, o fată super a apărut în viața mea și, ca să n-o pierd , m-am hotărât să nu mă mai port ca un idiot . Am reînceput să studiez, și cu ea nu numai că învăț , dar și înțeleg.

1 CAP - abreviere pentru Certificat de Aptitudini Profesionale; examen pentru obținerea unui astfel de certificat în Franța, (n. t.)

Dintre cărțile pe care m-a făcut să le citesc, a le dumneavoastră sunt preferatele mele: ele scot la iveală tot ce e mai bun în mine.

În prezent, vă aștept cu nerăbdare următoarea carte. Dar nu-mi place ce apare în presă despre dumneavoastră. În romanele pe care le-ați scris, personajele mele preferate sunt tocmai cele care știu să rămână fidele valorilor lor .

Așa că, dacă există un dram de adevăr în toate astea, aveți grijă ce faceți, domnule Boyd.

Nu vă pierdeți în alcool sau în rahatul ăsta de drog.

Și nu deveniți, ca mine, un idiot . . .

Cu tot respectul, Eddy.

Casa cu vedere spre ocean

Se întâmpla ca o femeie să întâlnească o epavă și să decidă să facă din ea un bărbat sănătos. Uneori, reușește. Se întâmplă ca o femeie să întâlnească un bărbat sănătos și să decidă să facă din el o epavă. Chestia asta îi reușește întotdeauna.
Cesare PAVESE

-Tom, deschide-mi!

Strigătul se pierdu în vânt și rămase fără răspuns.

- Tom! Sunt eu, Milo. Știu că ești acolo. Ieși din bârlog, fir-ar să fie!

Malibu

Comitatul Los Angeles, California

O casă pe plaja

De mai bine de cinci minute, Milo Lombardo lovea fără întrerupere în jaluzelele din lemn care dădeau spre terasa casei celui mai bun prieten al său.

-Tom! Deschide sau sparg ușa! Știi că sunt în stare de asta!

În cămașă ajustată pe talie, costum bine croit și cu ochelari de soare pe nas, Milo avea figura cătrănită din zilele lui proaste.

Mai întâi crezuse că timpul va vindeca rănilor lui Tom, dar, departe de a se risipi, criza prin care trecea nu făcuse decât să se agraveze. În ultimele șase luni, scriitorul nu mai ieșise deloc din casă, preferând să se baricadeze în închisoarea lui aurită, fără să răspundă nici la soneria telefonului mobil, nici la cea a interfonului.

- Ți-o mai cer încă o dată, Tom: lasă-mă să intru!

În fiecare seară, Milo bătea la ușa reședinței de lux, dar nu se alegea ca reacție decât cu înjurăturile vecinilor și cu intervenția inevitabilă a patrului de securitate care veghea asupra liniștii bogaților locuitori ai enclavei Malibu Colony.

De data asta totuși, nu mai era timp de tergiversări: trebuia să acționeze înainte de a fi prea târziu.

- Foarte bine, tu ai vrut-o! amenință el dându-și jos haina și înarmându-se cu o rangă din titan pe care i-o procurase Carole, prietena lor din copilărie care lucra acum ca detectiv în LAPD ².

Milo aruncă o privire în spatele lui. Plaja de nisip fin parcă ațipise sub soarele auriu al începutului de toamnă. Înghesuite ca niște sardine, vilele de lux se etalau de-a lungul falezei, unite în aceeași dorință de a interzice accesul pe țărm nechemăților. Mulți oameni de afaceri și vedete din mass media și *entertainment* își aleseseră domiciliul aici. Fără a mai vorbi de

starurile de cinema: Tom Hanks, Sean Penn, DiCaprio, Jennifer Aniston aveau toți câte o casă în zonă.

2 Los Angeles Police Department (n.t.)

Orbit de luminozitate, Milo miji ochii. La vreo cincizeci de metri mai încolo, postat în fața unei căsuțe construită pe piloți, cu binoclul lipit de ochi, adonisul în costum de baie, care o făcea pe salvamarul, părea hipnotizat de siluetele surferițelor care profitau de valurile puternice ale Pacificului.

Considerând că avea cale liberă, Milo se puse pe lucru.

Băgă capătul curbat al levierului metalic într-una din fantele cercevelei și împinse din toate puterile pentru a face să plesnească șipcile din lemn ale jaluzelelor.

Ai într-adevăr dreptul să-ți protejezi prietenii de ei înșiși? se întrebă el pătrunzând în casă.

Dar acest caz de conștiință nu dură nici măcar o secundă: în afară de Carole, Milo nu avusese niciodată decât un singur prieten pe lumea asta și era hotărât să încerce totul pentru a-l face să-și uite durerea și pentru a-i reda gustul de a trăi.

*

- Tom?

Cufundat în semiîntuneric, parterul era scăldat într-o toropeală suspectă unde mirosul de mucegai rivaliza cu cel de aer închis. Tone de veselă umpleau chiuveta din bucătărie și livingul era devastat ca după o spargere: mobilier răsturnat, haine aruncate pe jos, farfurii și pahare sparte. Milo păși peste cutiile de pizza, peste ambalajele de mâncare chinezească, peste sticlele de bere goale și deschise toate ferestrele ca să alunge întunericul și să aerisească încăperile.

Construită în formă de L, casa avea două niveluri și o piscină subterană. În ciuda dezordinii, ea degaja o atmosferă liniștită grație mobilelor din lemn de arțar, parchetului deschis la culoare și abundenței lumini naturale. Vintage și actual în același timp, decorul alterna mobilier modern și tradițional tipic epocii în care Malibu nu era decât o simplă plaja pentru surferi și nu devenise încă un bârlog aurit pentru miliardari.

Ghemuit în poziție fetală pe canapea, Tom își provoca frică dacă te uitai la el: ciufulit, palid, cu fața acoperită de o barbă gen Robinson Crusoe, nu semăna deloc cu cel din fotografiile sofisticate care ilustrau copertile din spate ale romanelor lui.

- Hei, tu ăla de-acolo, scoală-te! trâmbiță Milo.

Se apropie de sofa. Mai multe rețete mototolite sau pliate umpleau măsuta joasă. Prescripții redactate de dr. Sophia Schnabel, „psihiatra starurilor”, al cărei cabinet din Beverly Hills aprovizionă o bună parte a jet-set-ului local cu psihotrope mai mult sau mai puțin legale.

- Tom, trezește-te! strigă Milo ducându-se la căpătâiul prietenului său.

Neîncrezător, el inspecta etichetele de pe tuburile de medicamente împrăștiate pe jos și pe masă: Vicodin, Valium, Xanax, Zoloft, Stilnox. Un amestec infernal de analgezice, anxiolitice, antidepresive și somnifere. Cocteilul fatal al secolului 21.

- Fir-ar să fie!

Cuprins de panică, temându-se de o intoxicație medicamentoasă, el îl apucă pe Tom de umeri pentru a-l scoate din somnul lui artificial.

Scuturat ca un prun, scriitorul sfârși prin a deschide ochii:

- Ce naiba faci la mine-n casă? mormăi el.

2 Doi prieteni

*Recitam eternele litanii pe care le repetăm
atunci când încercăm să ajutăm o inimă zdrobită,
dar cuvintele n-au nicioputere. (...) Nimic din ceea
ce am putea spune nu-l va face fericit vreodată
pe tipul care se simte în cea mai neagră mizerie
fiindcă a pierdut-o pe cea pe care o iubește.*
Richard BRAUTIGAN

- Ce naiba faci la mine-n casă? am mormăit eu.
- Îmi fac griji, Tom! De luni de zile stai închis aici droxându-te cu calmante.
- E problema mea! am decretat ridicându-mă.
- Nu, Tom: problemele tale sunt și problemele mele. Credeam că asta înseamnă prietenia, nu?
Așezat pe canapea, cu fața în mâini, am ridicat din umeri, pe jumătate rușinat, pe jumătate disperat.
- În orice caz, reluă Milo, să nu crezi c-o să las o femeie să te aducă în starea asta!
- Nu ești taică-miu! am răspuns eu ridicându-mă cu greutate.
Cuprins de amețeli, mi-a fost greu să rămân în picioare și a trebuit să mă reazem de spătarul canapelei.
- Este adevărat, dar dacă Carole și cu mine nu suntem aici ca să te ajutăm, atunci cine o s-o facă?
I-am întors spatele fără să mă sinchisesc să-i răspund, încă în chiloți, am traversat încăperea până la bucătărie ca să-mi iau un pahar cu apă. În urma mea, Milo dibui un sac mare de gunoi și deschise frigiderul, ca să înceapă o triere la sânge.
- In caz că n-ai de gând să te sinucizi cu iaurt expirat, te-aș sfătui să te debarasezi de lactatele astea, zise el băgându-și nasul într-un borcan cu cremă de brânză cu miros dubios.
- Nu te oblig să-l mănânci.
- Și strugurele ăsta, ești sigur că Obama era deja președinte când l-ai cumpărat?
Se apucă apoi să facă un pic de ordine în living, adunând resturile alimentare cele mai voluminoase, ambalajele și sticlele goale.
- De ce mai păstrezi chestia asta? întrebă el pe un ton de reproș, arătând o ramă electronica ce difuza o diaporamă de fotografii cu Aurore.
- Pentru că sunt ACASĂ LA MINE și, ACASĂ LA MINE, n-am de ce să-ți dau ție socoteală.
- Poate, dar fata asta te-a făcut zob. Nu crezi că e timpul s-o dai jos de pe pedestal?
- Ascultă, Milo, n-ai plăcut-o niciodată pe Aurore...

- E-adevărat, nu m-am dat în vânt după ea. Și, ca să-ți spun tot adevărul, am știut întotdeauna că până la urmă o să te părăsească.

- Zău? Pot să știu de ce?

Cuvintele care-i stăteau pe suflet de mult timp ieșiră din gura lui cu virulență:

- Fiindcă Aurore nu e ca noi! Fiindcă ea ne disprețuiește! Fiindcă s-a născut cu o lingură de argint în gură. Fiindcă pentru ea viața a fost mereu un joc, în vreme ce pentru noi este mereu o luptă...

- Ca și cum era așa de simplu... Tu n-o cunoști!

- Încetează s-o mai venerezi! Uite ce ți-a făcut!

- Ție n-o să ți se întâmple așa ceva, asta-i sigur! În afară de pițipoancele cu care ai avut de-a face, iubirea n-a avut niciodată loc în viața ta!

Fără să vrem cu adevărat, tonul urcase și, acum, fiecare replică lovea ca o palmă.

- Dar ceea ce simți tu n-are nimic de-a face cu iubirea! se ambală Milo. E altceva: un condensat de suferință și pasiune distructivă.

- Eu, cel puțin, îmi asum riscuri. În timp ce tu...

- Și eu nu-mi asum riscuri? Am sărit cu parașuta de pe Empire State Building. Înregistrarea video a făcut ocolul netului...

- Și cu ce te-ai ales în afară de o amendă babană?

Ca și cum nu auzise nimic, Milo enumera:

- Am coborât cu schiurile Cordiliera Albă în Peru. M-am lansat cu parapanta din vârful Everestului, mă număr printre cele câteva persoane din lume care au escaladat K2...

- Ca să te joci de-a kamikaze, e drept că ești foarte tare. Dar eu îți vorbesc de riscul de a iubi. Și riscul ăsta tu nu ți l-ai asumat niciodată, nici măcar cu...

- ÎNCETEAZĂ! atacă el cu violență, apucându-mă de gulerul tricoului pentru a mă împiedica să-mi continui fraza.

Rămase așa câteva secunde, cu mâinile crispate și privirea cruntă, până când conștientiza situația: venise să mă ajute și iată că era cât pe ce să-mi tragă un pumn în moacă...

- Îmi pare rău, zise el slăbindu-și strânsoarea.

Am ridicat din umeri și am ieșit pe terasa mare care dădea spre ocean. Ascunsă privirilor, casa dispunea de acces direct la plajă pe o scară privată pe treptele căreia ghivece din lut ars debordau de plante veștejite pe care nu mai avusesem puterea să le ud de luni de zile.

Mi-am pus niște ochelari Ray-Ban Wayfarer vechi, uitați pe masa din tec de Java pentru a mă proteja de lumina puternică, apoi m-am lăsat să cad în scaunul meu balansoar.

După un ocol prin bucătărie, Milo mi se alătură cu două cești de cafea și îmi întinse una.

- Bun, hai să încetăm cu prostiile și să vorbim serios! propuse el, punându-și fundul pe masă.

Cu privirea pierdută în gol, n-am opus nicio rezistență. În acel moment, n-aveam decât o dorință: să-mi spună repede ce venise să-mi spună și să plece ca să pot să mă duc să-mi vărs amarul cu capul în vasul toaletei, după care să iau din nou un pumn de pilule ce aveau să mă transporte în altă lume, departe de realitate.

- De cât timp ne cunoaștem noi, Tom? De douăzeci și cinci de ani?

- Aproape, am zis luând o înghițitură de cafea.

- Încă din adolescență, tu ai fost mereu vocea rațiunii, începu Milo. M-ai împiedicat să fac o groază de tâmpenii. Fără tine, de multă vreme aș fi în închisoare sau poate chiar deja mort.

Fără tine, Carole n-ar fi ajuns polițistă. Fără tine, n-aș fi reușit să-i cumpăr casă mamică-mii. Pe scurt, știu că îți datorez totul.

Jenat, am respins aceste argumente cu dosul palmei:

- Dacă ai venit să-mi servești gogoșile astea...

- Nu sunt gogoși! Am rezistat la toate, Tom: la drog, la violența bandelor, la o copilărie oribilă...

De data asta, argumentul nimeri în plin și reuși să-mi provoace un frison. În ciuda reușitei și a ascensiunii sociale, o parte din mine avea tot cincisprezece ani și nu părăsise niciodată cartierul MacArthur Park, nici traficanții lui, nici marginalizații lui, nici casele scârilor în care se auzeau țipete. Și nici frica prezentă peste tot.

Am întors capul și privirea mi se pierdu spre ocean. Apa era limpede și strălucea în mii de nuanțe, de la turcoaz la albastru peruzea. Doar câteva valuri, armonioase și regulate, agitau Pacificul. O liniște care contrasta cu vacarmul adolescențelor noastre.

- Suntem curați, reluă Milo. Ne-am câștigat biștarii cinstit. Nu purtăm revolvere pe sub geaci. N-avem picături de sânge pe cămăși, nici urme de cocaină pe bancnotele noastre...

- Nu văd care e legătura cu...

- Avem totul ca să fim fericiți, Tom! Sănătate, tinerețe, un job care ne pasionează. Nu poți distruge totul pentru o femeie. E prea stupid. Nu merită. Pastrează-ți suferința pentru zilele în care adevărata nenorocire va bate la ușă.

- Aurore era femeia vieții mele! Nu poți să înțelegi asta? Nu poți să-mi respecti durerea?

Milo oftă:

- Ascultă ce-ți spun: dacă ar fi fost *într-adevăr* femeia vieții tale, ea ar fi fost astăzi aici, cu tine, ca să te împiedice să te scufunzi în acest delir devastator.

Dădu pe gât restul de espresso, apoi constată:

- Ai făcut totul ca s-o recuperezi. Ai implorat-o, ai încercat să o faci *geloasă*, apoi te-ai umilit în fața întregii *lumi*. S-a terminat: n-o sa mai vina înapoi. A dat pagina și ai face bine să faci și tu la fel.

- Nu reușesc, mărturisii eu.

Păru că se gândește o clipă și o expresie *îngrijorată* și misterioasă în același timp i se desenă pe față.

- De fapt, cred că pur și simplu n-ai de ales.

- Cum așa?

- Fă un duș și îmbracă-te.

- Unde mergem?

- Să mâncăm o costiță de vită la Spago.

- Nu prea *mi-e foame*.

- Nu pentru mâncare te duc acolo.

- Atunci pentru ce?

- Pentru băutura întăritoare de care o să ai nevoie când vei auzi ceea ce am să-ți spun.

3

Omul devorat

*Nu, Jef, nu ești singur pe lume...
Nu mai plânge,
așa în fața tuturor
fiindcă o femeie trecută
fiindcă o blondă falsă
te-a lăsat iar să cazi (...)
Știu că ți-e inima grea,
dar trebuie să ți-o ușurezi, Jef
Jacques BliEl*

- De ce e un tanc parcat în fața casei mele? am întrebat arătând impozantul vehicul sport ale cărui roți *monstruoase* striveau trotuarul din Colony Road.
- Nu e un tanc, răspuse Milo vexat, e o Bugatti Veyron, model *Sang Noir*, unul din bolizii cei mai puternici din lume.

Malibu

Soarele de la începutul după-amiezii

Foșnetul vântului în copaci

- Ți-ai cumpărat *încă* o mașină nouă! Le colecționezi sau ce?
- Nu-ți vorbesc de o mașină, bătrâne. Îți vorbesc de o operă de artă!
- Eu numesc asta un aspirator de gagici. Chiar mai există fete la care ține vrăjeala cu mașina?
- Daca tu crezi că am nevoie de așa ceva ca sa agăț femeile!
Am făcut o mutră mirată. Niciodată nu înțelesesem entuziasmul congenerilor mei masculini pentru coupe-uri, roadstere și alte decapotabile...
- Hai, vino să vezi bestia! propuse Milo cu ochii strălucind.
Ca să nu-mi decepționez prietenul, am făcut în silă turul proprietarului. Îndesat, de formă eliptică, Bugatti-ul semăna cu un cocon ale cărui câteva excrescențe scânteiau în soare și contrastau cu caroseria neagră: calandru cromat, retrovizoare metalizate, jante strălucitoare de unde ieșea la iveală sclipirea albastră a frânelor cu discuri.
- Vrei să arunci o privire la motor?
- Sigur, am oftat eu.
- Știai că n-a fost produsă decât în cincisprezece exemplare în lume?
- Nu, dar sunt încântat s-o aflu.
- Cu așa ceva, atingi 100 km/oră în mai puțin de două secunde. Și în viteză de vârf, poți atinge 400 km/ora.
- Foarte utilă acum când petrolu-i scump, radarele sunt la fiecare o sută de metri și totul e ecologic!

- De data asta, Milo nu-și ascunse decepția.
- Nu ești decât un morocănos, Tom, complet incapabil să aprecize frivolitatea și plăcerile vieții.
  - Era nevoie de unul pentru a echilibra echipa noastră, am recunoscut eu. Și cum deja tu ai ales celălalt rol, eu o să-l iau pe cel care a rămas.
  - Haide, urcă.
  - Pot să conduc eu?
  - Nu.
  - De ce?
  - Pentru că știi foarte bine că ai permisul suspendat...

*

Bolidul părăsi aleile umbroase din Malibu Colony pentru a o lua pe Pacific Coast Highway care se întindea de-a lungul oceanului. Mașina adera bine la drum. Habitaclul, tapisat cu piele patinată cu reflexe portocalii, avea ceva călduros. Mă simțeam protejat în acest scrin confortabil și am închis ochii, legănat de vechiul cântec soul al lui Otis Keddin care se auzea la radio.

Știam bine că această liniște, înșelătoare și fragilă, nu se datora decât comprimatelor de anxiolitice pe care le lăsasem să se topească sub limbă după duș, dar momentele de destindere erau atât de rare, încât învățasem să le apreciez.

De când Aurore mă părăsise, un soi de cancer îmi cangrenase inima, instalându-se în ea ca un șobolan în dulapul cu alimente. Carnivoră, durerea începuse să mă devoreze încetul cu încetul până mă golise de orice emoție și de orice voință. În primele săptămâni, frica de depresie mă ținuse treaz, obligându-mă să lupt pas cu pas împotriva descurajării și a amărăciunii. Dar și frica mă abandonase și, odată cu ea, demnitatea și chiar simpla dorință de a salva aparențele. Această lepră interioară mă rosea fără încetare, spălăcind culorile vieții, sugând toata seva, stingând orice scânteie. La cea mai mică dorință de a relua controlul asupra existenței mele, boala se transforma într-o viperă, ce-mi inocula la fiecare mușcătură o doză de venin care se infiltra primejdios în creier sub formă de amintiri dureroase: fiorul pielii lui Aurore, mirosul ei de stâncă, bătaia genelor, solzii aurii care-i sclipeau în ochi...

Apoi până și amintirile deveniseră mai puțin pregnante. Drogându-mă încontinuu cu medicamente, totul devenise neclar. Mă lăsasem în voia soartei, petrecându-mi zilele întins pe canapea, închis în întuneric, întemnițat într-o cuirasă chimică, doborât de un „xanaxomn” greu care se termina în zilele proaste cu coșmaruri populate de rozătoare cu botul ascuțit și coadă aspră din care mă trezeam lac de sudoare, năuc și tremurând, stăpânit de o singură dorință, aceea de a evada din nou din realitate printr-o nouă doză de antidepresive și mai puternică decât precedentă.

În această ceață comatoasă, zilele și lunile se scurseseră fără să-mi dau seama, goale de sens și de substanță. Și realitatea era acolo: durerea mea era tot la fel de grea și nu mai scrisesem niciun rând de un an de zile. Creierul îmi era înțepenit. Cuvintele fugiseră de mine, dorința mă părăsise, imaginația îmi secase.

*

- În dreptul plajei Santa Monica, Milo o luă pe Interstate 10, în direcția Sacramento.
- Ai văzut rezultatele meciului de base-ball? Întrebă el pe un ton vesel întinzându-mi iPhoneul său conectat la un site sportiv. *Angels* i-au bătut pe *Yankees*!
  - Distrat, am privit ecranul.
  - Milo?
  - Da?
  - La drum trebuie să te uiți, nu la mine.

Știam că tulburările mele îl descumpăneau pe prietenul meu, facându-l să se gândească la ceva ce îi era greu să înțeleagă: derapajul meu mental și această parte de dezechilibru pe care o purtăm cu toții în noi și de care el mă crezuse, în mod greșit, apărât.

Am cotit-o la dreapta pentru a urca spre Westwood. Intram în Triunghiul de Aur al Los Angeles-ului. Așa cum o remarcaseră unii, în acest cartier nu exista nici spital, nici cimitir. Doar străzi extrem de curate, cu magazine peste măsură de scumpe unde trebuia să-ți faci programare ca la medic. Din punct de vedere demografic, nimeni nu se năștea și nici nu murea niciodată în Beverly Hills...

- Sper că ți-e foame, zise Milo coborând pe Canon Drive.

O frână destul de bruscă imobiliza Bugatti-ul în fața unui restaurant șic.

După ce i-a întins cheile portarului, Milo a intrat cu pas sigur, înaintea mea, în localul pe care obișnuia să-l frecventeze.

Fostul băiat rău din MacArthur Park trăia ca o revanșă socială posibilitatea de a putea merge să ia masa la Spargo fără rezervare, în vreme ce muritorii de rând trebuiau să-și facă una cu trei săptămâni înainte.

Șeful restaurantului ne conduse într-un patio sofisticat unde, la cele mai bune mese, stăteau celebrități din lumea afacerilor sau a show-biz-ului. Milo îmi făcu un semn discret în timp ce se instala: la câțiva metri de noi, Jack Nicholson și Michael Douglas își terminau digestivul, în timp ce, la o altă masă, actrița unui sitcom care ne alimentase fantasmelor de adolescenți molfăia o frunza de salată.

M-am așezat, indiferent la acest anturaj „prestigios”. De doi ani, ascensiunea mea la visul hollywoodian îmi permiseseră să-i cunosc pe unii din foștii mei idoli. Cu ocazia petrecerilor private din cluburi sau din vile mari ca niște palate, avusesem ocazia să discut cu actorii, cântăreții și scriitorii care mă făcuseră să visez când eram mai tânăr. Dar aceste întâlniri se loviseră de zidul deziluziei și al dezamăgirii. Era mai bine să nu cunoști toate culisele uzinei de vise. În „viața adevărată”, eroii adolescenței mele nu erau adesea decât niște depravați, lansați într-o vânatoare sistematică în cursul căreia înhățau fetele-pradă pe care le consumau și le aruncau aproape imediat, odată ghiftuiți, înainte de a se năpusti spre carne mai proaspătă. La fel de trist: unele actrițe care pe ecran erau pline de șarm și spirituale, în realitate rătăceau între liniile de coca, anorexie, Botox și liposucție.

Dar ce drept aveam eu să-i judec? Nu devenisem și eu umil din acești tipi pe care îi detestam? Victimă a aceleiași insolente, a aceleiași dependențe de medicamente și a aceluiași egocentrism versatil care, în momentele de luciditate, duceau la dezgustul de sine.

- Răsfață-te! se entuziasma Milo arătând spre tartinele care tocmai ne fuseseră aduse împreună cu aperitivele.

Am gustat din vârful buzelor felia de pâine acoperită cu o felie subțire de carne marmorată și moale.

- E vită Kobe, îmi explică el. Știi că în Japonia le masează cu sake pentru ca grăsimea să pătrundă în mușchi?

Am încruntat din sprâncene. El continuă:

- Pentru a le dezmiarda, li se amestecă hrana cu bere și, pentru a le destinde, li se difuzează la volum maxim muzică clasică. Dacă e așa, înseamnă ca steak-ul pe care-l ai în farfurie a ascultat concertele Aurorei. Și poate chiar s-a îndrăgostit de ea! Vezi, aveți ceva în comun!

Știam bine că făcea tot ce putea pentru a încerca să mă înveselească, dar chiar și umorul mă părăsise.

- Milo, încep să obosesc. îmi explici ce aveai atât de important să-mi spui?

Înghiți o ultimă tartină, nelăsând timp cărnii nici măcar să-i mângâie cerul gurii, apoi scoase din geantă un laptop minuscul pe care îl deschise pe masă.

- Bun, acum, consideră că nu-ți mai vorbește prietenul, ci agentul tău.

Era formula lui rituală pentru a deschide fiecare întâlnire la care se presupunea că „vorbit de business”. Milo era sufletul activ al micii noastre afaceri. Cu mobilul lipit de ureche, trăia într-un ritm nebunesc, conectat în permanență cu editorii, cu agenții străini și cu jurnaliștii, pândind mereu o idee bună pentru a promova cărțile unicului său client: eu. Habar n-aveam cum îl convinsese pe Doubleday să-mi publice primul roman. În lumea feroce a editurilor, el își învățase meseria din mers, fără studii și fără specializare, pentru a deveni unul din cei mai buni pur și simplu fiindcă credea în mine mai mult decât credeam eu însumi.

Își imaginase întotdeauna că-mi datora totul, dar eu știam că, dimpotrivă, *el* era cel care mă transformase în star, făcându-mă să intru, încă de la prima mea carte, în cercul magic al autorilor de bestseller-uri. După acest prim succes, primisem propuneri de la cei mai renumiți agenți literari, dar le refuzasem pe toate.

Căci, pe lângă faptul că era prietenul meu, Milo avea o calitate rară pe care eu o puneam deasupra celorlalte: loialitatea.

Cel puțin așa gândeam înainte de a auzi dezvoltările lui din acea zi.

4 Lumea din interior

*Atât de lipsită de speranță e lumea din afară,
încât de două ori mai prețioasă mi-e lumea din
interior.*
Emily BRONTE

- Să începem cu veștile bune: vânzările primelor două volume continuă să fie excelente.

Milo întoarse ecranul laptopului în direcția mea: curbe roșii și verzi se înălțau spre plafonul graficului.

- Piața internațională urmează exemplul celei americane și *Trilogia îngerilor* este pe cale să devină un veritabil fenomen planetar. În doar șase luni, ai primit peste cincizeci de mii de mesaje de la cititori! Îți dai seama?

Am întors capul și am ridicat ochii. Nu-mi dădeam seama de nimic. Nori vaporosi se risipeau în aerul poluat al Los Angeles-ului. Aurore îmi lipsea. La ce bun acest succes dacă n-aveam pe nimeni cu care să-l împart?

- Altă veste bună: turnarea filmului începe luna viitoare. Keira Knightley și Adrien Brody și-au confirmat acceptul și grangurii de la Columbia Pictures sunt entuziași. Tocmai l-au angajat pe directorul de decoruri de la *Harry Potter* și se bazează pe o lansare în luna iulie pe trei mii de ecrane. M-am dus să asist la câteva castinguri: a fost nemaipomenit. Ar fi trebuit să vii...

În timp ce o chelneriță ne aducea felurile pe care le comandasem - tagliatelle cu crab pentru el și o omletă cu ciuperci chanterelle pentru mine -, telefonul lui Milo vibra pe masă.

Aruncă o privire la numărul afișat, încruntă din sprâncene și ezită o secundă înainte de a răspunde, apoi se ridică de la masă pentru a se izola sub acoperișul îngust de sticlă ce lega patio-ul de restul restaurantului.

Conversația nu dură mult. Îmi ajungea la ureche în frânturi, întretăiată de murmurul sălii. O bănuiam animată, presărată cu reproșuri reciproce și cu referiri la niște probleme care îmi scăpau.

- Era Doubleday, îmi explică Milo întorcându-se la masă. M-a sunat în legătură cu niște lucruri despre care voiam să-ți vorbesc. Nimic foarte grav: doar o problemă de imagine legată de versiunea *deluxe* a ultimului tău roman.

Țineam la această ediție pe care o voisem dichisită: copertă gotică din imitație de piele, desene în acuarelă ale personajelor principale, prefață și postfață inedite.

- Ce fel de problemă?

- Ca să facă față cererii, au lansat tirajul în grabă. I-au presat pe cei de la tipografie și ceva a dat chix. Rezultatul: s-au căptușit cu o sută de mii de exemplare defecte. Vor să le oprească, dar partea supărătoare e că unele cărți au fost deja livrate librarilor. Or să redacteze o adresă pentru a le retrage de pe piață.

Scoase un exemplar din geantă și mi-1 întinse. Chiar răsfoindu-1 cu neatenție, defectul sărea în ochi fiindcă, din cinci sute de pagini câte număra romanul, doar jumătate erau imprimate. Povestea se oprea brusc la mijlocul paginii 266, cu o frază ea însăși neterminată:

Billie își șterse ochii înnegriți de rimelul prelins.

- Te rog, Jack, nu pleca așa.

Dar bărbatul își pusese deja mantoul. Deschise ușa, fără să arunce vreo privire spre amanta lui.

- Te implor! strigă ea căzând

Și asta era tot. Nici măcar un punct. Cartea se termina la cuvântul „căzând”, urmat de două sute de pagini albe.

Cunoscându-mi romanele ca pe niște poezii, nu mi-a fost greu să-mi amintesc toată fraza: „Te implor! strigă ea căzând în genunchi”.

- Bun, puțin ne pasă de asta, zise tranșant Milo apucându-și furculița. E treaba lor să iasă din rahat și să rezolve problema asta. Lucrul cel mai important, Tom, este...

Știam ce urma să-mi spună chiar înainte să-și termine fraza:

- Lucrul cel mai important, Tom, este... următorul tău roman.

Următorul meu roman...

Luă o înghițitură mare de paste, apoi începu să-și plimbe degetele pe tastatura laptopului.

- Așteptarea este enormă. Uită-te un pic la asta!

Computerul era conectat la site-ul vânzării online, amazon.com. Doar cu precomenzi, „viitorul meu roman” era deja clasat pe primul loc, chiar înaintea celui de-al patrulea volum din *Millenium*.

- Ce zici de asta?

Am evitat subiectul.

- Credeam că Stieg Larsson e mort și că volumul 4 nu va fi niciodată publicat.

- Eu îți vorbesc de romanul *tău*, Tom.

Am privit din nou ecranul, hipnotizat de punerea în vânzare a ceva ce încă nu exista și care nu va exista probabil niciodată. Apariția cărții mele era anunțată pentru 10 decembrie, adică în mai puțin de trei luni. O carte din care nu scrisesem nici măcar un rând și despre care n-aveam în cap decât un vag proiect de sinopsis.

- Ascultă, Milo...

Dar prietenul meu nu era hotărât să mă lase să vorbesc:

- De data asta, îți promit o lansare demnă de Dan Brown: va trebui într-adevăr să trăiești în altă parte decât pe pământ ca să nu fii la curent cu apariția romanului tău.

Mânat de entuziasm, Milo era greu de oprit:

- Am început să pregătesc terenul și zvonul este deja în toi pe Facebook, Twitter și pe forumurile de discuții unde fanii tăi rivalizează cu detractorii.

- Milo...

- Numai în Statele Unite și în Anglia, Doubleday s-a angajat să scoată un prim tiraj de patru milioane de exemplare. Brandurile mari anticipează o săptămână fantastică. Ca și pentru *Harry Potter*, librăriile vor fi deschise la miezul nopții!

- Milo...

- Și tu, tu va trebui să ieși mai mult în evidență: pot să-ți negociez un interviu exclusiv pe NBC...

- Milo!

- Există un adevărat entuziasm, Tom! Niciun alt scriitor nu vrea să-i apară cartea în aceeași săptămână cu tine, inclusiv Stephen King care și-a amânat versiunea de buzunar pentru luna ianuarie ca să nu-i furi cititorii!

Ca să-l fac să tacă, am bătut cu pumnul în masă.

- ÎNCETEAZĂ CU AIURELILE!

Paharele tremură și clienții tresăriră, aruncând priviri dezaprobatore în direcția noastră.

- Nu va exista o următoare carte, Milo. În tot cazul, nu în viitorul apropiat. Nu mai reușesc, o știi foarte bine. Sunt gol pe dinăuntru, sunt incapabil să scriu vreun rând și, mai ales, nu mai am chef să-o fac.

- Dar încearcă cel puțin! Munca este cel mai bun medicament. Și apoi, scrisul e viața ta.

ASTA e soluția ca să ieși din această toropeală!

- Să nu crezi că n-am încercat. M-am așezat de douăzeci de ori în fața ecranului, dar simpla vedere a computerului mă bulversează.

- Ai putea încerca să-ți cumperi un alt computer sau să scrii de mână pe caiete de școlar, cum o făceai altădată.

- Aș putea încerca să scriu și pe pergamente sau pe tăblițe de ceară că tot nu s-ar schimba mare lucru.

Milo păru că-și pierde răbdarea:

- Înainte, puteai să scrii peste tot! Te-am văzut scriind la terasa Starbucks, pe scaunele inconfortabile din avioane, rezemat de gardurile cu grilaj ale terenurilor de baschet, înconjurat de tipi care urlau. Te-am văzut chiar tastând capitole întregi pe telefonul mobil în timp ce așteptai autobuzul în ploaie.

- Ei bine, s-a terminat cu toate astea.

- Sunt milioane de oameni care așteaptă urmarea poveștii tale. E ceva ce le datorezi cititorilor tăi!

- Nu e decât o carte, Milo, nu e vaccinul anti-SIDA!

El deschise gura să riposteze, dar expresia i se înțepeni pe chip ca și cum tocmai conștientiza deodată că n-avea niciun mijloc prin care să mă facă să revin asupra deciziei. În afară, poate, de a-mi mărturisi adevărul...

- Tom, avem o *adevărată* problemă, începu el.

- La ce te gândești?

- La contracte.

- Ce contracte?

- Cele pe care le-am semnat cu Doubleday și cu editorii tăi străini. Ne-au vărsat avansuri babane cu condiția ca tu să te angajezi că respecti termenele.

- Eu nu m-am angajat niciodată la nimic.

- M-am angajat eu pentru tine și aceste contracte, poate că nu le-ai citit, dar le-ai semnat...

Mi-am turnat un pahar cu apă. Nu-mi plăcea întorsătura pe care o lua conversația. Noi doi ne distribuiserăm rolurile de ani de zile: îl lăsam pe el să aibă grijă de partea financiară, iar eu aveam grijă de delirurile imaginației mele. Până acum, *deal*-ul ăsta îmi convenise mereu.

- Data apariției a fost deja amânată de mai multe ori.

Dacă n-o să-ți termini cartea în decembrie, vom avea penalități financiare importante.

- N-ai decât să le dai înapoi avansurile.

- Nu e chiar atât de simplu.

- De ce?

- Pentru că le-am cheltuit deja, Tom.

- Cum așa?

El scutură din cap agasat:

- Vrei să-ți reamintesc prețul casei tale? Sau cel al inelului cu diamante pe care i l-ai făcut cadou Aurorii și pe care nu ți l-a mai dat înapoi?

Ce tupeu!

- Stai așa, ce tot îndrugi? Știu foarte bine ce am câștigat și ce pot să-mi permit să cheltui!

Milo lăsă capul în jos. Picături de sudoare i se prelingeau pe frunte. Buzele i se crispară și fața lui, cu câteva minute mai înainte însuflețită de entuziasm, era acum întunecată și descompusă.

- Am... am pierdut tot, Tom.

- Ai pierdut ce?

- Banii tăi și ai mei.

- Ce tot spui?

- I-am plasat aproape pe toți într-un fond de gestiune care s-a dus pe copcă din cauza afacerii Madoff.

- Glumești, sper.

Dar nu, nu glumea:

- Toată lumea a căzut în capcană, spuse el pe un ton dezolat. Bănci mari, avocați, politicieni, artiști, Spielberg, Malkovich și chiar Ellie Wiesel!

- Și cât mi-a rămas exact, în afară de casă?

- Casa ta este ipotecată de trei luni, Tom. Și ca să fii cinstit, nu mai ai nici măcar cu ce să-ți plătești taxa funciară.

- Dar... și mașina ta? Trebuie să coste peste un milion de dolari...

- Poți să zici chiar două. Dar, de o lună de zile, sunt nevoit s-o parchez la vecina mea ca să nu mi-o ridice!

Am rămas un lung moment tăcut și înmărmurit până când m-a străfulgerat un gând:

- Nu te cred! Ai inventat acum toată povestea asta ca să mă obligi să mă reapuc de lucru, nu-i așa?

- Din păcate, nu.

Am luat la rândul meu mobilul ca să sun la cabinetul de consiliere financiară care se ocupa de vărsământul impozitelor mele și avea astfel acces și la diferitele mele conturi.

Interlocutorul meu obișnuit mi-a confirmat că sunt falit, lucru de care se pare că mă tot prevenise de săptămâni întregi prin diferite scrisori recomandate și mesaje rămase fără răspuns pe robot.

Dar de când nu mi-am mai ridicat corespondența și n-am mai răspuns la telefon?

Când mi-am venit în fire, nu eram nici panicat și nici măcar n-aveam chef să mă arunc asupra lui Milo și să-i pocesc mutra. Simțeam doar o foarte mare oboseală.

- Ascultă, Tom: am ieșit noi din situații mai dificile până acum, îndrăzni el să-mi zică.

- Îți dai seama ce ai făcut?

- Dar poți să repari totul, mă asigură el. Dacă reușești să-ți termini romanul la timp, putem să ne revenim rapid.

- Cum vrei să scriu cinci sute de pagini în mai puțin de trei luni?

- Ai deja câteva capitole în mână, o știi eu.

Mi-am luat capul în mâini. Hotărât lucru, nu înțelegea nimic din sentimentul meu de neputință.

- Tocmai mi-am petrecut o oră întreagă explicându-ți că sunt gol pe dinăuntru, că mintea mea este blocată, tare ca o piatră. Problemele de bani nu schimbă nimic. S-a terminat!

El insistă:

- Tu mi-ai zis mereu că scrisul e necesar pentru echilibrul tău și pentru sănătatea ta mintală.

- Ei bine, după cum vezi, am greșit: am ajuns în pragul nebuniei nu fiindcă m-ara oprit din scris, ci fiindcă mi-am pierdut iubirea.

- Îți dai seama totuși că ești pe cale să te distrugi pentru ceva ce nu există?

- Iubirea nu există?
- Iubirea există cu siguranță. Dar tu ești adeptul acestei teorii stupide despre sufletul-pereche. Ca și cum ar exista un fel de potrivire perfectă între doi indivizi predestinați să se întâlnească...
- Deci e stupid să crezi că există pe lume cineva capabil să te facă fericit, cineva alături de care ți-ai dori să îmbătrânești?
- Bineînțeles că nu, dar tu, tu crezi în altceva: în ideea că n-ar exista pe acest pământ decât o singură persoană făcută pentru fiecare. Ca un fel de parte-lipsă originară a cărei amprentă am fi păstrat-o în carnea și în sufletul nostru.
- Îți atrag atenția că este exact ce spune Aristofan în *Banchetul* lui Platon!
- Poate, dar Aristo-nu-mai-știi-cum ăsta al tău și Planctonul lui nu scriu nicăieri că Aurore este partea ta lipsă. Crede-mă: las-o moartă cu iluzia asta. Mitologia este credibilă poate în romanele tale, dar nu așa merge treaba în realitate.
- Nu, într-adevăr, în realitate, prietenul meu cel mai bun nu se mulțumește să mă ruineze. Își permite să-mi mai și dea lecții pe deasupra! m-am zborșit eu plecând de la masă.
Milo se ridică și el, cu un aer disperat. În acel moment, îl simțeam gata să facă orice pentru a-mi injecta o doză de creativitate în vene.
- Deci n-ai nicio intenție să te reapuci de scris?
- Nu. Și tu nu poți face nimic în privința asta. Să scrii o carte nu e ca și când ai fabrica o mașină sau cutii de detergent, i-am strigat eu din pragul ușii.
Când am ieșit din restaurant, portarul mi-a întins cheile de la Bugatti. M-am așezat la volanul bolidului, am pornit motorul și am băgat în viteza întâi. Scaunele din piele emanau un miros persistent de mandarină, iar consola din lemn lăcuit, decorată cu pete de aluminiu lucios, mă făcu să mă gândesc la o navetă spațială.
Accelerarea fulgerătoare mă țintui pe scaun. În timp ce pneurile lăsau câteva urme de cauciuc pe asfalt, l-am zărit în oglinda retrovizoare pe Milo care alerga după mine adresându-mi un potop de înjurături.

Rămășițele paradisului

*Infernul există și știu acum că oroarea lui
constă înfăptui că nu e făcut decât din rămășițe
de paradis.
Alee COVIN*

- Iți inapoiez *unealta*, poți s-o restitui proprietarului ei, zise Milo întinzându-i lui Carole ranga metalică pe care i-o împrumutase.
- Proprietarul ei e statul California, răspunse tânăra ofițer de poliție punând levierul în portbagajul mașinii.

Santa Monica

Ora 7 seara

- Iți mulțumesc că ai venit să mă iei.
- Unde ți-e mașina?
- Mi-a luat-o Tom.
- Tom nu mai are permis!
- Să zicem că s-a înfuriat pe mine, recunosc Milo cu capul plecat.
- I-ai mărturisit adevărul? întrebă ea îngrijorată.
- Da, dar asta nu l-a împins să se reapeuce de lucru.
- Ți-o spusese și eu.
- Ea își închise mașina și coborâră amândoi pe podul suspendat care ducea spre plajă.
- Dar, la urma urmei, se enervă Milo, ție nu ți se pare o chestie dementă, să se distrugă din cauza unei povești de dragoste?
- Ea îl privi cu un aer trist:
- Poate că e dementă, dar chestia asta se întâmplă în fiecare zi. Mie mi se pare ceva emoționant și teribil de uman.
- El ridică din umeri și o lăsă să o ia un pic înainte.
- Cu talia ei înaltă, cu pielea mată, cu părul negru ca pana corbului și ochii limpezi ca apa, Carole Alvarez avea o alură de prințesă mayașă.
- Originară din El Salvador, venise în Statele Unite la vârsta de nouă ani. Milo și Tom o cunoșteau din copilărie. Familiile lor - sau ceea ce mai rămăsese din ele - locuiau în același imobil degradat din MacArthur Park, Spanish Harlemul Los Angeles-ului, loc de predilecție al dependenților de heroină și al reglărilor de conturi cu arme automate.
- Împărțiseră toți trei același chin, același decor de clădiri insalubre, de trotuare pline de gunoaie și de magazine cu obloane de fier sparte și mângălite cu graffiti.

- Stăm jos o clipă? propuse ea despăturind un prosop.

Milo se așeză lângă ea, pe nisipul alb. Valurile mici mângâiau țărmul, aruncând o spumă argintată care mușca picioarele goale ale celor care se plimbau.

Ticsită în perioada estivală, plaja era mult mai calmă la începutul acestei serii de toamnă. De neînlocuit, faimoasa jetelă din lemn din Santa Monica îi primea de mai bine de un secol pe locuitorii din Los Angeles care, după o zi de lucru, veneau aici să scape de stres și de aglomerația orașului.

Carole își suflecă mânecile bluzei, își scoase pantofii, închise ochii și își lăsă fața dezmiertată de vântul și soarele verii indiene. Milo o privi cu o tandrețe dureroasă.

Ca și el, Carole nu fusese cruțată de viață. Avea doar cincisprezece ani când tatăl ei vitreg se alesese cu un glonte-n cap în timpul unui atac armat asupra magazinului său în perioada funestelor răzmerițe care inflamaseră cartierele sărace ale orașului în 1992. După dramă, ea se jucase de-a v-ați ascunselea cu serviciile sociale pentru a evita să fie plasată într-o familie de asistență, preferând să stea ilegal la Black Mamma, o fostă prostituată, sosia Tinei Turner, care dezvirginase jumătate din masculii din MacArthur Park. Își continuase studiile cu greutate, lucrând în paralel: chelneriță la Pizza Hut, vânzătoare în magazine de bijuterii *cheap*³, hostesă pe la congrese din zona a doua. Și mai ales reușise din prima la examenul de admitere la școala de poliție, intrând în LAPD chiar în ziua în care împlinise douăzeci și doi de ani și urcând primele trepte ierarhice cu o viteză uimitoare: mai întâi *officer*, apoi *detective*, iar de câteva zile purta gradul de *sergeant*.

- Ai mai vorbit recent la telefon cu Tom?

- Îi trimit două mesaje pe zi, răspunse Carole deschizând ochii, dar obțin în cel mai bun caz doar răspunsuri laconice.

Îl privi pe Milo cu duritate:

- Acum, ce putem face pentru el?

1 Cheap (engl.) - ieftin (n.t.)

- Mai întâi, să-1 împiedicăm să se distrugă, răspunse el scoțând din buzunare tuburile de somnifere și anxiolitice pe care le subtilizase.

- Ești conștient că tot ce se întâmplă este în parte din vina ta?

- E vina mea dacă Aurore l-a părăsit? se apără el.

- Știi foarte bine la ce fac aluzie.

- E vina mea dacă a fost o criză financiară mondială? E vina mea dacă Madoff a delapidat 50 de miliarde de dolari? Și apoi, spune-mi cinstit: fata asta, ce crezi despre ea?

Carole ridică din umeri, într-un gest de neputință.

- Habar n-am, dar de un lucru sunt sigură: nu e făcută pentru el.

În depărtare, pe jetelă, bâlciul era în toi. Strigăte de copii se amestecau cu mirosuri de vată pe băț și mere caramelizate. Dotat cu o roată mare și cu un montaigne russe, parcul de distracții era construit direct pe apă, în fața insuliței Santa Cătălina care se zărea prin ceața subțire.

Milo oftă:

- Mi-e teamă că nimeni n-o să afle vreodată finalul *Trilogiei îngerilor*.

- Eu îl cunosc, răspunse liniștită Carole.

- Știi sfârșitul cărții?

- Tom mi l-a povestit.

- Zău? Când?

Privirea i se tulbură.

- Cu mult timp în urmă, răspunse ea vag.

Milo se încruntă. Surprizei i se adăuga o oarecare decepție. Credea că știe totul despre viața lui Carole: se vedeau aproape în fiecare zi, era prietena lui cea mai bună, singura lui familie și - deși refuza s-o recunoască - singura femeie pentru care avea sentimente.

Cu mintea în alta parte, Milo privi spre plajă. Ca în serialele tv, câteva suflete curajoase înfruntau valurile pe planșele lor de surf în timp ce salvamari cu trup de vis supravegheau marea din căsuțele lor de lemn. Dar Milo îi privea fără să-i vadă, căci el n-avea ochi decât pentru Carole.

Erau uniți printr-un atașament foarte puternic, ancorat în copilărie, amestecat cu delicatețe și respect. Chiar dacă nu îndrăznise niciodată să-și exprime sentimentele, ținea la Carole ca la lumina ochilor și își făcea griji pentru ea din cauza riscurilor legate de meseria ei. Ea nu știa, dar în unele seri, lui Milo i se întâmplase să-și ia mașina și să se ducă să-și petreacă noaptea în parcarele casei ei, doar fiindcă îl liniștea să-i fie aproape. Adevărul e că, mai mult decât orice pe lume, îi era frică să n-o piardă, chiar dacă nici el însuși nu știa foarte bine ce realitate acoperea acest ultim verb: teamă ca ea să n-ajungă sub un tren? Să nu încaseze vreun glonț rătăcit în timp ce arestează un junkie? Sau, mai verosimil, teama de a se resemna s-o vadă cum înflorește în brațele altui bărbat.

*

Carole își puse ochelarii de soare și își mai descheie un nasture de la corsaj. În ciuda căldurii, Milo rezistă dorinței de a-și sufleca mânecile de la cămașă. Era tatuat pe brațe cu semne cabalistice, mărturii de neșters ale fostei sale apartenențe la faimoasa MS-13, numită și *Mara Salvatrucha*, o bandă extrem de violentă care domnea peste blocurile din MacArthur Park și în care intrase, din lipsă de ocupație, la doisprezece ani. Născut dintr-o mamă irlandeză și un tată mexican, Milo era considerat un „chicano” de membrii acestui clan creat de tinerii emigranți salvadorieni care îl supuseseră la o probă inițiativă numită *corton*: o farsă constând într-un viol colectiv pentru fete și o cotonogea în toată regula cu o durată de treisprezece minute pentru băieți. Un act absurd menit să-ți dovedească curajul, rezistența și loialitatea, dar care se termina uneori într-o baltă de sânge.

În ciuda vârstei lui fragede, Milo „supraviețuise” totuși și, timp de mai bine de doi ani, furase mașini, făcuse trafic cu crack⁴, extorcase comercianți și vânduse arme de foc pentru *Mara*. La cincisprezece ani, devenise un fel de bestie feroce a cărei viață nu mai funcționa decât prin violență și frică. Prins în capcană în această spirală, neimaginându-și viitorul decât prin prisma morții sau a închisorii, el nu-și datora mântuirea decât inteligenței lui Tom și afecțiunii lui Carole care reușiseră să-l scoată din acest infern, fentând principiul conform căruia nu părăseai *Mara* decât odată cu moartea.

Soarele la apus își arunca ultimele săgeți. Milo clipi din ochi de mai multe ori atât pentru a se proteja de strălucirea lor, cât și pentru a alunga amintirile și durerile trecutului.

- Te invit să mănânci niște fructe de mare? propuse el ridicându-se dintr-un salt.

4 Crack - drog foarte puternic, de formă solidă, obținut din cocaină. Fiind mai ieftin decât cocaina pulbere, este preferat de narcomanii săraci din aglomerările urbane, (n.t.)

- Având în vedere ce ți-a mai rămas în contul din bancă, cred că mai degrabă eu va trebui să te invit pe tine, remarcă Carole.

- Va fi un mod de a sărbători promovarea ta, zise el întinzându-i mâna pentru a o ajuta să se ridice în picioare.

Părăsiră plaja fără prea mare vioiciune și făcură câțiva pași pe jos de-a lungul pistei de biciclete care lega Venice Beach de Santa Monica.

Apoi o luară pe Third Street Promenade, o stradă largă, pavată, mărginită de palmieri care adăposteau mai multe galerii de artă și restaurante la modă.

Se instalară la terasa braseriei *Anisette*, a cărei carte de meniuri, scrisă în franceză, conținea feluri de mâncare cu denumiri exotice precum: *frisee aux lardons*, *entrecote aux echalotes* sau *pommes dauphinoises* ⁵.

Milo ținu morțiș să guste un aperitiv numit *pastis* care i se servi după tipicul californian într-un pahar mare plin cu cuburi de gheață.

În ciuda jongleurilor, a muzicienilor și a artiștilor care scui-pau flăcări, animând strada, cina fu mohorâtă. Carole era tristă, Milo torturat și copleșit de vinovăție. Conversația se învârtea în jurul lui Tom și al Aurorei.

- Tu știi *de ce* scrie? întrebă deodată Milo în mijlocul mesei, dându-și seama că nu cunoștea un punct esențial din psihologia prietenului său.

- Cum adică?

- Știi că lui Tom i-a plăcut întotdeauna să citească, dar să scrii e altceva. Și, în adolescență, tu îl cunoștea mai

5 Salată creață cu slănină, antricot cu eșalote, cartofi gratinați. (n.t.)

bine decât mine. Ce anume l-a făcut, în perioada aceea, să inventeze prima poveste?

- Habar n-am, se grăbi să răspundă Carole.

Dar, în privința asta, mințea.

*

Malibu

Ora 8 seara

După ce am rătăcit prin oraș, am parcat Bugatti-ul amenințat de a fi ridicat în fața unei case despre care tocmai aflasem că nu-mi mai aparținea. Cu câteva ore mai înainte, eram în fundul gropii, dar aveam o avere de 10 milioane de dolari. Acum, eram doar în fundul gropii...

Frânt, gâfâind fără ca măcar să fi alergat, m-am prăbușit pe canapea, cu ochii pierduți în încâlceala de grinzi care susțineau panta domoală a plafonului.

Aveam dureri de cap, spatele zdrobit, mâinile jilave și un ghem în stomac. Palpitațiile îmi apăsau și îmi ridicau pieptul; în interior, eram gol, consumat de o ardere care sfârșise prin a-mi ajunge la piele.

Ani de zile, îmi petrecusem nopțile scriind, punându-mi în asta toate emoțiile și energia. Apoi ținusem conferințe și ședințe de autografe în toate colțurile lumii. Creasem un organism de caritate pentru a le permite copiilor din fostul meu cartier să facă studii artistice. Și în timpul câtorva concerte, cântasem chiar la baterie cu „idolii” mei: Rock Bottom Remainers ⁶.

6 Formație rock compusă din scriitori renumiți - Stephen King, Scott Turow, Matt Groening, Mitch Albom... - ale căror concerte sunt destinate strângerii de fonduri necesare finanțării unor proiecte de alfabetizare, (n. a.)

Dar astăzi, nu-mi mai ardea de nimic: nici de oameni, nici de cărți, nici de muzică și nici măcar de razele soarelui care apuneau peste ocean.

Am tras de mine să mă ridic și să ies ca să-mi sprijin câteva clipe coatele de balustrada terasei. Mai jos, pe plajă, vestigiul din perioada Beach Boys, o bătrână Chrysler galbenă cu lambriuri lucioase arbora cu mândrie pe geamul din spate deviza orașului: *Malibu, where the mountain meets the sea* ⁷.

Am fixat până la orbire panglica strălucitoare care atinge ușor linia orizontului și lumina cerul înainte de a fi luată de valuri. Acest spectacol care altădată mă fascinasese atât de mult nu mai trezea în mine nicio uimire. Nu mai simțeam nimic, ca și cum stocul meu de emoții era epuizat.

Un singur lucru m-ar fi putut salva: s-o regăsesc pe Aurore, trupul ei de liană, pielea ei de marmură, ochii ei de argint și mirosul ei de nisip. Dar știam că asta nu se va întâmpla. Știam că pierdusem lupta și că, la ieșirea din această bătălie, nu-mi mai rămânea decât dorința de a-mi arde neuronii cu doze de crystal meth sau cu nu contează ce altă porcărie pe care aș putea să pun mâna.

Trebuia să dorm. La întoarcerea în living, mi-am căutat medicamentele cu nervozitate, dar am ghicit că Milo le făcuse să dispară. Am alergat în bucătărie, am scotocit în sacii de gunoi. Nimic. Cuprins de panică, m-am repezit la etaj, am deschis toate dulapurile pentru ca, în cele din urmă, să pun mâna pe geanta mea de voiaj. Înghesuie într-un buzunăraș, o cutie începută de somnifere și câteva

7 Malibu, acolo unde muntele se întâlnește cu marea, (n.a.)

comprimate de anxiolitice așteptau acolo de la ultima mea călătorie de promovare la Dubai pentru o ședință de autografe într-o mare librărie din *Mall of the Emirates*.

Aproape fără voia mea, am lăsat toate capsulele să-mi cadă în palmă și am privit o clipă cele vreo zece comprimate albe și albastre care păreau să mă sfideze.

Nici măcar nu eram capabil!

Nu fusesem niciodată atât de aproape de neant. În capul meu, se întretăiau imagini terifiante: trupul meu la capătul unei funii, robinetul de gaz în gura mea, țeava unui revolver la tâmplă. Mai devreme sau mai târziu, viața mea se va sfârși fără îndoială așa. În sinea mea, n-o știusem oare întotdeauna?

Nici măcar nu eram capabil!

Am dat pe gât pumnul de pilule cu un sentiment de eliberare. Mi-a fost greu să le înghit, dar o gura de apă minerală le-a făcut pe toate să treacă.

M-am târât până în camera mea și m-am prăbușit pe pat.

Spațiul era gol și rece, mărginit de un imens perete de panouri de sticlă luminescentă de culoare turcoaz, suficient de transparentă pentru a lăsa lumina zilei să treacă.

M-am ghemuit pe saltea, doborât de gândurile mele morbide.

Agățați de peretele alb, amănții lui Marc Chagall mă priveau cu compasiune, ca și cum regretau că nu-mi pot alina suferințele. Înainte chiar de cumpărarea casei mele (care nu mai era casa mea) sau a inelului Aurorei (care nu mai era Aurore a mea), achiziționarea tabloului pictorului

rus fusese prima mea nebunie. Intitulat sobru *Lovers in Blue*, tabloul lui Chagall data din 1914. Mă îndrăgostisem la prima vedere de această pictură care reprezenta un cuplu înlănțuit, contopit într-o iubire misterioasă, sinceră și calmă. Ea simboliza pentru mine vindecarea a două ființe rănite, cusute una de alta pentru a nu mai împărți decât o singură cicatrice.

În timp ce cădeam ușor într-o stare profundă de somnolență, am avut senzația că mă debranșez încet-încet de la durerile vieții. Corpul meu dispărea, conștiința mă abandona, viața mă părăsea...

Când te-am întâlnit

Trebuie să ai un haos în tine pentru a da naștere unei stele care dansează.

Friedrich NIETZSCHE

DEFLAGRAȚIE ȚIPĂT DE FEMEIE STRIGĂT DE AJUTOR!

Un zgomot de sticlă spartă mă smulse din coșmarul meu. Am deschis ochii într-o tresărire bruscă. Camera era scufundată în întuneric și ploaia bătea în geamuri.

M-am ridicat anevoie, cu gâtul uscat. Aveam febră și eram lac de sudoare. Respiram cu dificultate, dar eram încă în viață.

Am aruncat o privire la radioul cu ceas:

03:16

Era agitație la parter și auzeam clar cum jaluzelele se izbesc de perete.

Am încercat să aprind veioza, dar, cum se întâmpla adesea, furtuna întrerupsese curentul în Malibu Colony.

M-am sculat din pat cu greutate, aveam grețuri și capul greu. Inima îmi bătea cu putere în piept ca și cum alergasem la maraton.

Cuprins de amețală, a trebuit să mă sprijin de perete ca să nu cad. Poate că somniferele nu mă omorâseră, dar mă expediasem în limburi din care nu reușeam să mă smulg. Mai ales ochii mă îngrijorau: era ca și cum ar fi fost zgâriați și mă ardeau atât de tare, încât mi-era greu să-i țin deschiși.

Torturat de migrenă, mi-am impus să cobor cele câteva trepte ținându-mă de balustradă. La fiecare pas, aveam impresia că stomacul mi se întorcea pe dos și că aveam să vomit chiar pe scară.

Afară, furtuna era în toi. Sub tirul fulgerelor, casa semăna cu un far în mijlocul unei vijelii.

Ajuns în capătul scărilor, am constatat stricăciunile: vântul se năpustise prin fereastra culisantă de sticlă rămasă larg deschisă, răstumând în trecere un vas de cristal care se spărsese pe podea, iar ploaia torențială începea să-mi inunde livingul.

Fir-ar să fie!

M-am grăbit să închid fereastra și m-am târât până în bucătărie pentru a căuta o cutie de chibrituri. Revenind în camera de zi, am simțit deodată o prezență însoțită de o respirație.

M-am întors și...

*

O siluetă feminină, zveltă și firavă, se detașa ca o umbră chinezească în lumina albăstrie a nopții de afară.

Am tresărit, apoi am căscat ochii: din câte reușeam să văd, tânăra femeie era goală, cu o mână pusă sub pântec, cu cealaltă ascunzându-și sânii.

Numai asta mai lipsea.'

- Cine ești tu? am întrebat-o apropiindu-mă și studiind-o din cap până-n picioare.

- Hei, nu te jena! strigă ea apucând pledul din lână de Scoția pus pe canapea pentru a se înfășură cu el în jurul taliei.

- Cum adică „nu te jena!”? S-a întors lumea pe dos! îți semnez că ești la mine acasă!

- Poate, dar asta nu e un motiv să...

- Cine ești tu? am întrebat din nou.

- Credeam că o să mă recunoști.

O distingeam prost, dar, în tot cazul, vocea ei nu-mi spunea nimic și n-aveam niciun chef să mă joc de-a ghicitul. Am scăpărat un chibrit pentru a aprinde fitilul unei lămpi pentru furtună dibuite în piața de vechituri din Pasadena.

O lumină blândă coloră încăperea și-mi dezvăluie fizicul intrusei mele. O tânără de vreo douăzeci și cinci de ani, cu privire limpede, pe jumătate înspăimântată, pe jumătate ștrengărească, și cu părul de culoarea mierii, șiroind de ploaie.

Lăsa să-i scape un chicotit batjocoritor, dar am refuzat să intru în jocul ei.

- Gata, domnișoară, ajunge! Ce faci aici?

- Sunt eu, Billie! zise ea ca o evidență, ridicându-și pledul pe umeri.

Am remarcat că dârdăia și că buzele îi tremurau. Nu era de mirare: era udă, iar încăperea era glacială.

- Nu cunosc nicio Billie, am răspuns îndreptându-mă spre dulapul mare din lemn de nuc care îmi servea de debara.

Am tras ușa culisantă și, scotocind într-o geantă sport, am pus mâna pe un prosop de plajă cu motive hawaiene.

- Ține! am strigat aruncându-i prosopul din celălalt capăt al camerei de zi.

Ea îl prinse din zbor și își șterse părul și fața sfidându-mă din priviri.

- Billie Donnelly, preciză pândindu-mi reacția.

Eu am rămas câteva secunde nemișcat, fără să înțeleg cu adevărat sensul cuvintelor ei. Billie Donnelly era un personaj secundar din romanele mele. O fată atrăgătoare, dar cam pierdută, care lucra ca infirmieră într-un spital public din Boston. Știam că multe din cititoare se recunoscuseră în personajul ei de *girl next door* care trăia, una după alta, numai povești de dragoste ratate.

Uluit, am făcut câțiva pași în direcția ei, orientând lampa spre ea. Din Billie, avea alura zveltă, dinamică și senzuală, nutrița luminoasă, fața un pic colțuroasă, presărată cu pete discrete de roșeață.

Dar cine naiba era fata asta? O fană obsedată? O cititoare care se identifica cu personajul meu? O admiratoare lipsită de recunoștință?

- Nu mă crezi, nu-i așa? întrebă ea așezându-se pe un scaun în spatele barului de la bucătărie și luând din coșul de fructe un măr din care mușcă cu poftă.

Am pus lampa pe tejgheaua de lemn. În ciuda durerii ascuțite care îmi străpungea creierul, eram foarte hotărât să-mi păstrez calmul. Intruziunea pe lângă celebrități erau ceva frecvent la Los Angeles: știam că, într-o dimineață, Stephen King găsisese în baie un bărbat înarmat cu un cuțit, că un scenarist considerat promițător intrase în casa lui Spielberg doar pentru a-i citi un script și că un fan dezechilibrat al Madonnei o amenințase că-i taie gâtul dacă refuza să-l ia în căsătorie...

Mult timp, eu fusesem cruțat de acest fenomen. Evitam platourile televiziunii, refuzam majoritatea cererilor de interviuri și, în ciuda insistenței lui Milo, nu mă lăsam filmat pentru promovarea cărților mele. Mă mândream cu faptul că cititorii mei îmi apreciau poveștile și personajele, mai mult decât modesta mea persoană, dar mediatizarea poveștii cu Aurore mă aruncase fără voia mea din categoria scriitorilor în cea mai puțin prestigioasă a așa-numiților *people*.

- Hei! Uu..! E cineva la capătul firului? mă interpelă „Billie” agitându-și brațele. Ai zice că ți-a luat-o tensiunea la vale, cu fața asta de pește congelat!

Același vocabular atât de „plastic”...

- Gata, ajunge acum, o să-ți pui ceva pe tine și o să te întorci frumușel acasă.

- Cred că mi-ar fi greu să mă întorc acasă...

- De ce?

- Fiindcă, pentru mine, acasă înseamnă în cărțile tale. Pentru un mic geniu al literelor, îmi pari cam încet la minte.

Am oftat fără să cad în exasperare. Am încercat să o fac să înțeleagă:

- Domnișoară, Billie Donnelly este un personaj de ficțiune...

- Până aici, sunt de acord.

Tot e ceva.

- Or, în noaptea asta, în această casă, noi suntem în realitate.

- Asta mi se pare clar.

Bun, avansăm.

- Deci, dacă erai un personaj de roman, nu puteai să fii aici.

- Ba da!

Era prea frumos.

- Explică-mi și mie cum, dar explică-mi repede căci efectiv mi-e somn.

- Pentru că am căzut.

- Ai căzut de unde?

- Am căzut dintr-o carte. Am căzut din povestea ta, ce naiba!

Am privit-o neîncrezător, fără să înțeleg niciun cuvânt din aiurelile ei.

- Am căzut dintr-un rând, din mijlocul unei fraze neterminate, adăugă ea arătându-mi pe masă, ca să mă convingă, cartea pe care mi-o dăduse Milo la restaurant.

Se ridică și îmi aduse exemplarul pe care îl deschise la pagina 266. Pentru a doua oară în ziua aceea, am citit pasajul în care povestea se oprea brusc:

Billie își șterse ochii înnegriți de rimelul prelins.

- Te rog, Jack, nu pleca așa.

Dar bărbatul își pusese deja mantoul. Deschise ușa, fără să arunce vreo privire spre amanta lui.

- Te implor! strigă ea căzând

- Vezi, e scris negru pe alb: „strigă ea căzând”. Și am căzut la tine-n casă.

Eram din ce în ce mai uluit. De ce astfel de lucruri cădeau (era cazul s-o spun) întotdeauna pe capul meu? Ce făcusem ca să merit asta? Eram fără îndoială un pic drogat, dar nu destul ca să deraiez în asemenea hal. Luasem doar câteva somnifere, nu LSD! Orice-ar fi, fata asta nu exista poate decât în capul meu. Nu era probabil decât manifestarea supărătoare a unei supradoze medicamentoase care mă făcea să delirez.

Încercam să mă agăț de această idee, străduindu-mă să mă conving că totul nu era decât o halucinație foarte puternică care-mi cuprinsese creierul, dar n-am putut totuși să nu remarc:

- Ești complet țicnită, și încă asta e un eufemism. Trebuie că ți s-a mai spus, nu-i așa?

- Și tu, tu ai face mai bine să te duci să te culci la loc, fiindcă arăți ca dracu'. Și asta nu e un eufemism.

- Da, o să mă duc să mă culc fiindcă n-am timp de pierdut cu o tipa căreia-i filează o lampă!

- M-am săturat de insultele tale!

- Și eu m-am săturat să mă lupt cu o dezaxată căzută din lună care aterizează la mine-n casă, goală-puşcă, la ora 3 dimineața!

Mi-am șters picăturile de transpirație de pe frunte. Aveam din nou probleme cu respirația și spasme de anxietate îmi contractau mușchii gâtului.

Telefonul mobil îmi rămăsese în buzunar. L-am scos ca să formeze numărul postului de securitate însărcinat cu paza reședinței.

- Așa, scoate-mă afară! strigă ea. E mult mai simplu decât să m-ajuti!

Nu trebuia să intru în jocul ei. Bineînțeles, ceva mă atrăgea la ea: nutrița de manga, prospețimea amuzantă, latura băiețoasă pe care le atenuau ochii albaștri ca laguna și picioarele interminabile. Dar vorbele îi erau prea incoerente ca să pot face ceva pentru ea.

Am format numărul și am așteptat.

Prima sonerie.

Fața îmi ardea și capul mi-era din ce în ce mai greu. Apoi vederea mi se tulbură atât de tare, încât obiectele se dublară.

A doua sonerie.

Trebuia să-mi dau cu puțină apă pe față, trebuia să...

Dar decorul din jurul meu se estompă și totul începu să trepideze ușor. Am auzit a treia sonerie care răsuna, foarte departe, apoi mi-am pierdut cunoștința și m-am prăbușit

Billie în lumina lunii

*Muzele sunt niște fantome cărora li se întâmplă
să intre în scenă fără a fi invitate.*
Stephen KING

Ploaia continua să cadă fără încetare, lăsând urme mari pe geamurile care tremurau sub rafalele vântului. Curentul revenise în încăpere, chiar dacă lămpile încă mai sfârâiau intermitent.

Malibu Colony

Ora 4 dimineața

Înfolit într-o pătură, Tom dormea adânc pe canapea.

„Billie” aprinsese radiatoarele și se îmbrăcase cu un halat de baie prea mare pentru ea. Cu un prosop înnodat pe cap, cu o ceașcă de ceai în mână, ea se plimba prin casă, deschizând dulapurile și sertarele, făcând o inspecție minuțioasă de la conținutul șifonierelor la cel al frigiderului.

În ciuda dezordinii care domnea în living și bucătărie, îi plăcea spiritul boem și rock and roll al decorului: placa de surf din lemn lăcuit agățată în plafon, lampa din coral, luneta din alamă nichelată, tonomatul de epocă...

Petrecu o jumătate de oră scotocind prin rafturile bibliotecii, oprindu-se ici și colo după cum i se năzărea. Pe birou, se afla laptopul lui Tom. Îl deschise fără nicio jenă, dar fu blocată fiindcă nu știa parola. Încercă să tasteze câteva cuvinte alese din universul autorului, dar niciuna din tentative nu-i dădu voie să pătrundă secretele mașinăriei.

În sertare, găsi zeci de scrisori primite de Tom de la cititori din toate colțurile lumii. Unele plicuri conțineau desene, altele fotografii, flori uscate, amulete woodo, talismane... Mai bine

de o oră, citi cu atenție fiecare scrisoare, constatând cu surpriză că o mare parte din ele vorbeau despre ea.

Pe blatul de lucru, se îngrămădeau alte misive pe care Tom nu se obosise nici măcar să le deschidă: facturi, extrase bancare, invitații la premiere, copii de articole din ziarele trimise de serviciul de presă al lui Doubleday. Fără să stea prea mult pe gânduri, ea desfăcu majoritatea plicurilor, verifică lista cheltuielilor scriitorului, plonjând apoi în darea de seamă pe care o făcuseră ziarele despre despărțirea lui de Aurore.

În timp ce citea, tot arunca priviri spre canapea, asigurându-se că Tom continua să doarmă. În două rânduri, își părăsi locul și îi trase pătura mai sus, așa cum ar fi făcut pentru a veghea un copil bolnav.

Privi de asemenea îndelung diaporama fotografiilor Aurorei prezentată în cadrul digital pus pe placa de deasupra șemineului. Pianista degaja o delicatețe și o grație ieșite din comun. Ceva intens și pur. În fața acestor poze, „Billie” nu se putu abține să nu se întrebe cu naivitate de ce unele femei primeau atât de mult la naștere - frumusețe, educație, bogăție, talente - și altele atât de puțin.

Apoi se postă în fața unei ferestre și observă ploaia care lovea în ochiurile de geam. Își vedea figura reflectată în sticlă și nu-i plăcea imaginea pe care aceasta i-o oferea. În privința fizicului ei, avusese întotdeauna păreri contradictorii: își considera fața prea colțuroasă și fruntea prea lată. Trupul deșelat o făcea să semene cu o lăcustă. Nu, nu se considera foarte drăguță cu sânii ei mici, cu șoldurile înguste, cu alura stângace de lungană și cu petele de roșeață pe care le detesta. Dar mai erau, bineînțeles, și picioarele, interminabile Arma ei fatală în jocul seducției”, pentru a relua o expresie utilizată în romanele lui Tom. Picioare care îi înnebuneau pe mulți bărbați, dar nu întotdeauna pe cei mai gentilemeni dintre ei. Își alungă aceste gânduri din minte și, fugind de „dușmanul din oglindă”, își părăsi postul de observație pentru a vizita etajul.

În dressingul camerei de oaspeți, descoperi o garderobă impecabil aranjată. Fără îndoială, haine uitate de Aurore și care dovedeau bruschețea despărțirii ei de Tom. Inspecta această peșteră a lui Ali Baba cu ochi strălucitori de fetiță. Ea conținea unele articole inevitabile ale modei: o vestă Balmain, un trenci Burberry bej, o geantă Birkin - una veritabilă! jeanși Notity...

În sertarul culisant cu pantofi, găsi efectiv Sfântul Graal: o pereche cu toc semnați Christian Louboutin. Miracol: erau mărimea ei. Nu se putu abține să nu-i probeze, în fața oglinzii, făcând-o un sfert de oră pe Cenușăreasa, îmbrăcată cu niște jeanși deschiși la culoare și cu un top din satin.

Termină vizitarea casei pătrunzând în camera lui Tom. Fu surprinsă să vadă ca încăperea se scâldea într-o lumină albăstruie, deși nu era aprinsă nicio lampă. Se întoarse spre pânza agățată pe perete și privi, fascinată, dulcea îmbrățișare a îndrăgostiților.

Străpungând semiîntunericul, tabloul lui Chagall avea ceva ireal și părea să lumineze fosforescent în noapte.

Cea care fură viață

*Lumea nu-ți va face niciun cadou, crede-mă.
Dacă vrei să ai o viață, fur-o.*
LOU ANDREAS-SALOME

O undă de căldură îmi străbătu corpul și îmi mângâie fața. Mă simțeam bine, la căldurică, protejat. Am rezistat o clipă dorinței de a deschide ochii pentru a prelungi acest somn amniotic în coconul meu vătuit. Apoi mi se păru că aud un cântec în depărtare: refrenul unui hit reggae ale cărui note se amestecau cu un miros venit din copilărie: acela de pancakes cu banane și mere caramelizate.

Un soare insolent își revărsa lumina în toată camera. Migrena mea se evaporase. Cu mâna în fața ochilor, pentru a nu fi orbit, am întors capul spre terasă. Muzica provenea de la micuțul meu radio pus pe o măsuță din lemn de teck lucios.

Era ceva mișcare în jurul mesei: faldurile vapoase ale unei rochii, despicate până la coapsă, pluteau în contra-lumină. M-am ridicat în șezut și m-am rezemat de spătarul canapelei. Cunoșteam această rochie roz-bej, cu bretelele subțiri! Cunoșteam acest corp pe care jocul transparențelor te lăsa să-1 ghicești.

- Aurore... am murmurat.

Dar silueta diafană și vapoasă înainta până acoperi soarele și...

Nu, nu era Aurore, era țicnită aia de azi-noapte care se credea personaj de roman!

Am ieșit dintr-un salt din pătură, dar m-am întors imediat la loc, dându-mi seama că eram gol-pușcă.

Nebuna asta m-a dezbrăcat!

Mi-am căutat din ochi hainele sau măcar niște chiloți, dar nimic nu era la îndemână.

N-o să las lucrurile așa!

Am apucat cuvertura pentru a mi-o înfășură în jurul taliei și m-am repezit pe terasă.

Vântul alungase norii. Cerul era senin, de un albastru magnetic, strălucitor. În rochia ei de vară, „clona” lui Billie trebăluia în jurul mesei așa cum o albină ar zburătăci printre razele soarelui.

- Ce naiba mai faci aici? am urlat eu.

- E un mod ciudat de a-mi mulțumi că am pregătit micul dejun!

In afară de clătitele mici, pusese două pahare cu suc de grepfruit și făcuse cafea.

- Și cu ce drept m-ai dezbrăcat?

- Păi, fiecăruia îi vine rândul! Tu nu te-ai jenat aseară să mă studiezi din cap până-n picioare...

- Dar tu ești ACASĂ LA MINE!

- Haida-de! N-o să faci atâta tevdură fiindcă l-am văzut pe Gogu!

- Pe Gogu?

- Ei bine, da, pe Chelu' mititelu', micuțul tău flaut fermecat...

Chelu' mititelul Micuțul meu *flaut* gândii eu, strângând și mai tare cuvertura în jurul taliei.

- Notează nuanța afectuoasă a adjectivului *mic*, căci, în privința asta, ești mai degrabă dotat...

- Gata, ajunge cu gluma! i-am tăiat-o eu. Și apoi, dacă crezi ca o să mă cucerești flatându-mă...

Îmi întinse o ceașcă de cafea:

- Ți se întâmplă vreodată să vorbești fără să urli?

- Și cu ce drept ți-ai pus rochia asta?

- Nu ți se pare că îmi vine bine? Aparținea fostei tale iubite, nu-i așa? Nu mi te imaginez travestindu-te...

M-am lăsat să cad pe un scaun și m-am frecat la ochi ca să-mi revin. Azi-noapte, sperasem cu naivitate că fata asta ar fi putut să nu fie decât o halucinație, dar, din nefericire, acum nu mai era cazul: era o femeie, una adevărată și, în plus, îngrozitor de enervantă.

- Bea-ți cafeaua până nu se răcește.

- Nu vreau cafea, mersi.

- Arăți ca sculat din morți și nu vrei cafea?

- Nu vreau cafeaua *ta*, asta-i cu totul altceva.

- De ce?

- Fiindcă nu știu ce naiba mi-ai pus în ceașcă.

- Doar nu crezi că încerc să te otrăvesc?

- Le cunosc eu pe scrântitele de teapa ta...

- Scrântitele de teapa mea!

- Da: nimfomanele care delirează convinge că sunt iubite de actorul sau scriitorul pe care îl admiră.

- Eu, o nimfomană! Aici, bătrâne, chiar că-ți iei propriile dorințe drept realitate. Și, dacă crezi că te admir, te înșeli amaric!

Mi-am masat tâmplele privind soarele care triumfa dincolo de linia orizontului. Îmi simțeam ceafa înțepenită și durerea de cap îmi revenise subit, alegând de data asta să-mi tortureze partea din spate a craniului.

- Uite ce e, o să terminăm cu tot circul ăsta. O să te întorci la tine acasă fără să mă forțezi să chem poliția, de acord?

- Ascultă, înțeleg că refuzi să accepți adevărul, dar...

- Dar?

- ...eu sunt *cu adevărat* Billie Donnelly. Sunt *cu adevărat* un personaj de roman și crede-mă că acest lucru mă înspăimântă la fel de mult ca și pe tine.

Consternat, am sfârșit prin a lua o gură de cafea apoi, după o ultimă ezitare, am băut toată ceașca. Băutura era probabil otrăvită, dar aparent otrava nu era una cu efect imediat.

Totuși, n-am lăsat garda jos. Îmi aminteam că, în copilărie, văzusem o emisiune de televiziune în care asasinul lui John Lennon își motiva actul prin dorința de a obține un pic din

celebritatea victimei lui. Sigur, eu nu eram un ex-Beatles și această femeie era mai drăguță decât Mark David Chapman, dar știam că mulți *stalker*⁸ erau psihotici și că trecerea la act putea fi impulsivă și violentă. Mi-am luat deci vocea cea mai liniștitoare pentru a încerca din nou să-i bag mințile-n cap:

- Ascultă, cred că ești ușor... tulburată. Se mai întâmplă. Toți trecem printr-o pasă proastă într-o zi sau alta. Poate că

8 Indivizi instabili psihic care hărțuiesc, persecută și uneori agresează celebritățile, (n.a.)

tu ți-ai pierdut recent slujba sau pe cineva apropiat? Poate că iubitul tău te-a părăsit? Sau te simți respinsă și plină de resentimente? Dacă așa stau lucrurile, cunosc un psihiatru care ar putea să te...

Îmi întrerupse discursul fluturându-mi prin fața ochilor una din rețetele scrise de dr. Sophia Schnabel:

- Din câte cred că am înțeles, tu ești cel care are nevoie de un psihiatru, nu?

- Mi-ai scotocit prin lucruri?!

- Afirmativ, răspunse ea servindu-mă din nou cu cafea.

Comportamentul ei mă descumpănea. Ce trebuia să fac într-o asemenea situație? Sa chem polițiștii sau un doctor? După cum vorbea, eram gata să pun pariu că avea antecedente judiciare sau psihiatrice. Cel mai simplu ar fi fost s-o dau afară *manu militari*, dar, dacă o atingeam, pacostea asta era în stare să pretindă că am vrut să abuzez de ea și nu voiam să-mi asum un asemenea risc.

- Nu ți-ai petrecut noaptea acasă, am constatat eu într-o ultimă încercare. Fără îndoială că familia sau prietenii tăi își fac griji. Dacă vrei să anunți pe cineva, poți folosi telefonul meu.

- Asta nu cred! Mai întâi că nimeni nu-și face griji pentru mine, ceea ce e trist, trebuie s-o recunosc. Cât despre telefonul tău, tocmai ți l-au tăiat, răspunse ea prompt întorcându-se în living.

Am văzut-o îndreptându-se spre masa mare de lucru care îmi servea de birou. De departe, toată numai zâmbet, îmi arătă ostentativ un maldăr de facturi.

- Nu-i de mirare, remarcă ea. N-ai mai plătit abonamentul de luni de zile!

Asta era prea de tot. Impulsiv, m-am repezit la ea și am dat-o pe spate ca s-o fac să-mi cadă în brațe. Cu atât mai bine dacă eram acuzat de agresiune. Preferam asta decât să mai aud fie și numai un minut în plus. O țineam cu fermitate, cu o mână sub genunchi și cu cealaltă în josul șalelor. Se zbătea din toate puterile, dar n-am cedat și am dus-o pe terasă unde am „depus-o” fără menajamente cât mai departe posibil înainte de a mă întoarce în mare grabă în living și de a închide ușa culisantă de sticlă în urma mea.

Poftim!

Tot vechile metode sunt cele mai bune, asta-i adevărul.

De ce suportasem această companie nedorită atâta timp? Nu fusese foarte complicat să mă debarasez în cele din urmă de ea! Deși mă străduisem să afirm contrariul în romanele mele, uneori nu era rău ca forța să triumfe asupra cuvintelor...

Am privit-o pe tipa, „închisă afară”, cu un zâmbet satisfăcut. Ea răspunse bunei mele dispoziții arătându-mi degetul mijlociu.

În sfârșit singur!

Aveam nevoie de liniștea mea. Neavând anxiolitice, am pus mâna pe iPod și, ca un druid care-și pregătește o poțiune calmantă, mi-am selectat un *playlist* heteroclit pe frază de Miles David, John Coltrane și Philip Glass. Am conectat player-ul la boxe și în cameră răsunară primele note din *Kind of Blue*, cea mai frumoasă creație de jazz din lume, discul pe care-l apreciau chiar și cei cărora nu le plăcea jazzul.

M-am dus în bucătărie și mi-am făcut o noua cafea, apoi m-am întors în living, sperând că ciudata mea vizitatoare va fi dispărut de pe terasă.

Dar nu era așa.

În mod vizibil supărată - încă un eufemism -, tocmai devasta serviciul pentru micul dejun. Cafetieră, farfurii, cești, platou din sticlă: tot ce putea să se spargă fu aruncat pe dalele din teracotă. Apoi bătu cu pumnul furioasă în panourile culisante înainte de a arunca în ele, cu toată puterea, un scaun de grădină care nu făcu decât să ricoșeze din geamul securizat.

„SUNT BILLIE!” urlă ea în mai multe reprize, dar cuvintele îi erau filtrate prin geamul triplu și eu mai mult le ghiceam decât le auzeam. Tărăboiul ăsta nu va întârzia să alerteze vecinii și, prin ricoșeu, echipa de pază din Malibu Colony care avea să mă debaraseze de scandalagioaică.

Acum, se prăbușise lângă fereastră. Așezată cu capul în mâini, părea abătută și apatică. Atins de nenorocirea ei, am privit-o fix, dându-mi seama că vorbele ei exercitaseră asupra mea, dacă nu o ciudată fascinație, cel puțin o reală uimire.

A ridicat capul și, printre șuvițele de păr aurii, i-am văzut privirea albăstrie trecând, în câteva minute, de la cea mai blândă la cea mai haotică expresie.

M-am apropiat încet și m-am așezat la rândul meu lângă peretele de sticlă, uitându-mă fix în ochii ei, în căutarea măcar a unei frânturi de adevăr dacă nu a unei explicații. Atunci i-am văzut pleoapele tremurând ca sub efectul unei dureri. M-am tras înapoi pentru a descoperi că rochia de culoarea pielii îi era toată pătată de sânge! Apoi am văzut lama cuțitului de pâine în mâinile ei și am înțeles că se automutilase. M-am ridicat ca să-i sar în ajutor, dar, de data asta, ea era cea care blocase ușa, înțepenind mânerul exterior cu masa.

De ce? am întrebat-o din priviri.

Am distins un pic de dispreț în ochii ei și, drept răspuns, a lovit de mai multe ori în geam cu palma mâinii stângi care șiroia de sânge. În cele din urmă, și-a imobilizat mâna sfâșiată și, prin transparența sticlei, am citit cele trei cifre crestate în carne:

144

Umărul tatuat

Scrise cu litere de sânge, cifrele dansau în fața ochilor mei:

144

În mod normal, primul meu reflex ar fi fost să formez 911 pentru a chema ajutoare, dar ceva mă reținea să o fac degrabă. Rana sângera abundant, dar nu părea să fie fatală. Ce trebuia să înțeleg din acest gest? De ce această femeie își făcuse o asemenea tăietură?

Pentru că e nebună...

Fie, dar alt motiv?

Pentru că n-am crezut-o.

Ce legătură avea numărul 144 cu ceea ce-mi povestise ea?

Din nou lovi cu violență în geam cu palma și i-am văzut degetul arătând cartea pusă pe masă.

Romanul meu, povestea, personajele, ficțiunea...

Era evident:

Pagina 144.

Am apucat cartea și am răsfoit-o cu nerăbdare până am ajuns la faimoasa pagină. Era un început de capitol care începea așa:

A doua zi după ce făcuse pentru prima oară dragoste cu Jack, Billie se duse la un salon de tatuaj din Boston.

Acul alerga pe umărul ei, injectându-i cerneala sub piele, gravând în puncte mici o inscripție în arabesc. Un semn utilizat de membrii unui străvechi trib indian pentru a califica esența sentimentului de dragoste: un pic din tine a intrat în mine pentru totdeauna și m-a contaminat precum o otravă. Un epigraf corporal pe care avea de gând să-l poarte de acum înainte ca pe o împărțășanie, pentru a ține piept durerilor vieții.

Am ridicat capul spre „vizitatoarea” mea. Stătea ghemuită. Cu bărbia sprijinită pe picioarele îndoite, mă fixa acum cu o privire stinsă. Eram pe un drum greșit? Era oare ceva de înțeles în spatele acestei puneri în scenă? Nesigur, m-am apropiat de panoul de sticlă. În spatele ferestrei, privirea tinerei se înflăcăra brusc. Își duse mâna la gât pentru a apuca breteaua rochiei și a o lăsa să alunece de-a lungul umărului.

În dreptul omoplatului, am zărit un motiv tribal pe care îl cunoșteam bine. Un semn indian folosit de cei din tribul Yanomamis pentru a descrie substanța sentimentului de dragoste: *un pic din tine a intrat în mine pentru totdeauna și m-a contaminat precum o otravă...*

10

The paper girl

Mintea romancierilor este locuită, ba chiar obsedată, de personajele lor, precum mintea unei țărăncuțe superstițioase de triada Iisus-Maria-Iosif sau cea a unui nebun de diavol.
Nancy HUSTON

În casă, calmul urmasse furtunii. După ce acceptase să se întoarcă în living, tânăra făcuse un ocol prin baie în timp ce eu pusesem de ceai și făceam inventarul dulapului cu medicamente.

Malibu Colony

Ora 9 dimineața

Se așeză alături de mine la masa din bucătărie. Făcuse un duș, se îmbrăcase cu halatul meu de baie și oprise hemoragia apăsând pe tăieturi cu un prosop.

- Am o trusă de prim-ajutor, am zis eu, dar nu prea conține tot ce trebuie.

În gentuță, ea găsi totuși un dezinfectant și își curăță rana cu grijă.

- De ce ai făcut asta?

- Pentru că nu voiai să mă ascuți, bineînțeles!

Am privit-o cum depărtează buzele tăieturii ca să vadă cât e de adâncă.

- O să te duc la spital. Îți trebuie câteva puncte de sutură.

- O să mi le fac chiar eu, nu uita că sunt infirmieră. Aș avea nevoie doar de ață chirurgicală și de un ac steril.

- Fir-ar să fie! Am uitat să le pun pe listă ultima dată când am făcut cumpărături.

- N-ai nici pansamente adezive?

- Ascultă, aici e o casă de plajă, nu un dispensar.

- Sau atunci ață de mătase sau păr de cal? Asta poate rezolva problema. Nu, ai ceva mai bun!

Sunt sigură că am văzut acest produs miraculos aici, în...

Se ridică de pe scaun în mijlocul frazei și, ca și cum ar fi fost la ea acasă, se duse să scoțoească prin sertarele de la biroul meu.

- Uite, l-am găsit! zise întorcându-se pe scaun triumfătoare, cu un tub de Super Glue în mâna validă.

Deșurubă dopul tubulețului - care purta mențiunea: „special pentru ceramică și porțelan” - și aplică un strat de lipici pe rană.

- Stai așa, ești sigură de ce faci? Nu suntem într-un film, aici!

- Nu, dar eu sunt o eroină de roman, răspunse ea cu maliție. Nu-ți face griji, pentru asta a fost inventat.

Apropie marginile răni și le ținu strânse câteva secunde pentru a lăsa timp lipiciului să-și facă efectul.

- Pofțim! exclamă ea cu mândrie arătându-și ostentativ mâna suturată artizanal.

Mușcă din tartina pe care i-o unsesem cu unt, apoi luă o gură de ceai. În spatele ceștii, îi vedeam ochii mari care încercau să-mi citească gândurile.

- Ai devenit mult mai drăguț, dar tot nu mă crezi, nu-i așa? ghici ea ștergându-și gura cu mânăca.

- Un tatuaj nu e *tocmai* o dovadă, am remarcat eu cu prudență.

- Dar mutilarea e una, nu?

- O dovadă că ești violentă și impulsivă, asta da!

- Atunci, pune-mi întrebări!

Am respins propunerea, scuturând din cap:

- Sunt scriitor, nu sticlete, nici ziarist.

- E destul de ușor să faci așa ceva, nu?

Am aruncat conținutul ceștii mele în chiuvetă. De ce să mă chinui să beau ceai din moment ce nu-mi plăcea?

- Uite ce e, îți propun un târg...

Mi-am lăsat fraza în aer, reflectând la modul în care aveam să prezint lucrurile.

- Da?

- Vreau să te supun la încercare, punându-ți o serie de întrebări despre viața lui Billie, dar dacă nu știi să răspunzi, fie și numai o singură dată, pleci fără să faci mofturi.

- Promit.

- Deci ne-am înțeles: la prima greșeală, îți iei tălpășița din casa asta; dacă nu, chem imediat gaborii. Și, de data asta, n-ai decât să te spinteci dintr-o parte în alta cu un cuțit de măcelar, o sa te las să-ți curgă sângele pe terasă!

- Ești tot timpul așa fermecător sau te străduiești?

- Ne-am înțeles?

- OK, bagă întrebările.

- Nume, dată și loc de naștere?

- Billie Donnelly, născută pe 11 august 1984 în Milwaukee, în apropiere de lacul Michigan.

- Numele mamei?

- Valeria Stanwick.

- Profesia tatălui?

- Lucrează ca muncitor la Miller, al doilea mare fabricant de bere al țării.

Răspundea cu promptitudine, fără nicio ezitare.

- Cea mai bună prietenă?

- Spre marele meu regret, n-am o prietenă adevărată. Doar amice,

- Primul raport sexual?

Stătu un moment pe gânduri, privindu-mă sumbru pentru a mă face să înțeleg bine că tulburarea ei venea doar din natura întrebării mele.

- La șaisprezece ani, în Franța, în timpul unei călătorii de studii pe Coasta de Azur. Îl chema Theo.

Pe măsură ce răspundea, deveneam tot mai tulburat și, văzându-i zâmbetul satisfăcut, am înțeles că era conștientă de faptul că marca puncte. În orice caz, un lucru era sigur: cunoștea romanele mele pe de rost.

- Băutura ta preferată?

- Coca-Cola. Cea adevărată: nu light și nici zero.

- Filmul favorit?

- *Eternul Sunshine of the Spotless Mind*. Un film cutremurător despre durerea de a iubi. Atât de poetic și melancolic. L-ai văzut?

Își deșira fizicul longilin pentru a merge să se așeze pe canapea. Din nou am fost frapat de asemănarea ei cu Billie: același blond luminos, aceeași frumusețe naturală rară afectare, aceleași intonații zeflemitoare, același timbru al vocii pe care îmi aminteam că-l descriesem în cărțile mele ca „provocant și batjocoritor, rând pe rând hotărât și juvenil”.

- Calitatea pe care o cauți la un bărbat?

- E chestionarul lui Proust⁹, chestia asta?

- Seamănă.

- De fapt, îmi place ca *un bărbat sa fie un bărbat*. Nu-l apreciez deloc pe tipii care vor cu orice preț să-și scoată în evidență partea feminină. Înțelegi?

Am ridicat capul cu un aer de îndoială. Mă pregăteam să continui când ea luă cuvântul:

- Și tu, care e calitatea pe care o preferi la femeie?

- Fantezia, cred. Umorele este chintesența inteligenței, nu?

Ea arătă spre rama digitală unde defilau fotografiile Aurorei:

- Totuși, pianista ta nu pare o tipă amuzantă.

- Să ne întoarcem la oile noastre, i-am propus eu așezându-mă lângă ea, pe canapea.

- Te excită să pui întrebări, nu-i așa? Ai prins gust de mica ta putere! se amuză ea.

Dar n-am vrut să-mi fie distrasă atenția și mi-am continuat interogatoriul:

- Dacă ar trebui să schimbi un lucru la fizicul tău, care ar fi acela?

9 Chestionar la modă la sfârșitul secolului XX, care a devenit celebru datorită răspunsurilor date, în 1890, de scriitorul Marcel Proust. Astăzi, animatorul de televiziune Bernard Pivot își supune adesea invitații la un astfel de test, la sfârșitul emisiunii sale *Bouillon de culture*. (n.t.)

- Mi-ar plăcea să am forme mai plinuțe.

Mă lăsase paf. Totul era exact. Ori femeia asta era nebună și se identificase cu personajul lui Billie cu un mimetism uimitor, ori era *într-adevăr* Billie și atunci eu eram cel nebun.

- Deci? mă sfida ea.

- Răspunsurile tale dovedesc doar că mi-ai studiat bine romanele, am zis eu, încercând cu dificultate să-mi maschez surpriza.

- În cazul ăsta, pune-mi alte întrebări.

Era exact ceea ce aveam de gând să fac. Ostentativ, mi-am aruncat cartea în pubela cromată din bucătărie, apoi mi-am deschis micuțul computer portabil, ușor ca un fulg, și am tastat parola ca să mă conectez la rețea. La drept vorbind, aveam mult mai multe informații despre personajele mele pe care nu le folosisem în romane. Pentru a fi în empatie totală cu „eroii” mei, luasem obiceiul să scriu pentru fiecare din ei o biografie detaliată de vreo douăzeci de pagini. Aici consemnam absolut toate informațiile, de la data lor de naștere până la cântecul preferat, trecând prin numele educatoarei lor de la grădiniță. Trei sferturi din aceste indicații nu se regăseau în montura finală a cărții, dar exercițiul ăsta făcea parte din munca invizibilă care permite să se producă alchimia misterioasă a scriiturii. Odată cu experiența, sfârșisem prin a mă convinge că acest exercițiu le dădea personajelor mele o anumită credibilitate sau cel puțin o latură umană care explica, poate, de ce cititorii se recunoșteau în ele.

- Chiar ții să continuăm? am întrebat deschizând fișierul consacrat lui Billie.

Tânăra scoase dintr-unul din sertarele mesei o brichetă mică, argintie, și un pachet vechi, început, de Dunhill – de a cărei existență nici măcar eu nu știam - care fusese probabil uitat de una din tipele pe care le cunoscusem înainte de Aurore. Își aprinse o țigară cu un oarecare stil:

- Abia aștept!

Mi-am consultat ecranul și am extras o referință la întâmplare.

- Grupul de rock preferat?

- Hm... Nirvana, încep eu ea, dar se răzgânde: Nu, Red Hot!

- Nu e unul foarte original.

- Dar e răspunsul bun, nu-i așa?

Așa era. Un noroc chior, fără doar și poate. Astăzi, toată lumea era înnebunită după Red Hot Chili Peppers.

- Mâncarea preferată?

- Dacă mă întreabă o colegă de serviciu, o să răspund salata Cezar, ca să nu trec drept o fomistă, dar adevăratul meu deliciu e o porție babană de fish&chips!

De data asta, nu putea să fie nimereală. Am simțit picăturile de sudoare care mi se prelingeau pe frunte. Nimeni, nici măcar Milo, nu citise vreodată biografiile „secrete” ale personajelor mele. Se aflau doar pe computerul meu, iar accesul la ele era bine protejat. Refuzând să admit evidența, am pus o altă întrebare:

- Poziția sexuală preferată?

- Du-te naibii!

Părăsi sofa și își stinse țigara trecând-o pe sub jetul de apă de la robinet.

Această lipsă de răspuns mi-a redat încrederea:

- Numărul partenerilor din viața ta? Și, de data asta, răspunde! Nici măcar n-aveai dreptul la un joker și totuși tocmai l-ai epuizat.

Îmi aruncă o privire care numai binevoitoare nu era.

- În fond, ești și tu ca toți ceilalți, așa-i? Numai asta te interesează...

- N-am pretins niciodată că sunt diferit. Așadar, câți?

- O știi deja, oricum: vreo zece...

- Câți mai exact?

- N-o să m-apuc să-i număr în fața ta!

- Ți-ar lua prea mult timp?

- Ce insinuezi? Că sunt o ștoarfă?

- N-am spus niciodată asta.

- Nu, dar ai gândit-o foarte intens.

Insensibil la pudoarea ei, am continuat s-o supun la ceea ce semăna tot mai mult cu un supliciu:

- Câți?

- Șaisprezece, cred.

- Și dintre acești „șaisprezece, cred”, câți ai iubit?

Ea oftă.

- Doi. Pe primul și pe ultimul: Theo și Jack.

- Un virgin și un afemeiat. Îți plac extremele.

Mă privi cu dispreț:

- Uau, ai clasă! Ești într-adevăr un gentleman.

Sub aerul meu provocator, trebuia să recunosc că răspunsese la fix de fiecare dată.

Dring!

Cineva tocmai sunase la ușă, dar n-aveam nicio intenție să mă duc să deschid.

- Ai terminat cu întrebările tale deocheate? întrebă ea pe un ton disprețuitor.

Am încercat o întrebare-capcană:

- Cartea de căpătâi?
Jenată, a ridicat din umeri.
- Nu știu. Nu citesc mult, nu prea am timp.
- E o scuză bună!
- Dacă mă găsești prea idioată, n-ai decât să te iei chiar de tine! Îmi amintesc că am ieșit direct din imaginația ta Tu m-ai modelat!

Dring! Dring!

Dincolo de ușă, vizitatorul meu se enerva tot mai tare cu soneria, dar va obosi cu mult înaintea mea.

Depășit de situație și descumpănit de fiecare răspuns bun, mă lăsasem dus de val fără să realizez că interogatoriul meu începea să semene cu hărțuirea:

- Cel mai mare regret?
- Că nu am încă copii.
- În ce moment din viața ta ai fost cea mai fericită?
- Ultima oară când m-am trezit în brațele lui Jack.
- Ultima oară când ai plâns?
- Am uitat.
- Insist.
- Nu știu, plâng pentru orice nimic.
- Ultima oară era important.
- Acum șase luni, când a trebuit să-mi eutanasez câinele. Îl chema Argos. Nu scrie și asta în fișa ta?

Dring! Dring! Dring!

Ar fi trebuit să mă mulțumesc cu aceste răspunsuri. Aveam mai multe probe decât îmi trebuia, dar toate astea mă derutau teribil. Acest mic joc mă făcuse să mă scufund într-o altă dimensiune, o altă realitate pe care mintea mea refuza să o accepte. Înnebunit, mi-am vărsat furia asupra lui „Billie”:

- Cea mai mare frică?
- Viitorul.
- Îți amintești cea mai proastă zi din existența ta?
- Nu mă întreba asta, te rog.
- Va fi ultima mea întrebare.
- Te rog...

Am apucat-o de braț cu fermitate:

- Răspunde!
- LASĂ-MĂ, mă doare! urla ea zbătându-se.

- TOM!

strigă o voce de dincolo de ușă.

Billie se eliberase din strânsoarea mea. Fața îi devenise lividă și privirea îi ardea de durere.

**- TOM! DESCHIDE-MI,
FIR-AR SĂ FIE! NU MĂ
FORȚA SĂ VIN ÎN VIZITĂ
CU UN BULDOZER!**

- *Milo, bineînțeles...*

Billie se refugiase pe terasă. Îmi doream foarte mult să mă duc s-o consolez pentru răul pe care i-l provocasem, căci îmi dădeam bine seama că nu își simula furia și tristețea, dar eram atât de destabilizat de experiența pe care tocmai o trăisem, încât vedeam ca pe o alinare perspectiva de a o împărți cu cineva.

11

Fetița din MacArthur Park

*Prietenii sunt îngerii care ne ridică atunci
când aripile noastre nu mai reușesc să-și aducă
aminte cum să zboare.*

Anonim

- Ai scăpat la mustață de buldozer! mă asigură Mild intrând în living. Mamma mia! Nu e-n regulă cu tine. Ai o față de tip care tocmai a tras pe nas bicarbonat.

- Ce vrei?

- Am venit să-mi recuperez mașina, dacă nu te deranjează prea tare! Ca să pot face un ultim tur înainte de a o lăsa pe mâna portăreilor...

Malibu Colony

Ora 10 dimineața

- Bună Tom, zise Carole intrând și ea în living.

Era în uniformă de serviciu. Am aruncat o privire în stradă și am remarcat că o mașină de poliție era parcată în fața casei mele.

- Ai venit să mă arestezi? am glumit eu strângând-o în brațe.

- Dar sângerezi! exclamă ea.

Am încruntat din sprâncene, apoi am zărit petele de sânge care îmi mânjeau cămașa: o amintire lăsată de mâna tăiată a lui Billie.

- Nu te speria, nu e sângele meu.

- Dacă crezi că asta mă liniștește! Și, în plus, este încă proaspăt, remarcă ea pe un ton suspicios.
- Stați să vedeți. N-o să ghiciți niciodată ce mi s-a întâmplat! Aseară...
- A cui e rochia asta? mi-o tăie Milo ridicând tunica de mătaase pătată de hemoglobina.
- A Aurorei, dar...
- A Aurorei? Să nu-mi spui că ai...
- Nu! Nu ea a purtat-o. Ci o altă femeie.
- Aha, te vezi cu o altă femeie! exclamă el. Țasta e semn bun! O cunoaștem?
- Într-un fel, da.

Carole și Milo au schimbat priviri uluite înainte de a întreba în cor:

- Cine e?
  - Aruncați un ochi pe terasă. O să fiți surprinși.
- Au traversat livingul în grabă și au scos capul curioși pe ușa de sticlă. Apoi au urmat vreo zece secunde de tăcere, până când Milo a sfârșit prin a constata:

- Nu e nimeni afară, băiete.

Uimit, m-am dus după ei pe terasă unde sufla o briză plăcută.

Masa și scaunele erau răsturnate, dalele acoperite cu sute de cioburi de sticlă. Solul era tartinat cu cafea, compot de banane și sirop de arțar. Dar nici urmă de Billie.

- Armata a făcut cumva teste nucleare la tine acasă? se resemnă Carole.
- E adevărat că aici e mai rău ca la Kabul, îi ținu isonul Milo.

Ca să evit razele soarelui, mi-am pus o mână deasupra frunții și am scrutat orizontul. Furtuna din ajun oferea plajei un aspect sălbatic. Rotocoalele de spumă care se rostogoleau încă pe nisip aduseseră pe plajă câteva trunchiuri de copaci, alge maronii, o veche planșă de surf și chiar o carcasă de bicicletă. Dar trebuia să cedez în fața evidenței: Billie dispăruse.

Din reflex profesional, Carole se lăsase pe vine lângă geam, examinând cu îngrijorare urmele de sânge care începeau să se usuce pe sticlă.

- Ce s-a întâmplat, Tom? Te-ai bătut cu cineva?
- Nu! Doar că...
- Acum, chiar cred că ne datorezi niște explicații! mi-o tăie din nou prietenul meu.
- Dar... nătărăul naibii! Le-ai fi avut deja, dacă m-ai fi lăsat să-mi termin frazele!
- Ei bine, termină-le atunci! Cine ți-a devastat terasa? Și al cui e sângele de pe rochia asta? Al lui Papa Pius? Al lui Mahatma Gandhi? Al lui Marilyn Monroe?
- Al lui Billie Donnelly.
- Billie Donnelly? Dar ăsta-i un personaj din romanele tale!
- Exact.
- Te amuză să-ți bați joc de mine? explodează Milo. Eu îmi fac sânge rău pentru tine. Dacă ar trebui, te-aș ajuta să îngropi un cadavru în toiul nopții și tu tot ce găsești de făcut e să mă iei drept un...

Carole se ridicase și, pe un ton de mamă care își dojenește copiii, se interpușe între noi, imitând gesturile unui arbitru de box.

- *Time's up*, băieți! Gata, terminăm cu glumele de doi bani, ne așezăm la o masă și discutăm pe îndelete cu calm, de acord?

*

Așa am făcut.

Timp de mai bine de un sfert de oră, fără să omit niciun detaliu, le-am relatat incredibila mea poveste, de la strania întâlnire cu Billie, în toiul nopții, până la interogatoriul din aceea dimineață care sfârșise prin a mă convinge de realitatea identității ei.

- Deci, dacă înțeleg bine, rezumă Milo, una din eroinele romanului tău a căzut dintr-o frază prost tipărită direct în casa ta. Cum era goală, s-a îmbrăcat cu o rochie aparținând ex-prietenei tale, apoi ți-a preparat pancakes cu banane la micul dejun. Ca să-i mulțumești, tu ai închis-o

pe terasă și, în timp ce ascultai Miles Davis, ea și-a tăiat venele, mânjind cu sânge peste tot, după care și le-a lipit la loc cu Super Glue „special pentru ceramică și porțelan”. Apoi ați fumat pipa păcii, jucând jocul adevărului în timpul căruia ea te-a tratat de obsedat sexual și tu pe ea de ștoarfa, maliție de a pronunța o formulă magică pentru a dispărea fix în momentul în care noi sunam la ușă. Așa a fost?

- Las-o baltă, am zis eu. Eram sigur c-o vei întoarce împotriva mea.

- Doar o ultimă întrebare: cu ce „tutun” ați umplut pipa asta a păcii?

- Nu mai spune nimic! Îi ceru Carole.

Milo mă studie cu îngrijorare:

- Trebuie să te duci din nou s-o vezi pe psihiatra ta.

- Nici nu se pune problema, mă simt foarte bine.

- Ascultă, știu că sunt responsabil de prăbușirea noastră financiară. Știu că n-ar fi trebuit să te prezez ca să-ți scrii noua carte la termen, dar cu asta, mă sperii, Tom. Ești pe cale să-ți pierzi mințile.

- E vorba fără îndoială de un *burnout*, tempera lucrurile Carole. O criză de surmenaj profesional. Timp de trei ani, nu te-ai oprit: nopțile pierdute cu scrisul, întâlnirile cu cititorii, conferințele, călătoriile pentru pregătirea lansărilor și pentru promo. Nimeni n-ar fi rezistat, Tom. Despărțirea de Aurore a fost picătura de apă care a umplut paharul. Mai ai nevoie de odihnă, asta-i tot.

- Nu-mi mai vorbiți ca unui puștan.

- Trebuie să te duci din nou s-o vezi pe psihiatra ta, repetă Milo. Ne-a vorbit de o cură de somn care...

- Cum adică „ne-a vorbit”? Ați sunat-o pe dr. Schnabel fără să mă preveniți?

- Suntem de partea ta, Tom, nu împotriva ta, zise Milo ca să mă calmeze.

- Dar nu poți să mă lași în pace trei minute? Nu poți să te mai ocupi uneori și de viața *ta* și nu întotdeauna de a mea?

Atins de această replică, Milo clătină din cap, deschise gura, vru să mai spună ceva, dar fața i se întunecă și renunță s-o mai facă. În loc de asta, luă o țigară Dunhill din pachetul rămas deschis, apoi ieși pe plajă ca s-o fumeze singur.

*

Am rămas singur cu Carole. La rândul ei, își aprinse o țigară, trase un fum, apoi îmi pasă chiștocul, ca atunci când aveam zece ani și ne ascundeam ca să fumăm în spatele palmierilor rahitici din MacArthur Park. Considerând că nu mai era în timpul serviciului, și-a desfăcut cocul, lăsându-și părul de abanos să se reverse pe bleumarinul uniformei, Claritatea privirii ei contrasta cu șuvițele negre precum cărbunele și, prin unele expresii, fața ei de femeie amintea de adolescența care fusese. Legătura care ne unea trecea dincolo de simpatie sau de tandrețe. Nu mai era nicidecum o prietenie obișnuită. Era unul din acele atașamente puternice care nu se pot crea decât în copilărie și care te angajează pentru toată viața, mai mult la rău decât la bine.

Ca de fiecare dată când eram singuri numai noi doi, haosul adolescenței îmi reveni în minte cu forța unui bumerang: terenurile virane care erau singurul nostru orizont, aerul sufocant al acelei mlaștini infecte în care eram prizonieri, amintirea sfâșietoare a conversațiilor noastre de după orele de școală, pe terenul de baschet împrejmuit cu grilaj...

Și de data asta am avut impresia foarte puternică că aveam tot doisprezece ani. Că milioanele de cărți pe care le vindeam eu, criminalii pe care îi aresta ea făceau parte dintr-un rol pe care îl jucam amândoi, dar că, în fond, nu plecasem niciodată cu adevărat de *acolo*.

La urma urmei, nu era o întâmplare că niciunul dintre noi nu avea copii. Eram prea ocupați să ne luptăm cu propriile noastre nevroze pentru a avea elanul de a transmite mai departe

viața. Despre actuala Carole, știam puține lucruri. În ultimul timp, ne văzusem mai puțin, ea și cu mine, și, când o făceam, evitam cu grijă să vorbim despre lucruri esențiale. Poate fiindcă speram cu naivitate că faptul de a nu vorbi despre trecut ne va permite să-l facem să dispară. Dar lucrurile nu erau așa simple. Ca să-și uite copilăria, Milo o făcea pe clovnul douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Iar eu înnegream sute de pagini, luam cocktailuri de medicamente și inhalam crystal meth.

- Nu-mi plac declarațiile pompoase, Tom... încep ea învârtind cu nervozitate o linguriță în mână.

Acum că Milo nu mai era în cameră, fața ei era tristă și îngrijorată, scutită de necesitatea de „a se preface”.

- ...între tine și mine, e pentru totdeauna, continuă ea.

Mi-aș da un rinichi pentru tine, ba chiar pe amândoi dacă ar fi nevoie.

- Nu-ți cer atât de mult.

- Din câte îmi amintesc, tu erai mereu cel care găsea soluțiile. Astăzi, ar fi rândul meu s-o fac, dar nu sunt în stare să te ajut.

- Nu-ți face sânge rău pentru asta. Sunt bine.

- Nu, nu ești bine. Dar aș vrea doar să știi un lucru: datorită ție Milo și cu mine am putut să parcurgem tot acest drum.

Am ridicat din umeri. Nici măcar nu mai eram sigur că într-adevăr *parcursesem un drum*. Sigur, locuiam în zone mai agreabile și frica nu ne mai strângea stomacul ca altădată, dar, în linie dreaptă, MacArthur Park nu era decât la câțiva kilometri de locurile în care trăiam.

- In orice caz, în fiecare dimineață, primul meu gând este întotdeauna la tine, Tom. Și dacă tu te scufunzi, ne scufundăm cu tine. Dacă tu abandonezi, cred că viața mea nu va mai avea niciun sens.

Am deschis gura ca să-i spun să înceteze cu tâmpeniile, dar m-am trezit întrebând-o:

- Ești fericită, Carole?

Ea mă privi ca și cum rostisem o necuviință, într-atât era de la sine înțeles pentru ea că problema supraviețuirii înlocuise definitiv problema fericirii.

- Povestea asta cu personajul de roman, reluă ea, nu stă în picioare, ești de acord cu mine?

- Pare cam trasă de păr, am recunoscut eu.

- Ascultă, nu știu ce să fac concret ca să te susțin, în afară de a-ți declara iară prietenia și afecțiunea mea. Așadar, ideea asta de cură de somn poate e de încercat, nu?

Am contemplat-o cu tandrețe, emoționat de atenția ei și totodată hotărât să evit orice tratament.

- Oricum, nu mai am cu ce s-o plătesc!

Ea respinse acest argument:

- Îți amintești de ziua în care ai primit primele tale drepturi de autor? Suma era atât de mare, încât ai ținut morțiș s-o împarți cu mine. Am refuzat, bineînțeles, dar tu ai găsit totuși modalitatea de a-mi afla coordonatele bancare pentru a pune cecul pe numele meu. Îți amintești ce față am făcut când am primit de la bancă extrasul de cont cu un excedent de peste 300 000 de dolari?!

La evocarea acestui episod, Carole se înveseli un pic și câteva stele îi sclipiră în ochii plini de lacrimi.

Am râs și eu aducându-mi aminte de acea perioadă fericită în care crezusem candid că banii vor rezolva toate problemele noastre. Timp de câteva secunde, realitatea deveni mai suportabilă, dar asta nu dură și în privirea ei nu mai erau decât lacrimi de disperare atunci când îmi ceru:

- Acceptă, te rog. Tratamentul ăsta, eu ți-l plătesc.

Fața ei redevenise cea a fetei torturate pe care o cunoscusem în copilărie și, ca s-o liniștesc, i-am promis c-o să urmez tratamentul.

12

Rehab

Moartea va veni și va avea ochii tăi...
Titlul unui poem găsit pe noptiera
lui Cesare Pavese după sinuciderea lui

La volanul automobilului său Bugatti, Milo conducea încet, ceea ce nu-i stătea deloc în fire. O liniște încărcată de nervozitate domnea în vehicul.

- E bine, nu face mutra asta. Doar nu te duc la clinica Betty Ford¹⁰!

- Hram...

Timp de o oră, ne certasem din nou la mine acasă, căutând fără succes cheile mașinii lui. Pentru prima oară în viața noastră, era cât pe ce să ne încăierăm. În cele din urmă, după ce ne aruncasem unul altuia în față câteva adevăruri, chemasem un curier pentru a recupera cheile de schimb pe care Milo le păstra la birou.

El dădu drumul la radio pentru a destinde ambianța, dar melodia lui Amy Winehouse nu făcu decât să mărească tensiunea:

10 Celebru centru de dezintoxicare din California, (n.a.)

*They tried to make me go to Rehab
Isaid NO, NO, NO ¹¹*

Fatalist, am lăsat geamul în jos și m-am uitat cum defilau palmierii de-a lungul malului oceanului. Poate că Milo avea dreptate. Poate că alunecam în nebunie și eram victima

halucinațiilor. Eram cât se poate de conștient de asta: în perioadele mele de scris, mergeam adesea pe un fir de ață. Când scriam, mă scufundam într-o stare ciudată: realitatea lăsa încet-încet loc ficțiunii și eroii mei deveneau uneori atât de reali, încât mă însoțeau peste tot. Suferințele, îndoelile, fericirile lor deveneau ale mele și continuau să mă bântuie chiar și după terminarea romanului. Personajele mele mă însoțeau în vise și le găseam dimineața la masă, la micul dejun. Erau cu mine atunci când făceam cumpărături, când cinam la restaurant, când ma duceam să mă ușurez și chiar atunci când făceam dragoste. Era în același timp năucitor și patetic, îmbătător și bulversant, dar până acum știusem să țin acest dulce delir în limitele rațiunii. Judecând bine lucrurile, dacă rătăcirile mele mă pusese adesea în pericol, ele nu mă conduseseră încă niciodată la frontierele nebuniei. De ce ar fi făcut-o acum, din moment ce nu mai scrisesem nici măcar un rând de luni de zile?

- Ah! Ți-am adus asta, îmi zise Milo, aruncând-mi o cutiuță din plastic portocalie.

Am prins-o din zbor.

Anxioliticele mele...

11 Au încercat să mă facă să intru în cură de dezintoxicare/Dar eu am zis nu, nu, nu. (n.a.)

Am deșurubat capacul și m-am uitat la comprimatele albe care păreau să mă sfideze din fundul tubului.

De ce să mi le dea după ce făcuse atâtea eforturi pentru a mă dezintoxica?

- Sevrajul brutal nu era o idee bună, explică el pentru a-și justifica gestul.

Inima începu să-mi bată cu putere și angoasa mi se amplifică. Mă simțeam singur și aveam dureri peste tot, ca un drogat fără doza lui. Cum era posibil să suferi atât de mult fără să ai răni fizice?

In minte îmi răsunau acordurile unui vechi cântec al lui Lou Reed: *I'm waiting for my man*. Îmi aștept omul. Îmi aștept dealer-ul. E ciudat totuși ca acest dealer să fie cel mai bun prieten al meu.

- Cura asta de somn o să te refacă complet, mă liniști el. O să dormi ca un bebeluș timp de zece zile!

O spusese cu toată însuflețirea de care era în stare, dar vedeam bine ca nici măcar el nu credea asta.

Am strâns tubul în mână atât de tare, încât mi s-a părut că plasticul era gata să plesnească. Știam că n-aveam decât să las să se topească sub limbă una din micuțele comprimate ca să mă simt mai bine aproape instantaneu. Puteam chiar să iau trei sau patru odată dacă voiam o doză de șoc. La mine, mergea chestia asta. „Aveți noroc, mă asigurase Dr. Schnabel, unele persoane suferă de efecte secundare foarte neplăcute.”

Ca să bravez, am pus tubul în buzunar fără să iau nicio pastilă.

- Dacă această cură de somn nu merge, vom încerca altceva, mă asigură Milo. Am auzit de un tip din New York: Connor McCoy. Se pare că face miracole cu hipnoza.

Hipnoza, somnul artificial, tuburile de medicamente... Începeam să obosesc să tot fug de realitate, chiar dacă aceasta nu era decât suferință... Nu voiam o beatitudine de zece zile sub efectul neurolepticelor. Nu mai voiam iresponsabilitatea pe care o implica ea. Aveam din nou chef să înfrunt realitatea în față chiar dacă trebuia să-mi las pielea pe undeva.

De mult timp eram fascinat de legătura dintre creație și boala mentală. Camille Claudel, Maupassant, Nerval, Artaud căzuseră încet-încet în nebunie. Virginia Woolf se dusese să se înece într-un râu; Cesare Pavese se sfârșise luând barbiturice într-o cameră de hotel; Nicolas de Stael se aruncase pe fereastră; John Kennedy Toole legase țeava de eșapament la habitacul mașinii lui... Fără a mai vorbi de Hemingway, care își zburase creierii cu un foc de carabină.

Idem pentru Kurt Cobain: un glonte-n cap, în zorii alburii ai unei dimineți, în apropiere de Seattle, lăsând, în chip de adio, un mesaj mâzgălit destinat prietenului său din copilărie: „E mai bine să arzi într-o vâlvătaie decât să te stingi la foc mic”.

O soluție ca oricare alta la urma urmei...

Fiecare din acești creatori își alesese metoda lui, dar rezultatul era același: capitularea. Dacă arta există pentru că realitatea nu e de ajuns, poate că vine un moment când nici arta nu mai e de ajuns și predă ștafeta nebuniei și morții. Și chiar dacă eu n-aveam talentul niciunuia din acești artiști, împărtășeam din nefericire o parte din nevrozele lor.

*

Milo lăsă mașina în parcare plantată cu copaci a unei clădiri moderne ce îmbina marmura roz și sticla: clinica unde profesa dr. Sophia Schnabel.

- Suntem aliații tăi, nu dușmanii, mă asigură din nou Carole, alăturându-ni-se pe scările din fața clădirii.

Am intrat toți trei în imobil. La recepție, am constatat cu surprindere că fusese făcută o programare în numele meu și că spitalizarea mea era planificată din ajun.

Resemnat, mi-am urmat prietenii în ascensor fără să pun întrebări. Capsula translucidă ne-a dus până la ultimul etaj unde o secretară ne-a introdus într-un birou imens, semnalându-ne că doctorul va veni numaidecât.

Încăperea era luminoasă și spațioasă, organizată în jurul unei mese mari de lucru și a unei canapele de colț din piele albă.

- Nu e rău fotoliul! fluieră admirativ Milo, așezându-se într-un scaun în formă de palmă.

Sculpturi budiste decorau spațiul, creând un climat de calm, propice fără îndoială stării benefice a pacienților: bustul lui Siddhârtha din bronz, Roata Legii din gresie, două gazele și o fântână din marmură...

Am observat că Milo se chinuia să spună ceva amuzant sau o glumă, așa cum avea obiceiul. Statuile și decorul îi ofereau materie primă pentru zeci de remarci răutăcioase, dar nimic nu ieși din gura lui, ceea ce-mi dădu de înțeles că îmi ascundea ceva grav.

Am căutat o susținere din partea lui Carole, dar ea îmi evită privirea prefacându-se interesată de diplomele universitare pe care Sophia Schnabel le agățase pe pereți.

De la asasinarea lui Ethan Whitaker, Schnabel devenise inevitabilul „psy al starurilor”. Ea primea la consultație unele din cele mai mari nume de la Hollywood: actori, cântăreți, producători, vedete media, oameni politici, „fii de” și „fii de fii de”.

Era de asemenea animatoarea unei emisiuni de televiziune unde Dl și Dna Cutare puteau să-și exhibe o parte din intimitatea lor și să-și ofere pentru câteva minute o *consultație de star* (acesta era titlul programului), vorbind în direct despre copilăria lor nefericită, consumul de droguri, adulteruri, *sex tapes* și fantasme cu sex în trei.

O parte din industria *entertainment-ului* o adula pe Sophia Schnabel. Cealaltă parte se temea de ea. Se spunea că, după douăzeci de ani de practică, posedea arhive demne de cele ale lui Edgar Hoover¹²: mii de ore de înregistrare a ședințelor de psihanaliză în care erau dezvăluite secretele cele mai întunecate și cele mai puțin onorabile ale întregului Hollywood. Fișiere confidențiale, ferecate evident de secretul medical, dar care puteau, dacă erau făcute publice, să dinamiteze instituția divertismentului și să facă sa cadă; capete ale lumii politice și judiciare.

Un caz recent confirma încă și mai mult puterea Sophiei. În urmă cu câteva luni, una din pacientele ei, Stephanie Harrison - văduva miliardarului Richard Harrison, fondatorul lanțului de supermarketuri *Green Cross* - decedase la vârsta de treizeci și doi de ani din cauza unei supradoze

12 Figură controversată a istoriei americane, Hoover a fost directorul FBI-ului din 1924 până în 1972. A fost bănuït că șantaja oameni politici și personalități publice cu dosarele despre relațiile lor extraconjugale și preferințele lor sexuale, (n.a.)

medicamentoase. La autopsie, se gășise în organismul ei urme de antidepresive, sedative și pilule de slăbit. Nimic mai banal. Doar că dozele erau *într-adevăr* foarte mari. La televiziune, fratele defunctei o acuzase pe Schnabel că i-a dus sora la morgă. El angajase un batalion de avocați de detectivi particulari care, scotocind apartamentul Stephaniei, puseseră mâna pe mai mult de cincizeci de rețete. Prescripții medicale pe cinci pseudonime diferite, toate scrise de mâna... Sophiei Schnabel. Pentru psihiatră, scandalul pica foarte prost. Aflată încă sub șocul morții lui Michael Jackson, opinia publică lua cunoștință de existența unei vaste rețele de medici gata să furnizeze rețete de complezență celor mai bogați pacienți ai lor. Grijuliu să limiteze aceste practici, Statul California depusese plângere împotriva psihiatrei pentru prescripții frauduloase, dar le retrăsese apoi subit. Un comportament cu atât mai inexplicabil cu cât procurorul avea la dispoziția lui toate elementele pentru a o inculpa. Acest reviriment, pe care mulți îl atribuiău lipsei de curaj politic al magistratului, o ridicase pe Sophia Schnabel la rangul de persoană de neatins.

Ca să intri în cercul privilegiat al pacienților psihiatrei, trebuia să fii introdus de un fost client. Ea făcea parte din acele „informații confidențiale” pe care elitele și le pasau între ele întocmai ca și: *De unde să-ți procuri cea mai bună coca? Ce trader să contactezi pentru plasamentele bursiere cele mai rentabile? Cum să obții locuri în loje ca să-l vezi jucând pe Lakers? Ce număr de telefon să formezi ca să ieși cu o call-girl-care-nu-arată-ca-o-call-gir* (pentru bărbați) sau *La ce chirurg estetic să apelez ca să-mi-fac-refac-sânii-fără-a-se-bănuici-mi-am-făcut-re-făcut-sânii?* (pentru femei).

Datoram cooptarea mea unei actrițe canadiene dintr-un foileton de succes pe care Milo încercase s-o agațe fără să reușească până la urmă și pe care Schnabel o vindecase de o formă severă de agorafobie. O fată pe care o crezusem superficială, dar care se dovedise subtilă și cultivată, inițiindu-mă în farmecul filmelor lui John Cassavetes și în pictura lui Robert Ryman.

Sophia Schnabel și cu mine nu ne-am simpatizat niciodată cu adevărat. Rapid, întâlnirile noastre se rezumaseră la simpla eliberare de medicamente, ceea ce, la urma urmei, ne satisfăcea pe amândoi: pe ea, căci consultația la tarif întreg nu depășea cinci minute, și pe mine, fiindcă ea nu refuza niciodată să-mi prescrie toate tâmpeniile pe care nu pierdeam ocazia să i le cer.

*

- Domnișoară, domnilor.

Dr. Schnabel intră în biroul ei și ne salută. Afișa în permanență același zâmbet îmbietor pe care-l avea la televizor și purta ca mai tot timpul o vestă din piele lucioasă, prea strâmtă, pe care o lăsa descheiată peste o cămașă desfăcută la piept. Unii numeau chestia asta un început de stil...

Ca de fiecare dată, mi-au trebuit câteva clipe ca să mă obișnuiesc cu impresionanta ei podoabă capilară pe care credea c-o îmblânzește printr-un permanent deplasat care dădea impresia că-și grefase pe cap cadavrul, cald încă, al unui cățeluș cu părul creț.

Din felul în care li se adresa, am avut confirmarea faptului că îi întâlnise deja pe Milo și Carole. Eram exclus din conversație, ca și cum ei erau părinții mei și luaseră deja pentru mine o decizie asupra căreia eu nu mai aveam niciun cuvânt de spus.

Ceea ce mă neliniștea mai mult era faptul de a o vedea pe Carole atât de rece și distantă după conversația plină de emoție pe care o avusesem înainte cu o oră. Era încurcată și ezitantă, vizibil constrânsă să participe la o operațiune pe care nu o aproba. Aparent, Milo era mai hotărât, dar simțeam că siguranța lui nu era decât de fațadă.

Când am ascultat discursul ambiguu al Sophiei Schnabel, totul mi s-a părut evident: nu fusese niciodată vorba de vreo cură de somn. Ceea ce se ascundea în spatele ansamblului de examinări la care avea de gând să mă supună, era o internare! Milo încerca să mă pună sub tutelă pentru a scăpa de responsabilitățile lui financiare! Cunoșteam suficient legea pentru a ști că, în California, un medic putea cere o internare din oficiu timp de șaiszeci și două de ore, dacă-și considera pacientul destul de instabil pentru a constitui un pericol pentru societate, și bănuiam că nu ar fi prea dificil să mă claseze în această categorie.

De un an, avusesem de mai multe ori de-a face cu forțele de ordine și necazurile mele judiciare erau departe de a se fi terminat. Eram eliberat condiționat, fiind pasibil de inculpare pentru posesie de stupefiante. Întâlnirea mea cu Billie - pe care Milo tocmai o povestea în detaliu psihiatrei sfârșea prin a mă face să trec drept un bolnav atins de psihoză și victimă a halucinațiilor.

Credeam că se terminase cu surprizele când am auzit-o pe Carole vorbind despre petele de sânge de pe cămașa mea și de pe geamurile terasei.

- E sângele dumneavoastră, domnule Boyd? mă întrebă psihiatra.

Am renunțat să-i explic: nu m-ar fi crezut. Oricum, părerea ei era deja formată și mi s-a părut c-o aud dictându-și raportul de expert secretarei:

Subiectul și-a produs lui însuși sau a încercat să producă altcuiva leziuni corporale grave. Judecata lui, în mod clar alterată, îl face incapabil să înțeleagă nevoia de tratament, ceea ce justifică măsura de internare...

- Dacă sunteți de acord, o să facem câteva analize.

Nu, nu voiam analize, nu voiam somn artificial, nu mai voiam medicamente! M-am ridicat de pe scaun pentru a scăpa de această conversație.

Am făcut câțiva pași de-a lungul peretelui din sticlă mată unde era expusă o sculptură reprezentând o Roată a Legii ornată cu mici flăcări și motive florale. Înaltă de aproape un metru, emblema budistă își etala cele opt raze menite să indice drumul pentru a te elibera de suferință. Așa se învărtea roata lui Dharma: să urmezi calea către „ceea ce trebuie să fie”, să explorezi cărarea până când găsești „acțiunea justă”.

Cuprins de un soi de evidență, am ridicat sculptura și am aruncat-o cu toată forța în peretele de sticlă care explodă într-o mulțime de cioburi.

*

Îmi amintesc țipătul pe care l-a scos Carole.

Îmi amintesc draperiile satinat care fluturau în vânt.

Îmi amintesc de acea breșă căscată prin care a năvălit o pală de vânt ce a făcut să zboare câteva hârtii și a răsturnat un vas.

Îmi amintesc de chemarea cerului,

Îmi amintesc că m-am lăsat să cad în vid fără să-mi iau avânt.

Îmi amintesc de corpul meu lăsat la voia întâmplării.

Îmi amintesc de tristețea fetei din MacArthur Park.

Evadata

*Multă lume mă întrebă când o să fac,
sfârșit, un film cu persoane reale. Dar ce este rea
litatea?*

Tim BURTON

- Ți-a luat ceva timp! se plânse o voce.

Dar nu era cea a unui înger și cu atât mai puțin cea a Sfântului Petru.

Era vocea lui Billie Donnelly!

Parcarea clinicii**La prânz**

După o cădere de două etaje, m-am trezit înfășurat într-o draperie pe capota deformată a unui vechi Dodge parcat exact sub fereastra biroului Sophiei Schnabel. Aveam o coastă ruptă, mă dureau genunchiul, zona cervicală și glezna, dar nu eram mort.

- N-aș vrea să te prez, reluă Billie, dar, dacă nu ne cărăbănim de-aici în viteză, mi-e teamă că, de data asta, o să-ți pună cămașa de forță.

Se servise din nou din dulapul Aurorei și purta un tricou alb, fără mâneci, jeanși prespălați și o vestă ajustată pe talie, brodată cu dantelă argintie.

- Sper că n-o să-ți petreci totuși Crăciunul pe capota aia! insistă ea, agitând o legătură de chei puse pe un inel cu sigla „Bugatti”.

- Tu i-ai șterpelit cheile lui Milo! am constatat eu coborând de pe Dodge.

- Zi mersi!

Oricât de incredibil părea, nu aveam decât câteva răni ușoare, dar, când am pus un picior pe pământ, nu mi-am putut stăpâni un țipăt de durere. Aveam o entorsă la gleznă și nu reușeam să fac niciun pas.

- E ACOLO! strigă Milo apărând în
parcare și trimițând pe urmele mele trei
infirmieri mătăhăloși ca niște rugbiști.

Billie se instala la volanul Bugatti-ului și eu mă năpustii în urma ei, pe bancheta pasagerului.

Ea accelerează înspre ieșirea din parking în momentul în care poarta automată se lăsa în jos. Foarte sigură pe ea, făcu un derapaj controlat pe solul pietruit.

- O s-o ștergem prin spate.

- ÎNTOARCE-TE, TOM! mă imploră
Carole în timp ce
treceam în trombă prin fața ei.

Cele trei matahale încercară să ne bareze drumul, dar cu o plăcere evidentă, Billie trecu la o viteză nouă și accelerează brusc.

- Mărturisește totuși că ești mulțumit să mă revezi! Îmi aruncă ea cu un aer triumfător în timp ce mașina lovea bariera și ne ducea către libertate.

14

Who's that girl?

*Luptă! Reaprinde această lumina
care s-a stins,
Dylan THOMAS*

- Și acum, unde mergem? am întrebat eu, agățat cu amândouă mâinile de centura de siguranță.

După ce o cotise pe Pico Boulevard, Bugatti-ul o porni cu toată viteza pe Pacific Coast Highway.

Instalată pe scaunul șoferului și dându-se drept Ayrton Senna, Billie adoptase un stil de condus agresiv: frânări bruște, accelerații fulgerătoare, viraje efectuate în forță.

- Mașina asta este o rachetă! se mulțumi ea să răspundă.

Cu capul lipit de spătar, aveam impresia că sunt într-un avion în momentul decolării. O priveam cum trece de la o viteză la alta cu o dexteritate ieșită din comun. În mod vizibil, chestia asta o umplea de bucurie.

- E cam zgomotoasă, nu?

- Zgomotoasă Glumești sau ce? Muzica acestui motor e Mozart!

Remarca mea neavând niciun efect asupra lui Billie, am repetat agasat:

- Bun, deci unde mergem?

- În Mexic.
- Ce?
- Ți-am pregătit o geantă de voiaj și o trusă de toaletă.
- Dar nu e bine! Eu nu merg nicăieri!

Contrariat de turnura pe care o lua treaba asta, i-am cerut să mă lase la un medic ca să-mi îngrijesc glezna, dar s-a făcut că nu m-aude.

- Parchează, i-am ordonat apucând-o de braț.
- Au, mă doare!
- Oprește mașina imediat!

Ea frână brusc mușcând din bordura șoselei. Bugatti-ul derapa ușor înainte de a se opri într-un nor de praf.

*

- Ce-i povestea asta cu Mexicul?

Ieșiserăm amândoi din vehicul și ne certam pe spațiul cu gazon de pe marginea drumului.

- Te duc acolo unde n-ai curajul să mergi!
- Ah, da? Și pot să știu la ce faci aluzie?

Ca să acopăr zgomotele circulației, eram obligat să țip, ceea ce îmi făcea durerea intercostală și mai puternică.

- S-o regăsești pe Aurore! răcni ea în momentul în care un camion de mare tonaj trecea pe lângă Bugatti într-un zgomot de claxon asurzitor.

Am privit-o complet uluit.

- Nu văd ce caută Aurore în discuția asta.

Aerul era uleios și poluat. Dincolo de grilaj, se distingeau în depărtare pistele și turnurile de control ale aeroportului internațional din Los Angeles.

Billie deschise portbagajul și îmi întinse un exemplar din *People Magazine*. Pe copertă, tronau mai multe subiecte: cuplul Brangelina amenințat cu despărțirea, năzbâtiile lui Pete Doherty, fotografiile din vacanța în Mexic ale campionului de Formula 1, Rafael Barros, cu noua lui logodnică... Aurore Valancourt.

Ca pentru a-mi face rău, am deschis săptămânalul la paginile indicate și am descoperit fotografii glamour făcute într-un loc paradisiac. Între stânci abrupte, nisip alb și apă turcoaz, Aurore strălucea de frumusețe și seninătate în brațele iubitelor ei hidalgo.

Vederea mi se tulbură. Înțepenit, am încercat să citesc articolul, dar n-am reușit. Doar frazele puse în evidență mi se întipăreau dureros în minte.

Aurore: „Povestea noastră de dragoste este recentă, dar știu că Rafael este bărbatul pe care îl așteptam”.

Rafael: „Fericirea noastră va fi completă atunci când Aurore îmi va dăruia un copil”.

Dintr-o mișcare de repulsie, am trimis fițuica aia să valseze în aer, apoi, în ciuda suspendării permisului meu, m-am instalat la volan, am închis portiera și am întors mașina ca să mă duc înapoi în oraș.

- Hei! N-o să mă abandonezi pe marginea drumului! strigă Billie agitându-și brațele și postându-se în fața capotei.

Am lăsat-o să urce pentru a constata că nu era dispusă să-mi acorde nici cel mai mic răgaz.

- Îți înțeleg durerea... începu ea.

- E inutil să te înduioșezi, nu înțelegi absolut nimic.

Rulam încercând să-mi pun ideile în ordine. Trebuia să mă gândesc la tot ce se petrecuse începând de dimineață. Trebuia să...

- Și unde ai de gând să te duci așa?

- Acasă.
- Dar nu mai ai casă! Și, de altfel, nici eu nu mai am casă.
- O să găsec un avocat, am mormăit eu. O să găsec o modalitate de a-mi recupera casa și toți banii pe care Milo m-a făcut să-i pierd.
- N-o să meargă, mi-o tăie ea scuturând din cap.
- Mai taci! Și vezi-ți de treburile tale.
- Dar astea sunt și treburile mele! Îți semnalez că sunt blocată aici din vina ta, din cauza acestei cărți afurisite prost imprimată!

La stop, am băgat mâna în buzunar și am găsit cu ușurare tubul meu de anxiolitice. Aveam o coastă ruptă, glezna îmi ardea și inima mi-era zdrobită. Așa că, fără niciun sentiment de vină, mi-am pus trei comprimate sub limbă.

- Așa e mult mai ușor... îmi aruncă Billie cu o voce, plină de reproș și decepție.

În acel moment, îmi venea să o sfâșii, dar am tras adânc aer în piept ca să-mi păstrez calmul.

- Nu rămânând cu brațele încrucișate și îndopându-te cu medicamente o să-ți recuperezi iubita!
- Nu știi nimic despre relația mea cu Aurore. Și, pentru știința ta, să știi că am încercat totul ca s-o recuceresc.
- Poate că ai fost stângaci sau nu era momentul potrivit. Poate crezi că le cunoști pe femei, dar de fapt nu înțelegi mare lucru. Cred că eu aș putea să te ajut...
- Dacă vrei într-adevăr să m-ajuti, acordă-mi un minut de liniște. Unul singur!
- Vrei să scapi de mine? Ei bine, reapucă-te de lucru. Cu cât îți termini mai repede romanul, cu atât mă voi întoarce mai repede în lumea ficțiunii!

Satisfăcută de replica ei, își încrucișa brațele și așteptă o reacție care nu veni.

- Ascultă, reluă ea cu însuflețire, îți propun un târg: plecăm în Mexic, eu te ajut s-o recuperezi pe Aurore și, în schimb, tu scrii al treilea volum al trilogiei tale, fiindcă e singurul mod de a mă trimite înapoi acolo de unde vin.

Mi-am masat pleoapele consternat de această propunere fantezistă.

- Ți-am adus laptop-ul: este în portbagaj, preciza ea ca și cum acest detaliu putea schimba ceva din decizia mea.
- Nu așa merge treaba, i-am explicat eu. Scrierea unui roman e ceva ce nu se decretează. Este un fel de alchimie. Și apoi, mi-ar trebui cel puțin șase luni de muncă asiduă ca să termin cartea asta. Este o muncă migăloasă pentru care n-am nici putere, nici chef.

Mă luă peste picior imitându-mă:

- Scrierea unui roman e ceva ce nu se decretează. Este un fel de alchimie...

Așteptă câteva secunde, apoi explodează:

- Fir-ar să fie, nu te mai complace atâta în durerea ta! Dacă nu încetezi, o să sfârșești prin a-ți lăsa pielea pe undeva. E mai ușor să te distrugi la foc mic decât să ai curajul s-o iei de la capăt, nu-i așa?

Touche.

N-am răspuns, dar am înțeles argumentul ei. Nu greșise deloc. De altfel, puțin mai înainte, la psihiatră, ceva se deblocase în mine când aruncasem statuia ca să sparg geamul: o revoltă, o dorință de a-mi relua viața în mâini. Dar trebuia să constat că această veleitate dispăruse la fel de repede pe cât venise.

Acum, simțeam că Billie se remontase, gata să mi-o spună verde-n față:

- Dacă nu duci o adevărată luptă cu tine însuși, știi ce o să se întâmple?
- Nu, dar contez pe tine să-mi spui.
- O să iei tot mai multe medicamente și tot mai multe droguri. De fiecare dată, vei mai urca o treaptă în decădere și în dezgustul de tine însuși. Și cum nu mai ai niciun sfânt, o să sfârșești în stradă unde or să te găsească într-o dimineață înțepenit, cu o seringă încă înfiptă în braț.

- Frumos...

- Trebuie de asemenea să știi că, dacă nu reacționezi acum, nu vei mai găsi niciodată energia de a scrie vreun rând.

Cu amândouă mâinile pe volan, am fixat drumul cu un aer absent. Bineînțeles că avea dreptate, dar era probabil prea târziu pentru a reacționa. Fără îndoială mă resemnasem să mă prăbușesc definitiv, dând frâu liber la tot ce era mai distructiv în mine.

Îmi aruncă o privire cruntă:

- Și toate acele frumoase valori pe care le ridici în slăvi în cărțile tale: rezistența la nenorocire, a doua șansă, resursele pe care trebuie să le găsești pentru a reuși să te ridici după o lovitură dură, e mai ușor să scrii decât să pui în aplicare, nu-i așa?

În mod neașteptat, vocea i se stinse brusc, parcă învinsă de preaplinul emoției, de oboseală și de frică.

- Și eu? Nu-ți pasă de mine! Am pierdut totul în povestea asta: nu mai am familie, nu mai am slujbă, nu mai am acoperiș și mă aflu într-o realitate unde singura persoană care ar putea să mă ajute preferă să-și plângă de milă.

Surprins de durerea ei, am întors capul și am privit-o, un pic jenat, fără să știu prea bine ce să-i răspund. Fața îi era nimbă de lumină și pulbere de diamant îi strălucea în ochi.

Atunci, am aruncat o privire în oglinda retrovizoare și am accelerat fulgerător, ceea ce mi-a permis să depășesc un lung șir de mașini, înainte de a întoarce din nou și de a mă îndrepta spre sud.

- Unde mergem? mă întrebă ea ștergându-și o lacrimă hoinară.

- În Mexic, am zis eu, ca să recuperez viața mea și s-o schimb pe-a ta.

15

Pactul

Fără scamatorii, fără efecte speciale. Niște cuvinte aruncate pe hârtie l-au creat și niște cuvinte pe hârtie sunt singurul lucru care ne va scăpa de el.
Stephen KING

Ne-am oprit la un service chiar după Torrance Beach. Nu știu dacă Bugatti-ul avea motor de rachetă, dar, în orice caz, consuma tot atâta carburant!

Pacific Coast Highway

South Bay, LA.

Ora 2 după-amiaza

Era multă lume în fața pompelor de benzină. Ca să nu întârziem prea mult, am hotărât să fac plinul la unul din automate. Coborând din mașină, am fost cât pe ce să scot un țipăt: glezna mă dureau din ce în ce mai rău și începuse să se umfle. Am introdus cardul, am format numărul corespunzător localității de reședință urmat de...

**CARDUL DUMNEAVOASTRĂ NU PERMITE
ELIBERAREA DE CARBURANT**

Mesajul se etala cu litere digitale pe ecran. Mi-am recuperat Platinium-ul, l-am frecat de mâneca de la cămașă și Am reînceput operațiunea fără mai mult succes.

La dracu'...

Am scotocit în portofel, dar n-am găsit decât o bancnotă amărâtă de 20 de dolari. Iritat, m-am aplecat către fereastră, pe partea pasagerului:

- Cărdul meu nu funcționează!

- Păi, e logic, nu? Nu mai ai niciun sfanț. Doar nu e un card magic!

- Tu n-ai cumva ceva bani, din întâmplare?

- Și unde i-aș fi ascuns? răspunse ea cu calm. Eram goală pușcă atunci când am aterizat pe terasa ta!

- Mersi pentru susținere! am bombănit eu, ducându-mă spre casierie șchiopătând.

Interiorul magazinului colcăia de lume. Pe fundalul sonor, se auzea faimosul *Girl from Ipanema* în versiunea magică a lui Stan Getz și João Gilberto. O operă de artă din nefericire compromisă din cauză că era difuzată fără încetare de patruzeci de ani în ascensoare, supermarketuri sau în locuri ca acesta.

- Frumoasă mașină! fluieră admirativ cineva din cei de la rând.

Mai mulți clienți și angajați se uitau cu curiozitate pe geam, la Bugatti și, foarte repede, se făcu îngrămădeală în jurul meu. I-am explicat problema mea cu cardul de credit tipului de la casă care m-a ascultat cu răbdare. Trebuie să spun că aveam o figură care inspira încredere, bașca o mașină de 2 milioane de dolari - chiar dacă n-aveam cu ce să pun zece litri de benzină în rezervor. Apoi, din asistență, țâșniră întrebări la care habar n-aveam ce să răspund: trebuia într-adevăr să plătești un acout de 300 000 de dolari când făceai comanda? Trebuia să folosești o cheie secretă ca să atingi 400 km/oră? Cutia de viteze chiar costa 150 000 de dolari numai ea singură?

Când veni să-și plătească factura, unul din clienți - cam la cincizeci de ani, elegant, păr grizonat și cămașă albă cu guler tunică - propuse, în glumă, să-mi cumpere ceasul ca să-mi pot face plinul. Îmi propuse să-mi dea pe el 50 de dolari. Apoi licitările crescuseră mai serios: un angajat îmi oferii 100 de dolari, apoi 150, în timp ce responsabilul magazinului urcă până la 200...

Era un cadou de la Milo a cărui simplitate îmi plăcea - cutie metalică sobră, cadran alb-gri, brățară neagră din piele de crocodil dar mă pricepeam la fel de bine la ceasuri ca și la mașini. Ceasul ăsta îmi arăta ora și asta era tot ce-i ceream.

Toți cei de la coadă intraseră în joc și ultima ofertă tocmai urcase la 350 de dolari. În acest moment, bărbatul cu guler tunică a scos din portofel un teanc de bancnote. A numărat 10 hârtii de 100 de dolari și le-a pus pe teighea:

- O mie de dolari pentru dumneata dacă afacerea se încheie pe loc, îmi aruncă el cu o oarecare solemnitate.

Am ezitat. În ultimele trei minute, îmi contemplasem ceasul mai mult decât în cei doi ani de când îl aveam. Numele lui imposibil de pronunțat - IWC Schaffhausen - nu-mi spunea nimic, dar eu nu eram o referință în materie: deși puteam să recit pagini întregi din Dorothy Parker, mi-ar fi fost greu să numesc mai mult de două mărci de ceasuri de mână.

- S-a făcut, am zis în cele din urmă desfacându-mi brățura.

Am luat cei 1000 de dolari și i-am dat 200 vânzătorului ca să-mi plătesc în avans plinul de carburant. Mă pregăteam să plec când, răzgândindu-mă, l-am întrebat dacă n-ar avea și un bandaj pentru glezna mea.

Destul de mulțumit de tranzacție, m-am întors la Bugatti și am introdus capătul furtunului de umplere în rezervor.

De departe, mi-am văzut cumpărătorul făcându-mi un semn discret cu mâna înainte de a părăsi zona la volanul unui Mercedes coupe.

- Cum te-ai descurcat? întrebă Billie coborând geamul.

- În tot cazul, nu mulțumită ție.
  - Hai, zi ceva ca să-mi dau seama.
  - Sistem D, am răspuns eu cu mândrie privind la cifrele care defilau pe automat.
Îi trezisem suficient de mult curiozitatea ca să insiste:
  - Și totuși?
  - Mi-am vândut ceasul.
  - Portughezul tău?
  - Ce portughez?
  - Ceasul tău: este un model „portughez” de la IWC.
  - Sunt încântat s-o aflu.
  - La cât l-ai lăsat?
  - O mie de dolari. Ne va ajunge să plătim benzina până în Mexic. Și pot chiar să-ți ofer o masă înainte de a porni iar la drum.
Ea ridică din umeri:
  - Haide, spune-mi adevărul.
  - Dar asta-i adevărul. O mie de dolari, am repetat eu agățând furtunul la loc.
Billie s-a luat cu mâinile de cap :
  - Valorează pe puțin 40 000!
- Pe moment, am crezut că glumea - un ceas nu putea să fie atât de scump, nu-i așa? - dar văzându-i figura descompusă, am fost nevoit să recunosc că mă lăsasem tras pe sfoară în stil mare...

*

O jumătate de oră mai târziu Un fast-food pe marginea drumului, după Huntington Beach

Mi-am șters fața cu un șervețel umed și, după ce mi-am bandajat glezna, am ieșit din toaletă pentru a mă așeza alături de Billie, la masa noastră.

Cocoțată pe un taburet, ea termina o enormă banana split pe care o comandase după doi cheeseburgeri și o porție mare de cartofi prăjiți. Cum putea să-și păstreze silueta mâncând atât?

- Mmm, e delicios, vrei să guști? îmi propuse ea cu gura plină.

I-am refuzat oferta, mulțumindu-mă să-i șterg cu un șervețel frișca pe care o avea pe vârful nasului.

Îmi zâmbi înainte de a desface în fața ei o hartă rutieră mare, pentru a pune la punct detaliile expediției noastre.

- Deci, e foarte simplu: conform revistei, Aurora și iubitul ei sunt încă în vacanță până la sfârșitul săptămânii într-un hotel de lux din Cabo San Lucas.

Se apleca asupra hărții și, cu un marker, desenă o cruce mică la capătul peninsulei mexicane din partea de jos a Californiei de Sud.

Auzisem deja de acest loc care trecea drept unul nemaipomenit pentru surf datorită valurilor foarte puternice.

- Nu e la doi pași! am constatat eu servindu-mă cu încă o ceașcă de cafea. Nu preferi să luăm avionul?

Îmi aruncă o privire tristă:

- Ca să iei avionul, îți trebuie bani și, ca să ai bani, nu trebuie să-ți vinzi pe nimica singura resursă!

- Am putea vinde mașina?

- Termină cu prostiile și concentrează-te un pic! în orice caz, știi foarte bine ca eu n-am pașaport.

Urmări pe hartă, cu degetul, un itinerar imaginar:

- De aici, trebuie să fim la mai puțin de două sute de kilometri de San Diego . Îți propun să evităm autostrăzile și porțiunile de drum cu taxă ca să nu cheltuim prea mulți bani, dar, dacă mă lași să conduc, am putea să fim la frontiera mexicană în mai puțin de patru ore.
- De ce ar trebui să te las să conduci?
- Păi, eu mă simt mai în largul meu, nu? După toate aparențele, mașinile nu-s chiar pasiunea ta. Tu pari mai degrabă dotat pentru chestiile intelectuale decât pentru mecanică. Și apoi, cu glezna ta...
- Hmm...
- Ai un aer ofensat. Doar nu te simți vexat să fii condus de o femeie? Ai depășit, sper, stadiul macho primar!
- Gata, oprește-te! De acord, o să te las la volan până la San Diego , dar după aceea o să facem cu schimbul fiindcă drumul e lung. Păru mulțumită de această repartizare a sarcinilor și continuă să-și expună planul:
- Dacă totul merge bine, vom trece frontiera pe la Tijuana la lăsarea serii și o să mai mergem până găsim un motel mic și drăguț în Mexic.
- Un motel mic și drăguț... Ca și cum am pleca în vacanță!*
- Și mâine, ne sculăm devreme și pornim la drum de dimineață. Cabo San Lucas este la 1200 de kilometri de Tijuana. Putem să-i parcurgem în timpul zilei și să ajungem seara la hotelul unde stă dulcineea ta.
- Spus așa, părea simplu.
- Telefonul îmi vibra în buzunar - încă mai puteam să primesc apeluri, chiar dacă îmi era imposibil să sun. Era numărul lui Milo. De o oră, îmi lăsa câte un mesaj din zece în zece minute, dar le ștergeam imediat fără a mă obosi să le ascult.
- Deci ne-am înțeles: eu te ajut să te împaci cu mândra ta și, în schimb, tu scrii afurisitul ăsta de volum al treilea! recapitulă ea.
- Ce te face să crezi că mai am vreo șansă cu Aurore?
- Tocmai trăiește marea iubire cu pilotul ei de Formula 1.
- Asta-i treaba mea. A ta e să scrii. Dar fără cioace, da? Un roman veritabil! Respectând caietul de sarcini în ceea ce mă privește.
- Ei, poftim, alta acum: un caiet de sarcini!
- Morfoli capătul creionului ca un copil căutând inspirația înainte de a începe o temă.
- În primul rând, încep eu scriind un **1**) mare pe fața de masă din hârtie, vreau să încetezi să mai faci din mine țapul ispășitor al cărților tale! Te amuză să-i faci să defileze prin patul meu pe toți idioții de pe fața pământului? Te excită să mă faci să întâlnesc numai tipi însurați pentru care femeia și-a pierdut orice mister și care nu văd în mine decât o aventură de-o seară care să le condimenteze libidoul? Poate că neșansa mea le liniștește pe cititoarele tale, dar pe mine mă epuizează și îmi face rău.
- Această interpelare bruscă mă lăsă fără grai. Sigur, n-o menajasem pe Billie în scrierile mele, dar, pentru mine, acest lucru nu avea consecințe: era un personaj de ficțiune, o pură abstracție care nu exista decât în imaginația mea și în cea a cititorilor. O eroină a cărei existență materială nu ținea decât de câteva rânduri tipărite pe filele de hârtie. Și iată că, acum, creatura începea să se revolte împotriva creatorului ei!
- Apoi, reluă Billie caligrafiind un **2**) pe fața de masă din hârtie, mi s-a urât să trag mâța de coadă. Îmi place slujba mea, dar lucrez în oncologie și m-am săturat să văd oameni suferind și murind în fiecare zi. Sunt un adevărat burete: absorb toată suferința pacienților. În plus, m-am îndatorat ca să-mi plătesc studiile! Nu știu dacă ai idee ce salariu are o infirmieră, dar nu e un sac de bani!
- Și ce pot face ca să-ți fie mai bine?

- Vreau să-mi obțin transferul la pediatrie: să văd viața mai des decât moartea... De doi ani îl cer, dar zgripturoaica aia de Cornelia Skinner mi-l refuză sistematic, pretextând de fiecare dată că și-așa nu sunt suficiente cadre. Și apoi...
- Și-apoi ce?
- ...ca să-mi îndulcesc viața, mi s-ar părea bine să pun mâna pe o mică moștenire...
- Păi, să vedem!
- Cu ce te deranjează? E ușor pentru tine! E suficient să scrii un rând! Vrei să-l scriu eu?
- Uite-1: „Billie obține 500.000 de dolari de la un unchi a cărui singură moștenitoare era”.
- Mda. Dacă înțeleg eu bine, ești gata să-mi cer să-l omor pe unchiul tău!
- Nu! Nu pe unchiul meu adevărat! Pe un frate al unui străbunic pe care nu l-aș fi văzut niciodată, în sfârșit, așa ca-n filme, poftim!
- Satisfăcută, își notă fraza cu atenție.
- Bun, ai terminat cu lista ta de Crăciun? Caz în care ne-am putea relua drumul.
- Încă un lucru, mă tempera ea. Cel mai important.
- Scrise un 3) la capătul feței de masă, urmat de un nume:

Jack

- Uite ce e, explică ea cu gravitate: vreau ca Jack să-și părăsească definitiv nevasta pentru a veni să trăiască cu mine.
- Jack era amantul ei. Un bărbat însurat, tată a doi băieței, genul de tip chipeș și egoist, cu care ea întreținea, de doi ani, o relație distructivă și pasională. Un pervers narcisist, gelos și posesiv care o ținea în gheara lui, alternând jurămintele false de dragoste nebună cu umilirile care o reduceau la rangul de metresă căreia i-o tragi și-apoi o abandonezi după cum ai chef.
- Am scuturat din cap contrariat.
- Jack are o sculă în loc de creier.
- Nici măcar n-am avut timp să-i văd mâna plecând. Dintr-odată, îmi cârpi o palmă de toată frumusețea care fu cât pe ce să mă facă să cad de pe scaun.
- Toți clienții restaurantului se întoarseră spre masa noastră, pândindu-mi reacția.
- Cum poate să-l apere pe acest idiot?* întrebă în mintea mea vocea furiei. *Pentru că este îndrăgostită de el, firește!* răspunse vocea bunului simț.
- Nu-ți permit să-mi judeci viața sentimentală, nu mai mult decât o judec eu pe-a ta, răspunse înfruntându-mă din priviri. Te ajut s-o recuperezi pe Aurore și, în schimb, îmi scrii o viață în care să mă pot trezi în fiecare dimineață alături de Jack, ne-am înțeles?
- Semnă contractul de soartă pe care îl redactase pe fața de masă, apoi decupă cu grijă bucata de hârtie și îmi întinse stiloul.
- Ne-am înțeles, am zis eu frecându-mi obrazul.
- Am parafat la rându-mi documentul și am lăsat câțiva dolari pe masă înainte de a părăsi fast-food-ul.
- Palma asta o să mi-o plătești scump, i-am promis fulgerând-o cu privirea.
- Asta vom vedea, răspunse ea cu îndrăzneală instalându-se la volan.

Limitare de viteză

E la o jumătate de oră de aici. Ajung în zece minute.

Replica din filmul Pulp Fiction
de Quentin TARANTINO

- Conduci prea repede!

Rulam deja de trei ore.

O sută de kilometri mersesem de-a lungul țărmului mării: Newport Beach, Laguna Beach, San Clemente, dar drumul de coastă era atât de aglomerat, încât, după Oceanside, am luat-o pe California 78 ca s-o tăiem prin Escondido.

- Conduci prea repede! am repetat văzând lipsa ei de reacție.

- Glumești! protestă Billie. Suntem abia la 120.

- Dar limita e de 90!

- Ei și? Merge bine chestia asta, nu? zise ea arătând spre antiradarul pe care-l instalase Milo.

Am deschis gura ca sa protestez când un indicator roșu se aprinse pe tabloul de bord. Un zdrăngănit îngrijorător răsună în motor, urmat în curând de o întrerupere care constrânse bolidul să se oprească din cursă câțiva metri mai încolo și îmi dădu ocazia să-mi vărs furia care fierbea în mine:

Știam eu că ideea asta de a o găsi pe Aurore e o aiureală! N-o să ajungem niciodată în Mexic: n-avem bani, n-avem strategie și, acum, nu mai avem nici măcar mașină!

E-n regulă, nu te enerva, poate c-o să reușim s-o reparăm, zise ea deschizând portiera. S-o reparăm? Dar e un Bugatti, nu o bicicletă...

Fără să-și piardă cumpătul, Billie ridică capota și începu să meșterească ceva în interior. La rândul meu, am urmat-o pe șosea, continuându-mi litania de reproșuri:

- ...mașinile astea sunt blindate cu sisteme electronice. E nevoie de doișpe ingineri ca să diagnosticeze cea mai mică avarie. Mie unul mi-a ajuns: fac autostopul și mă întorc la Malibu.

- În orice caz, dacă voiai cumva să mă faci să mă simt vinovată, ai dat-o în bară, îmi aruncă ea lăsând capota în jos.

- De ce spui asta?

- Fiindcă am reparat-o.

- Îți bați joc de mine?

Întoarse cheia în contact și motorul bâzâi, gata de plecare.

- Era vorba de trei fleacuri: unul din radiatoarele sistemului de răcire se debransase, ceea ce a întrerupt automat al patrulea turbocompresor și a aprins indicatorul luminos de securitate ai sistemului hidraulic central.

- Într-adevăr, am zis eu uluit, erau trei fleacuri.

Când ne-am reluat drumul, n-am rezistat să n-o întreb.

- Unde ai învățat asta?

- Ei bine, tu ar trebui s-o știi.

Mi-au trebuit câteva clipe de gândire pentru a trece în revistă pedigreeurile personajelor și pentm a găsi răspunsull

- Cei doi frați ai tăi!

- Ei da, răspunse ea accelerând. I-ai făcut mecanici și mi-au transmis un pic din pasiunea lor!

*

- Conduci prea repede!

- Ah nu, n-o să începi iar cu asta!

Douăzeci de minute mai târziu

- Semnalizatorul! Semnalizezi înainte de a țâșni din rând ca o apucată!

Scoase limba la mine poznașă.

Tocmai trecusem de Rancho Santa Fe și încercam să ajungem pe Naționala 15. Aerul era cald și o lumină frumoasă de sfârșit de după-amiază colora copacii și intensifica ocrul colinelor. Frontiera mexicană nu mai era foarte departe.

- Și atâta vreme cât suntem aici, am zis eu arătând spre radioul mașinii, nu vrei să închidem muzica asta de rahat cu care mă terorizezi de ore întregi?

- Ai un limbaj foarte cizelat. Se simte omul de litere din tine...

- Serios acum, de ce ascuți toate chestiile astea: remix de remix, cuvinte debile de rap, cântărețe R'n'B clonate...

- Îndurare, am impresia că-1 aud pe taică-miu,

- Și prostia asta ce e?

Ridică ochii spre cer:

- Auzi, The Black Eyed Peas, prostie!
- Ți se întâmplă să asculți și muzică adevărată?
- Ce înseamnă pentru tine „muzică adevărată”?
- Johann-Sebastian Bach, Rolling Stone, Miles Davis, Bob Dylan...
- Să-mi faci o casetă, tati, bine? mi-o întoarce ea închizând radioul.

Timp de trei minute, nu mai scoase niciun cuvânt - o ispravă demnă de *Guinness Book* pentru ea - apoi se resemnă:

- Ce vârstă ai?
- Treizeci și șase de ani, am zis eu încruntându-mă.
- Cu zece ani mai mult decât mine, constată ea.
- Da, și?
- Și nimic, zise ea șuierând.
- Dacă ai de gând să-mi servești refrenul despre prăpastia dintre generații, te opresc imediat, drăguț!
- Bunicul meu îmi zicea „drăguț”...

Am deschis din nou radioul în căutarea unui post cu jazz.

- E totuși ciudat să n-ascuți decât muzică compusă înainte chiar de nașterea ta, nu?
- Și amantul tău, Jack ăsta, ia amintește-mi ce vârstă are?
- Patruzeci și doi de ani, recunosc eu, dar e un pic mai *fashion* ca tine.
- Cum să nu! În fiecare dimineață, în baie, se crede Sinatra fredonând *My Way* în fața oglinzii, cu uscătorul de păr pe post de microfon.

Făcu ochii mari.

- Ei da, e privilegiul scriitorului: vă cunosc toate secretele, chiar și cele inavuabile. Lăsând gluma la o parte, ce găsești la tipul ăsta?

Ridică din umeri:

- O simt pur și simplu. Așa ceva nu se explică...
- Fă un efort!

Răspunse cu sinceritate:

- De la prima privire, s-a petrecut ceva între noi: o evidență, un fel de atracție animală. Ne-am recunoscut. Ca și cum eram deja împreună înainte chiar de a fi împreună.

Aiureli... Un păienjeniș de banalități de care eram, din nefericire, responsabil.

- Dar tipul ăsta și-a bătut joc de tine: la prima voastră întâlnire, și-a scos intenționat verigheta și a așteptat șase luni ca să-ți mărturisească că e însurat!

Fața i se îngălbeni la evocarea acestei amintiri urâte.

- Și apoi, fie vorba între noi, Jack n-a avut niciodată intenția să-și părăsească nevasta...
- Tocmai! Contez pe tine să schimbi asta.
- Te face să suporti umilință după umilință și tu, în loc să-i spui să se ducă la dracu', îl venerezi ca pe un zeu!

Nu se obosi să-mi răspundă și se concentra la condus, ceea ce avu ca efect o nouă accelerare.

- Îți amintești de iarna trecută? Ți-a promis, ți-a jurat: de data asta, veți petrece Revelionul amândoi. Știu că era important pentru tine să începi anul împreună cu el. Îți plăcea acest simbol. Atunci, ca să-i faci plăcere, te-ai ocupat de tot. Ai rezervat un bungalow drăguț în Hawaii și ai suportat toate costurile călătoriei. Numai că, poftim: în ajunul plecării, te-a anunțat că n-a putut să se elibereze. Mereu aceleași scuze: soția, copiii.... Și îți amintești ce s-a întâmplat după aceea?

În timp ce așteptam un răspuns care nu veni, m-am uitat la vitezometrul care afișa 170 km/oră.

Chiar mergi prea repede...

Ea luă o mână de pe volan și, în semn de ostilitate, îmi arătă degetul mijlociu chiar în momentul în care un *FLASH* de radar realiza captura cea mai importantă a zilei.

Apăsă tare pedala de frână, dar răul era deja făcut.

Lovitura clasică: un control la intrarea într-un cătun, cu cel puțin 800 de metri înainte de vreo urmă de locuință...

Urlet de sirenă și girofar.

Pitit după un boschet, Fordul Crown al șerifului local tocmai ieșise din ascunzătoare. M-am întors și am văzut prin geam semnalele luminoase albastre și roșii ale mașinii care venea după noi.

- Ți-arn repetat cel puțin de ZECE ORI că mergi prea repede!

- Dacă ai fi încetat cu răutățile...

- Să arunci vina pe alții pentru greșelile tale, e foarte simplu.

- Vrei să scap de el?

- Termină cu prostiile și trage pe dreapta.

Billie semnaliză și se execută în silă în timp ce eu continuam s-o învinovățesc:

- Suntem în rahat până-n gât: n-ai permis, conduci o mașină furată și cu siguranță tocmai ai comis cel mai mare exces de viteză din istoria comitatului San Diego !

- Da, bine, am priceput! M-am săturat de lecțiile tale de morală! Nu-i de mirare că iubita ta și-a luat tâlpășița!

Am măsurat-o din priviri cu agresivitate:

- Dar... nu există termen ca să te calific! Ești... cele zece plăgi ale Egiptului într-una singură!

Nici măcar nu i-am mai ascultat răspunsul, prea ocupat să-mi imaginez consecințele interpelării noastre. Șeriful avea să ordone imobilizarea Bugatti-ului, va chema întăriri, ne va conduce la post și-1 va preveni pe Milo că mașina lui fusese găsită. Apoi situația risca să se complice atunci când avea să-și dea seama că Billie n-avea nici act de identitate, nici permis de conducere. Fără a mai vorbi de statutul meu de celebritate aflată în libertate condiționată care nu ne va ușura situația.

Mașina patrulei trase la câțiva metri în spatele nostru, Billie oprise motorul și se foia pe scaun ca o fetiță.

- N-o face pe grozava. Rămâi așezată și pune mâinile pe volan.

Ingenuă, își desfăcu încă un nasture la cămașă pentru a-și descoperi mai mult pieptul, ceea ce avu darul să mă scoată din sărite:

- Dacă tu crezi că asta o să-1 impresioneze! Nu-ți dai seama de actele tale! Tocmai ai comis un exces de viteză fenomenal: 170 km/ora într-o zonă unde limita e de 90. Ceea ce te așteaptă este o apariție imediată în fața tribunalului și mai multe săptămâni de închisoare!

Ea păli brusc și se întoarse pentru a pândi cu neliniște continuarea operațiunilor.

Pe lângă girofarurile încă aprinse și în ciuda luminii zilei, ofițerul de poliție îndreptase în direcția noastră un puternic spot luminos.

- De-a ce se joacă? întrebă ea neliniștită.

- A introdus numărul de înmatriculare în baza lui de date și așteaptă rezultatul căutării.

- Nu suntem prea aproape de Mexic, nu-i așa?

- Poți fi sigură de asta.

Am lăsat să treacă câteva secunde înainte de a-i băga o strămbă:

- Și tu nu ești prea aproape de revederea cu Jack al tău.

Urmă o liniște de mormânt care mai dură un minut încheiat înainte ca polițaiul să catadicească să iasă din berlina lui.

Îl vedeam în oglinda retrovizoare înaintând spre noi ca un prădător liniștit, vânând o victimă pe care o știa sigură, și am simțit cum mă inundă un val de lehamite...

Asta e, sfârșitul aventurii...

Simțeam un gol în stomac. Un vid brusc și devorant, ca o lipsă. Normal, la urma urmei: nu trăisem ziua cea mai ciudată și cea mai nebunească din viața mea? În mai puțin de douăzeci și patru de ore, îmi pierdusem averea, cea mai țicnită dintre eroinele mele aterizase goală-puşcă în livingul meu, trecusem printr-un geam ca să nu fiu internat, căzusem de la o înălțime de două etaje pe capota unei Dodge, vândusem, mândru de mine, pe 1000 de dolari un ceas care valora 40.000 și semnase un contract excentric pe o față de masă de restaurant, chiar imediat după ce promisem o palmă care mă năucise.

Dar era bine. Mă simțeam din nou viu și revigorat.

Am privit-o pe Billie ca și cum urma să ne despărțim, fără a mai putea vreodată să vorbim între patru ochi. Ca și cum vraja avea să se rupă. Și, pentru prima dată, am văzut regrete și tristețe în ochii ei.

- Îmi pare rău pentru palmă, se scuză ea. Am mers cam departe.

- Hmm...

- Și pentru ceas, e adevărat că n-aveai de unde să știi.

- OK, scuze acceptate.

- Și pentru Aurore, e adevărat că n-ar fi trebuit să spun...

- Bine, e-n regulă! Nu e cazul să exagerezi!

Polițistul se învârti încet în jurul vehiculului ca și cum voia să-l cumpere, apoi verifică numărul de înmatriculare cu grijă, vizibil satisfăcut de a face plăcerea să dureze.

- N-am făcut totuși toate astea degeaba! am zis eu cu mintea departe.

Începeam să presimt că personajele de roman nu erau făcute să evolueze în viața reală. O cunoșteam pe Billie, îi cunoșteam punctele slabe, angoasele, candoarea și vulnerabilitatea, într-un fel, mă simțeam responsabil de ceea ce i se întâmpla și nu voiam ca închisoarea să o facă să se prăbușească și mai mult. Ea îmi căută privirea și am văzut că își recăpăta speranța. Eram din nou în aceeași barcă. Eram din nou împreună.

Ofițerul bătu în geam și ne ceru să-l lăsăm în jos.

Billie se execută cu docilitate.

Era genul „cowboy”: un tip viril à la Jeff Bridges, cu fața bronzată, ochelari de soare Aviator, bust cu cârlionți printre care se pierdea un lanț greu de aur.

Încântat că prinsese o femeie tânără și drăguță în plasa lui, mă ignoră cu aroganță.

- Don'șoară.

- Domn' ofițer.

- Știți cu cât rulați?

- Am o oarecare idee: cu 170 în cap, nu-i așa?

- Aveți vreun motiv special pentru a rula cu această viteză?

- Eram foarte grăbită.

- Frumoasă fiară aveți aici.

- Da, nu ca rahatul tău de mașină, zise ea arătând spre vehiculul de poliție. Cred că nu prinde mai mult de 120-130.

Fața polițistului se crispă și el înțelese că avea tot interesul să urmeze procedura standard.

- Permisul de conducere și actele mașinii.

- Îți doresc numai bine... începu ea calm pornind motorul.

El își duse mâna la centură:

- Vreți să opriți imediat acest...

- ...fiindcă hodoroaga ta nu-i în stare să ne ajungă din urmă.

Billie & Clyde

*Zilele astea vom cădea împreună,
de mine nu-mi pasă, pentru Bonnie tremur
și ce contează c-or să-mi facă felul,
eu, Bonnie, tremur pentru Clyde Barrow*
Serge GAINSBURG

- Trebuie să abandonăm mașina!

Bugatti-ul gonea pe un drum îngust, străjuit de eucalipti. La prima vedere, șeriful renunțase să ne urmărească, dar puteam fi siguri că dăduse alerta. Și, ghinion, prezența unei tabere de *marines* la câțiva kilometri făcea din locul acela o zonă ultraprotejată. Pe scurt, eram prinși în capcană.

Deodată, un zgomot surd venit din cer făcu să crească și mai mult îngrijorarea noastră.

- Pe noi ne caută? se neliniști Billie.

Am coborât geamul și, aplecându-mi capul, am zărit un elicopter al poliției care se învârtea pe deasupra pădurii.

- Mi-e teamă ca da.

Exces de viteză istoric, insultare a forțelor de ordine, delict de fugă: dacă biroul șerifului hotărâse să pună totul în mișcare, riscam mult.

Billie se năpusti pe primul drum forestier care-i ieși în cale și duse Bugatti-ul cât mai departe posibil pentru a-l camufla.

- Frontiera nu e decât la vreo patruzeci de kilometri, am zis eu. O să încercăm să găsim o altă mașină la San Diego.

Ea deschise portbagajul care era plin ochi cu bagaje.

- Asta-i a ta, ți-am pus în ea câteva lucruri! zise întinzându-mi o valiză veche Samsonite cu carcasă dură, care fu cât pe ce să mă doboare la pământ.

Cât despre ea, obligată să facă o alegere, am văzut-o ezitând. În fața unui munte de valize pline de haine și de pantofi pe care le subtilizase din dulapul Aurorei.

- Să știi că n-o să mergem la bal în fiecare seară, am zis eu ca s-o grăbesc.

Luă o geantă mare din pânză, cu monogramă, și o *beauty case* argintie. În timp ce mă îndepărtam, mă apucă de braț:

- Stai, e un cadou pentru tine pe bancheta din spate.

Am ridicat din sprâncene temându-mă de o nouă festă, dar am aruncat totuși o privire rapidă ca să descopăr sub nu prosop de plajă... tabloul lui Chagall!

- Mi-am zis că probabil ții la el.

Am privit-o pe Billie cu recunoștință și puțin a lipsit să n-o îmbrățișez.

Ghemuiți pe banchetă, *Amanții albaștri* dădeau impresia că se înlănțuie cu fervoare, ca doi studenți la o primă întâlnire într-un drive-in.

Ca întotdeauna, vederea tabloului avu un efect benefic asupra mea, procurându-mi un pic de seninătate și o strângere de inimă. Amanții erau acolo, eterni, agățați unul de celălalt și forța legăturii lor acționa ca un balsam reparator.

- E prima oară când te văd zâmbind, remarcă ea.

Am luat tabloul sub braț și-am tăiat-o amândoi printre copaci.

*

Împovărați ca niște catări, transpirând și gâfâind – mai ales eu -, coboram povârnișul în speranța că vom scăpa de rondul elicopterului. În mod vizibil, acesta nu ne reperase, dar, la intervale regulate, îi auzeam bâzâitul planând asupra noastră ca o amenințare.

- Nu mai pot, am zis scoțând limba. Ce-ai pus în valiza asta? Am senzația că transport o casă de bani!

- Nici sportul nu prea e punctul tău forte, constată ea întorcându-se spre mine.

- În ultima vreme, poate că am avut tendința să lăncezesc, am recunoscut eu, dar, dacă ai fi sărit ca mine de la etajul doi, n-ai mai fi fost așa răutăcioasă.

Cu picioarele goale, cu pantofii în mână, Billie se fofila cu grație printre trunchiurile de copaci și prin desigurii.

Am coborât o ultimă cărare în pantă care ne duse până la un drum asfaltat. Nu era o șosea națională, dar era totuși destul de lată ca să permită circulația în ambele sensuri.

- În ce direcție crezi că trebuie s-o luăm?

Mi-am lăsat cu ușurare valiza jos și mi-am sprijinit amândouă mâinile pe genunchi ca să-mi recapăt suflul:

- Habar n-am. Nu scrie *google*, *map* pe fruntea mea.

- Am putea să încercăm să facem autostopul, propuse ea ignorându-mi remarca.

-Așa încărcăți cum suntem, nimeni n-o să ne ia.

- Nimeni n-o să *te* ia, mă corectă. Dar eu...

Se lăsă pe vine pentru a scotoci în geanta ei de unde scoase o nouă ținută. Fără să se jeneze, se deschise la blugi, pe care îi înlocui cu un șort alb și își schimbă jacheta cu o vestuță Balmain bleu, cu umeri largi și lași.

- În mai puțin de zece minute, vom fi într-o mașină, mă asigură, potrivindu-și ochelarii de soare și adoptând un mers legănat.

Din nou eram siderat de această dualitate pe care o avea și care o făcea să treacă într-o clipită de la o tânără copilăroasă și candidă la o vampă provocatoare și arogantă.

- „Miss Camping Caravaning” a devalizat buticurile din Rodeo Drive, i-am aruncat eu imitând-o.

- Miss Camping Caravaning nu se sinchisește de tine.

*

Se scurseseră câteva minute. Doar vreo douăzeci de mașini ne depășiseră. Niciuna nu se oprise. Dădusem de un prim panou care indica apropierea de San Dieguito Park, apoi de un al doilea la intersecția cu Naționala 5. Eram pe drumul cel bun, numai că greșisem direcția.

- Trebuie să traversăm și să facem autostopul pe partea cealaltă, zise ea.

- Nu vreau să te ofensez, dar se pare că puterea ta de seducție are limitele ei, nu?

- În mai puțin de cinci minute, fundul tău o să stea pe o banchetă din piele, punem pariu?

- Pe tot ce vrei.

- Câți bani ți-au mai rămas?

- 700 și ceva de dolari.

- Cinci minute, repetă ea. Cronometrezi? Ah nu, e adevărat că nu mai ai ceas...

- Și eu cu ce m-aleg dacă câștig?

Nu băgă în seamă întrebarea, redevenind brusc serioasă și fatalistă:

- Tom, va trebui să vinzi tabloul...

- Nici nu se pune problema!

- În cazul ăsta, cum vrei să cumperi o mașină și să plătești pentru cazarea noastră?

- Dar suntem la dracu-n praznic! Prețul unui tablou de valoarea asta se negociază într-o sală de licitație nu în prima stație de benzină care-ți iese-n cale!

Se încruntă și reflectă un minut înainte de a propune:

- Bun, poate nu să-1 vinzi, dar cel puțin să-1 amanezezi,

- Să-1 amanezezi? E un tablou original, nu inelul bunicii!

Ridică din umeri în momentul în care o camionetă veche, de culoare ruginie trecea prin fața noastră abia târându-se.

Ne depăși cu vreo zece metri, după care dădu înapoi.

- Scoate biștarii, ceru ea zâmbind.

În interiorul rablei, doi mexicani - horticultori care în timpul zilei lucrau la grădină și se întorceau în fiecare seară la Playas de Rosarito - ne propuseră să ne ducă la San Diego. Cel mai în vârstă avea virilitatea unui Benicio del Toro cu treizeci de ani și treizeci de kilograme mai mult. Cât despre cel mai tânăr, acesta răspundea la melodiosul nume de Esteban și...

- ...zici că-i grădinarul ăla sexy din *Desperate Housewives*! jubilă Billie care în mod vizibil îl găsea foarte pe gustul ei.

- *Senora, usted puede usar el asiento, pero el señor viajatrâ en la cajuela.*

- Ce-a zis? am întrebat presimțind o veste proastă.

- A zis că eu pot să urc în față, dar că tu va trebui să te mulțumești cu bena... răspunse ea, încântată să-mi joace festa asta.

- Îmi promiseseși totuși o banchetă din piele! am protestat eu sărind în spate și instalându-mă în mijlocul uneltelor și al sacilor cu iarbă uscată.

*

Sunetul generos și saturat al ghitarei lui Carlos Santana ieșea pe fereastra deschisă a camionetei. Era un adevărat hârb: un Chevrolet vechi din anii '50 care trebuie că fusese vopsit și răsvopsit de zeci de ori și al cărei kilometraj deja făcuse fără îndoială un tur complet de contor.

Așezat pe un balot de paie, am șters praful care se așezase pe tablou și m-am adresat direct *Amanților albaștri*.

- Uite ce e, sunt dezolat, dar va trebui să ne despărțim pentru moment.

Reflectasem la ceea ce-mi spusese Billie și îmi venise o idee. Anul trecut, revista *Vanity Fair* ceruse să scriu o nuvelă pentru numărul de Crăciun. Principiul era de a *revizita* un clasic al literaturii - o erezie pentru unii - și alesesem să dau o versiune modernă a romanului meu preferat de Balzac. Astfel, în primele rânduri, se urmărea parcursul unei tinere moștenitoare care, după ce-și cheltuisese toată averea, se angajase la un creditor pe gaj, în prăvălia căruia găsisese o „piele șagrîn” având puterea de a îndeplini dorințele proprietarului ei. Ca să spun drept, chiar dacă fusese apreciat de cititori, acest text nu era chiar dintre cele mai bune pe care le scrisesem, dar munca de documentare pe care o necesitase îmi dăduse ocazia să întâlnesc un personaj foarte excentric: Yochida Mitsuko, cel mai influent creditor gajist din California.

La fel ca și cabinetul Sophiei Schnabel, micul magazin al lui Mitsuko era una din adresele utile pe care și-o pasau așa-numiții *beautiful people* ai Triunghiului de aur din Los Angeles. La Hollywood, ca în oricare altă parte, nevoia de lichidități îi obliga adesea pe cei mai bogați să scape urgent de unele din nebuniile lor și, dintre cei vreo douăzeci de creditori pe gaj din Beverly Hills, Yochida Mitsuko era preferatul clientelei de vază. Grație sprijinului dat de *Vanity Fair*, avusesem ocazia să-l întâlnesc în prăvălia lui din apropiere de Rodeo Drive. Se autointitulase „creditorul gajist al starurilor” și nu ezitase să-și tapeteze pereții biroului cu fotografii în care se pozase alături de vedetele mai mult încurcate decât onorate de a fi surprinse astfel în flagrant delict de eșec.

Veritabilă cavernă a lui Ali Baba, depozitul lui dădea pe dinafară de comori heteroclite. Îmi aminteam că văzusem aici pianul cu coadă al unei cântărețe de jazz, bâta de base-ball fetiș a căpitanului echipei *Dodgers*, un magnum de Dom Perignon din 1996, un tablou de Magritte, Rolls-Royce-ul personalizat al unui rapper, o Harley a unui crooner¹³, mai multe cutii de mouton-rothschild¹⁴ din 1945 și, în ciuda interdicției Academiei Oscarurilor, micuța statueta de aur a unui actor mitic al cărui nume îl voi trece sub tăcere.

Mi-am consultat mobilul. Tot nu puteam să apelez, dar încă puteam să am acces la agenda telefonică și am găsit cu ușurință numărul lui Mitsuko.

Atunci, m-am aplecat înainte și i-am strigat câteva cuvinte lui Billie:

- Vrei să-i ceri noului tău prieten să-ți dea voie să-i folosești telefonul?

Ea parlamentă un moment cu „grădinarul”, apoi:

- Esteban e de acord, dar o să te coste 50 de dolari.

Fără să mai pierd timpul ca să negociez, i-am întins o bancnotă în schimbul unui vechi Nokia din anii '90. Am privit mobilul cu nostalgie: urât, greu, tern, fără aparat foto nici wifi, dar cel puțin el funcționa.

Mitsuko răspunse încă de la prima sonerie:

- Tom Boyd la telefon.

- Ce pot să fac pentru tine, prietene?

Fără să știu prea bine de ce, mă simpatiza. În textul meu, îi făcusem totuși un portret puțin plăcut, dar, departe de a-i dispăcea, acest punct de vedere „artistic” îi dăduse, se pare, o oarecare aură pentru care îmi mulțumise trimi-

13 Interpret american de muzică de varietate sau de jazz, care cântă însoțit de un *big band*. (n.t.)

14 Chateau Mouton-Rothschild - vin de Bordeaux foarte renumit și fiindcă, începând din 1945, avea etichetă diferită în fiecare an, ilustrată adesea de artiști celebri ca Chagall, Miro, Picasso. (n.t.)

țându-mi o ediție originală a *In Cold Blood*, semnată de mâna lui Truman Capote.

L-am întrebat politicos ce mai face și mi-a mărturisit că din cauza recesiunii și a căderii Bursei, niciodată comerțul lui nu fusese mai înfloritor: își deschisese deja un al doilea magazin în San Francisco și plănuia să mai creeze un al treilea la Santa Barbara.

- Vin la mine medici, dentiști și avocați care îmi aduc ceasurile lor Lexus, colecția de bastoane de golf sau haina de vizon a nevastei fiindcă nu mai reușesc să-și plătească" facturile. Dar tu mă suni cu siguranță dintr-un motiv serios. Ai ceva să-mi propui, nu-i așa?

I-am vorbit de Chagall, dar nu mă „răsplăti" decât cu un interes politicos:

- Piața de artă n-a ieșit încă din criză, treci mâine pe la mine și o să văd ce pot face.

I-am explicat că nu puteam aștepta până mâine, că eram la San Diego și că aveam nevoie de cash în două ore.

- Presupun că ți-au tăiat și telefonul, ghici el. Nu ți-am recunoscut numărul, Tom. Și cum orașul ăsta colcăie de târfe care nu-și țin gura, totul se află foarte repede aici...

- Și ce se povestește?

- Că ești terminat și că îți petreci mai mult timp cheltuindu-ți onorariile decât scriind la noul tău roman.

Tăcerea mea făcea cât toate răspunsurile. La celălalt capăt al firului, îl auzeam totuși tastând pe laptop și am ghicit că se informa despre cota lui Chagall și despre prețul atins de tablourile lui la ultimele licitații.

- În privința telefonului, pot să fac să fii reconectat în următoarea oră, îmi propuse el spontan. Ești la TTA, nu-i așa? Asta o să te coste 2000 de dolari.

Chiar înainte de a-i da datele necesare, am auzit zgomotul unui mail care pleca din mesageria lui. Dacă Sophia îl avea la mână pe oameni prin secretele lor, Mitsuko îi avea prin portofelul lor.

- Cât despre tablou, îți ofer pe el 30.000 de dolari.

- Glumești, sper. Valorează cel puțin de douăzeci de ori mai mult!

- După părerea mea, o să valoreze poate chiar de cincizeci de ori mai mult, la Sotheby's în New York, peste doi-trei ani, când bogătașii ruși or să aibă iar chef să-și înfierbânte Black Card-urile. Dar, dacă vrei să vezi banii în seara asta și scazi comisionul astronomic pe care trebuie să-l plătesc confratelui meu din San Diego, nu pot să-ți ofer decât 28.000 de dolari.

- Adineauri, mi-ai spus 30.000!

- Mai puțin cei 2000 pentru reconectarea mobilului. Și asta cu condiția să respecti întocmai ce o să-ți spun.

Aveam de ales? M-am liniștit, spunându-mi că aveam patru luni la dispoziție să rambursez suma - mărită cu 5% dobândă - și să reintru astfel în posesia bunului meu. Nu eram sigur că voi reuși, dar era un risc pe care trebuia să mi-l asum.

- Îți spun prin telefon ce cale să urmezi, termină Mitsuko. Oh, și apropo, spune-i prietenului tău Milo că nu mai are decât câteva zile pentru a veni să-și recupereze saxofonul.

Am închis și i-am înapoiat lui Esteban telefonul colecție în momentul în care intram efectiv în oraș. Soarele începea să coboare la orizont. San Diego era frumos, scăldat într-o lumină roz-portocalie care îți amintea că te afli în apropierea Mexicului. Billie profită de o oprire la semafor pentru a-și părăsi locul și a veni în spate lângă mine.

- Brr, e cumplit de frig! zise ea frecându-și picioarele.

- Într-adevăr, în ținuta asta...

Flutură spre mine o pagină de blocnotes:

- Mi-au dat adresa unuia din prietenii lor cu garaje auto care ar putea probabil să ne găsească o mașină. Și tu, ai rezolvat ceva?

M-am uitat la ecranul mobilului. Ca prin minune, puteam din nou să sun și un SMS de la Mitsuko mă soma să utilizez aparatul foto încorporat în telefonul meu.

Cu ajutorul lui Billie, am pozat deci tabloul din toate unghiurile, neuitând să fac gros-planuri de pe certificatul de autenticitate lipit pe spatele pânzei. Apoi, grație unei aplicații transferate în câteva secunde, fiecare fotografie a fost automat datată, cifrată și geolocalizată înainte de a fi trimisă pe un server securizat. Dacă era să-i dau crezare lui Mitsuko, acest marcaj le dădea valoare de probă în fața tribunalelor și îți permitea să le opui unor terți în timpul unui eventual proces.

Această operațiune nu ne-a luat nici zece minute și, când camioneta ne-a lăsat la gara centrală, primisem deja un mesaj de confirmare de la creditorul gajist care ne dădea adresa unui confrate unde să depunem tabloul în schimbul a 28.000 de dolari.

Am ajutat-o pe Billie să coboare pe trotuar, apoi să recupereze bagajele înainte de a le mulțumi celor doi horticultori pentru ajutorul lor.

- *Si vuelves por aqui, me llamas, de acuerdo?*¹⁵ zise Esteban îmbrățișând-o pe tânără un pic cam prea strâns.

- *Si, si!* zise ea trecându-și mâna prin păr, ca un ultim gest de cochetărie.

- Ce ți-a zis?

- Nimic! Ne urează doar drum bun.

- Așa, bate-ți joc de mine, am spus luând-o din loc pentru a căuta un taxi.

Îmi zâmbi complice, ceea ce mă incită să-i promit:

- În tot cazul, în seara asta, dacă totul merge bine, cu mine o să mănânci quesadillas și chili con carne!

Evocarea mâncării a fost suficientă pentru a se porni să turuie ca o meliță, dar ceea ce mă oripila în urmă cu câteva ore îmi suna în prezent în urechi ca o muzică veselă și prietenoasă:

- Dar enchiladas, știi ce sunt alea enchiladas? se entuziasma ea. Eu le ador, mai ales cu pui și bine gratinate. Dar știi că poți să le prepari și cu carne de porc ori cu creveți? Din contră, nu mă dau în vânt după nachos și beurk. Și escamoles? Ai gustat vreodată? Păi atunci, va trebui să găsim așa ceva. Imaginează-ți că sunt larve de furnici! E ceva ultrarafinat, într-atât încât sunt numite uneori caviar de insecte. Ciudat, nu? Eu am mâncat o dată. Era în timpul unei călătorii cu niște prietene...

15 Dacă mai ajungi pe aici, să mă suni, de acord? (n.a.)

Motel Casa del Sol

*Infernul este cuprins în întregime în acest
cuvânt: singurătate.*
Victor HUGO

- Evident, după Bugatti, chestia asta ți se poate părea meschină... remarcă Billie cu o urmă de decepție în glas.

**Un cartier mărginaș, la sud de San Diego — ora 19
în hangarul vechi și întunecat al unui garaj
mizerabil**

Se instala pe locul din față al mașinii, un Fiat 500 din anii '60, fără emblemă din crom, pe care Santos, garajistul care ne consiliase, încerca să ne-o vândă ca și cum era vorba de un break familial:

- Bineînțeles, confortul e cam redus, dar credeți-mă: e ceva solid!
- Ce idee totuși s-o vopsești în roz bonbon!
- E mașina fiicei mele, îmi explică mexicanul.
- Au! răspunse Billie lovindu-se la cap. Nu vrei să spunei mai degrabă că e mașina Barbie a fiicei dumneavoastră?

Am intrat la rândul meu în habitacul.

- Bancheta din spate este scoasă, am constatat eu.
- Așa veți avea mai mult loc pentru bagaje!

Încercând să las impresia că mă pricepeam cât de cât, am examinat farurile, semnalizatoarele și starea luminilor.

- Sunteți sigur că sunt conform normelor?
- În tot cazul, sunt conform normelor mexicane.

M-am uitat la ceasul de pe mobil. Recuperasem, așa cum prevăzusem, cei 28.000 de dolari, dar, între depozitul unde lăsasem tabloul și cursa cu taxiul pentru a ajunge la garaj, pierdusem mult timp. Mașina asta era aproape bună de dat la fier vechi, dar neavând permis în regulă, nu puteam nici să închidem, nici să cumpărăm una trecând prin circuitele legale. În afară de asta, ea prezenta avantajul că era înmatriculată în Mexic, ceea ce putea să ne faciliteze trecerea frontierei.

În cele din urmă, Santos acceptă să ne-o cedeze pentru 1200 de dolari, dar a trebuit să ne luptăm mai bine de-un sfert de ceas ca valiza mea mare și lucrurile doamnei să poată încăpea într-un spațiu atât de restrâns.

- Nu asta-i mașina căreia i se spune „borcan de iaurt”? am întrebat eu mobilizându-mi toate forțele pentru a reuși să închid portbagajul.
- *El bote deyogur?* traduse el prefăcându-se că nu înțelege legătura dintre preparatul lactat și epava pe care era încântat să ne-o plaseze.

De data asta, eu am fost cel care m-am așezat la volan și am pornit-o la drum cu oarecare teamă. Era noapte. Nu ne aflam într-unui din locurile cele mai agreabile din San Diego și mi-a fost cam greu să mă orientez în mijlocul unui șir de parking-uri și zone comerciale înainte de a ajunge în sfârșit la șoseaua 805 care ducea la postul de frontieră.

Pneurile scârțâiau și hârâitul înfundat al motorului Fiatului înlocuise vâjâitul turbat al Bugatti-ului.

- Treci într-a doua, îmi sugerează Billie.
- Te anunț că sunt *deja* într-a patra!

Ea se uită la indicatorul de viteză care afișa abia 70 km/oră,

- Ești la maximum, constată ea înciudată.
- Trebuie să recunoști că, așa, măcar suntem siguri nu facem exces de viteză.

Cu chiu, cu vai, rabla noastră ne duse până la imensul post de frontieră care-ți permitea să treci la Tijuana. Ca adesea, locul era aglomerat și foarte animat. Intrând în șirul *Mexico Only*, i-am recapitulat ultimele dispoziții pasagerei mele:

- În mod normal, în sensul ăsta, riscăm mai puțin să fim controlați, dar, dacă se întâmplă, ne paște închisoarea și pe tine, și pe mine, și de data asta e imposibil să treci în forță! Așa că n-o să ne purtăm prostește, de acord?

- Sunt numai ochi și urechi, zise ea clipind din ochi ca Betty Boop.

- Este foarte simplu: nu deschizi gura și nu clipești,

Suntem doi muncitori mexicani onești care ne întoarcem acasă. Ai înțeles?

- *Vale, senior.*

- Și dacă ai putea să nu mă iei peste picior, m-aș simți grozav.

- *Muy bien, senior.*

De data asta, norocul ne-a surâs: în mai puțin de cinci minute, am fost de partea cealaltă, fără control și fără neazuri.

Așa cum o făcusem și până acum, continuam să mergem de-a lungul coastei. Din fericire, garajistul instalase în mașină un radiocasetofon vechi. Din nefericire, singura casetă din torpedou era un album al lui Enrique Iglesias care părea să o încânte pe Billie, dar care îmi sparse urechiile până la Ensenada.

Aici, izbucni pe neașteptate o furtună și o ploaie diluviană se abătu asupra noastră. Parbrizul era minuscul și ștergătoarele atât de rudimentare, încât nu puteau să facă nimic împotriva cortinei groase de ploaie, astfel că eram obligat să-mi scot frecvent brațul pe fereastră pentru a le debloca.

- Ne oprim de cum se ivește ocazia?

- Chiar asta voiam să-ți propun!

Un prim motel ne apăru în drum, dar era ocupat complet.

Nu vedeai nici la trei metri în față. Constrâns să rulez cu 20 la oră, îmi atrăgeam reproșurile vehiculelor din urma mea care mă escortară mai bine de-un sfert de oră cu claxi mari nerăbdătoare și furioase.

Am găsit în cele din urmă refugiu la San Telmo, în neinspirat intitulatul *Casa Del Sol Motel* a cărui firmă luminoasă pâlpâia și afișa o reconfortantă *Vacancy*. Văzând în ce stare erau mașinile din parcare, am ghicit că locul nu avea probabil șarmul și confortul unui *Bed & Breakfast*, dar, la urma urmei, noi nu eram în luna de miere.

- Nu luăm decât o cameră, nu-i așa? mă tachina ea împingând ușa recepției.

- O cameră cu două paturi.

- Dacă crezi că o să mă arunc pe tine...

- N-am nicio teamă, nu sunt grădinar, nu sunt genul tău.

Recepționera ne salută cu un mormăit. Billie ceru să vadă mai întâi camera, dar eu am luat cheia și am plătit în avans.

- Oricum, nu putem merge în altă parte: plouă torențial și sunt rupt de oboseală.

Clădirea cu un etaj se articula în formă de U în jurul unei curți cu copaci uscați ale căror siluete rahitice se îndoiu sub rafalele de vânt.

În mod nesurprinzător, camera era austeră, slab luminată, parfumată cu mirosuri îndoielnice și decorată cu un mobilier care probabil că fusese la modă pe vremea lui Eisenhower. Există un televizor imens, montat pe patru roți și echipat cu un difuzor situat sub ecran. Unul din acele modele căutate de amatorii de vechituri.

- Îți dai seama, glumi Billie, pe ecranul ăsta, niște tipi au asistat probabil la primii pași ai omului pe Lună sau chiar au aflat de asasinarea lui Kennedy!

Curios, am încercat să deschid aparatul: am auzit un vag bâzâit, dar n-am putut capta nicio imagine.

- În orice caz, nu la asta o să vedem următoarea finală de Superbowl...

În baie, cabina de duș era spațioasă, dar robinetul avea urme de rugină.

- Știi șmecheria, îmi zise Billie zâmbind. Uitându-te în spatele noptierei vezi dacă s-a făcut curat!

Zicând și făcând, ea deplasă micul obiect de mobilier și scoase un țipăt:

- Mizerie! zise aruncându-și pantoful ca să strivească un gândac.

Apoi se întoarse spre mine, căutând în ochii mei un pic de consolare:

- Mergem la o cină mexicană?

Dar mie îmi cam pierise entuziasmul:

- Uite ce e, aici nu e restaurant, toarnă cu găleata, sunt frânt de oboseală și nu foarte încântat să conduc iar mașina prin ploaie.

- Mda, ești ca toți ceilalți: foarte tare la promisiuni...

- Eu o să mă culc!

- Stai! Mergem totuși să bem un pahar. Venind înapoi, am văzut un mic bar la mai puțin de cinci sute de metri...

Mi-am scos pantofii și m-am culcat pe unul din paturi:

- Du-te fără mine. E deja târziu și mâine avem drum lung de făcut. Și apoi, mie nu-mi plac barurile. În orice caz, nu bamrile de pe marginea drumului.
- Foarte bine, o să mă duc fără tine.

Intră în baie luând câteva lucruri cu ea și am văzut-o ieșind o clipă mai târziu îmbrăcată cu jeansi și cu o vestă de piele ajustată pe talie. Era pe punctul de a pleca, dar simțeam că o frământa ceva.

- Adineauri, când ai zis că nu ești genul meu... încep ea.
- Da?
- După mintea ta, care e genul meu de bărbat?
- Ei bine, idiotul ăla de Jack, de exemplu. Sau Esteban ăsta care s-a uitat la tine cu coada ochiului tot drumul, încurajat de privirile tale ispititoare și de ținuta provocatoare.
- Într-adevăr așa mă vezi sau vrei doar să-mi faci rău?
- Cinstit vorbind, așa ești și eu o știu cu atât mai bine cu cât eu sunt cel care te-a creat.

Fața i se crispa și deschise ușa fără să mai adauge nimic.

- Așteaptă, am zis eu ducându-mă după ea în prag. Ia totuși ceva bani la tine.

Mă privi cu dispreț:

- Dacă m-ai cunoaște cu adevărat, ai ști că, într-un bar, n-am avut niciodată nevoie să-mi plătesc nici măcar un singur pahar în viața mea...

*

Rămas singur, am făcut un duș cu apă caldă, mi-am refăcut bandajul în jurul gleznei, apoi mi-am deschis valiza ca să-mi caut pijamalele. Înăuntru, așa cum îmi spusese Billie, m-aștepta laptopul meu care îmi apărui ca un fel de obiect malefic. M-am învârtit câteva minute prin cameră, am deschis un dulap ca să-mi atârn haina și am căutat fără succes o pernă. În sertarul uneia dintre noptiere, alături de un exemplar ieftin din Noul Testament, am găsit două cărți, cu siguranță uitate de foști clienți. Prima era bestseller-ul lui Carlos Ruiz Zafon, *La Sombra del Viento*, din care îmi aminteam că îi făcusem cadou un exemplar lui Carole. A doua avea ca titlu *La Compagnia de los Angelos* și mi-a trebuit un moment ca să înțeleg că era vorba de traducerea spaniolă a primului meu roman. Am răsfoit-o cu curiozitate. Persoana care o citise avusese grijă să sublinieze câteva fraze și să adnoteze unele pagini. N-aș fi putut spune dacă acestui cititor îi plăcuse sau nu textul meu, dar în orice caz povestea nu-l lăsase indiferent și asta conta cel mai mult pentru mine.

Înveselit de această descoperire neașteptată, m-am instalat la minusculul birou melaminat și mi-am deschis laptopul.

Și dacă îmi revenise dorința? Dacă puteam să scriu din nou!

Sistemul de operare îmi ceru parola. Încet-încet, simțeam că angoasa îmi revenea, dar încercam să mă conving că era mai degrabă vorba de exaltare. Când un peisaj paradisiac a apărut pe fundalul ecranului, am activat programul de scriere de text care a deschis o pagină luminoasă. În partea de sus a ecranului, cursorul clipea așteptând să-mi las degetele să alerge pe tastatură pentru a se pune în mișcare. Atunci, pulsul mi s-a accelerat, ca și cum mușchiul cardiac îmi era strâns între cele două falci ale unei menghine. M-a luat cu amețeală, iar greața mi-a întors stomacul pe dos atât de violent, încât... am fost nevoit să închid laptopul.

Fir-ar să fie.

Blocajul scriitorului, sindromul paginii albe... Niciodată nu crezusem că așa ceva ar putea să mă afecteze într-o zi. Pentru mine, pana de inspirație era rezervată intelectualilor care pozau că scriu, nu unui dependent de ficțiune ca mine care inventa povești în mintea lui de când avea zece ani.

Pentru a crea, unii artiști trebuiau să-și provoace disperarea atunci când nu aveau destulă în ei. Alții se foloseau de durerea sau de derivatele lor ca de o scânteie. Frank Sinatra compusese *I'm a Fool To Want You* după ruptura de Ava Gardner. Apollinaire scrisese *Sur le pont Mirabeau* după despărțirea de Marie Laurencin. Iar Stephen King povestise adesea că scrisese *Shining* sub efectul alcoolului și al drogurilor. Coborând la scara mea, eu n-avusesem niciodată nevoie de excitante ca să scriu. Ani în șir, lucrasem în fiecare zi - inclusiv de Crăciun și de Ziua Recunoștinței - ca să-mi canalizez imaginația. Când mă porneam, nimic nu mai conta: trăiam în altă lume, în transă, într-o stare de hipnoză prelungită. În timpul acestor perioade binecuvântate, scriitura era un drog, mai euforică decât cea mai pură cocaină, mai delicioasă decât cea mai nebunească beție.

Dar acum, toate astea erau departe. Renunșasem la scriitură și scriitura nu mă mai voia.

*

Pastilă de anxiolitic. Să nu încerci să te crezi mai puternic decât ești. Să-ți accepți dependența cu umilință.

M-am culcat, am stins lumina și m-am zvârcolit în pat. Mi-era imposibil să adorm. Mă simțeam atât de neputincios. De ce nu mai eram în stare să-mi exercit meseria? De ce devenisem indiferent la soarta personajelor mele?

Vechiul radio-deșteptător indica aproape ora 23. Începeam să mă îngrijorez serios pentru Billie care tot nu se întorsese. De ce îi vorbisem atât de dur? Un pic fiindcă eram depășit de apariția ei și nu mă simțeam în stare să-l gestionez intruziunea în viața mea, dar mai ales fiindcă mă credeam incapabil de a găsi în mine resurse ca s-o trimit înapoi în universul ei imaginar.

M-am ridicat, m-am îmbrăcat în grabă și am ieșit în ploaie. Am mers zece minute bune până să zăresc o firmă luminoasă verzuie semnalând de departe prezența barului *Linterna Verde*.

Era un bar modest, frecventat aproape numai de bărbați. Locul era înțesat și ambianța festivă. Tequila curgea în valuri și sonorizarea uzată deversa un rock obosit. Purtând o tavă plină de sticle, o chelneriță trecea de la o masă la alta făcând aprovizionarea cu alcool. În spatele tejghelei, un papagal pricăjit amuza galeria în timp ce o altă barmană - pe care clienții obișnuiți o numeau Paloma - își fățâia fundul luând comenzile. I-am cerut o bere și mi-a servit o Corona cu o felie de lămâie băgată în gât. Mi-am făcut ochii roată și am studiat adunarea. Sala era decorată cu paravane din lemn pictat care aminteau vag de arta maya. Agățate de perete, fotografiile vechi de western stăteau alături de câteva fanioane ale echipei de fotbal locale.

Billie era așezată în fundul încăperii, la masa a doi zdrahoni care jucau jocuri mecanice și se distrau zgomotos. Cu berea în mână, m-am apropiat de grup. Ea m-a reperat, dar a preferat să mă ignore. Văzându-i pupilele dilatate, am ghicit că dăduse probabil pe gât câteva pahare. Îi cunoșteam slăbiciunile și știam că nu prea le avea cu alcoolul. Cunoșteam de asemenea genul ăsta de tipi și tactica lor jalnică: indivizii ăștia nu inventaseră nimic nou sub soare, dar posedau un real instinct de a repera femeile suficient de vulnerabile, gata să le cadă în gheare.

- Vino, te duc înapoi la hotel.

- Lasă-mă în pace! Nu ești nici tatăl meu, nici soțul meu. Ți-am propus să vii cu mine și m-ai tratat cu refuz.

Ridică din umeri înmuind o tortilla într-un bol cu guacamole.

- Hai nu te purta ca un copil. Nu ții la alcool, doar o știi.

- Țin foarte bine la alcool, mă provocă ea apucând o sticlă de mezcal din mijlocul mesei pentru a-și pune un pahar. O dădu apoi celor doi tovarăși care traseră câte o dușcă direct din sticlă. Cel mai musculos dintre ei, cu un tricou pe care scria Iisus, îmi întinse sticla în semn de inițiere.

Ezitant, m-am uitat la micul scorpion care fusese aruncat pe fundul sticlei pentru a respecta credința conform căreia acesta dă putere și virilitate.

- N-am nevoie de așa ceva, am zis.

- Dacă nu vrei să bei, lasă-ne în pace, amigo! Vezi bine că domnișoara se simte bine cu noi.

În loc să fac cale-ntoarsă, m-am mai apropiat cu un pas și l-am țintuit pe Iisus cu privirea. Îmi plăcuseră Jane Austen și Dorothy Parker, fusesem și eu crescut într-un oraș: dădusem pumni și promisem, inclusiv de la tipi uneori înarmați cu cuțite și mult mai mătăhăloși decât bruta care îmi ținea piept acum.

- Tu ține-ți gura.

Apoi m-am întors din nou spre Billie:

- Ultima oară când te-ai îmbătat criță, la Boston, nu s-a terminat bine, îți amintești?

Mă privi cu dispreț:

- Mereu cuvinte care fac rău, mereu cuvinte care rănesc!

Cu siguranță, ești cel mai tare în registrul ăsta.

Chiar după ce Jack anulase în ultimul moment vacanța lor în Hawaii, ea se dusese la *Red Piano*, un bar din apropiere de Old State House. Era cu adevărat afectată, aproape terminată. Pentru a uita de suferință, acceptase câteva pahare de vodcă din partea unui oarecare Paul Waker, administratorul mai multor magazine ale unei binecunoscute firme de comerț din zonă. El îi propusese să o ducă acasă. Ea nu zisese „nu”, ceea ce el înțelesese ca fiind un „da”. Apoi, în taxi, începuse să o pipăie. Atunci, ea își manifestase refuzul, dar poate nu destul de ferm și tipul considerase că avea dreptul la o mică compensație fiindcă îi plătise băutura. Ei i se învârtea capul. Atât de tare încât nu mai știa foarte bine ce vrea. La intrarea în imobil, amicul Paul se instalase în hol și se invitase singur la un ultim pahar. În cele din urmă, îl lăsase să urce cu ea în ascensor fiindcă îi era teamă să nu trezească vecinii. Apoi... nu-și mai amintea de nimic. Se trezise a doua zi dimineață, culcată pe canapea, cu fusta ridicată. Timp de trei luni, între teste de SIDA și teste de sarcină, fusese îngrozitor de deprimată, dar nu se putuse hotărî să depună plângere fiindcă, în fond, se considera într-o oarecare măsură responsabilă de ceea ce se întâmplase.

Reînviasem această amintire dezgustătoare și, acum, mă măsură din priviri, cu lacrimi în ochi:

- De ce... de ce mă faci să suport asemenea porcării în romanele tale?

Întrebarea mă lovi drept în inimă. Răspunsul meu fu cinstit:

- Fără îndoială fiindcă porți în tine unii din demonii mei: partea mea cea mai întunecată, cea mai detestabilă. Cea care îmi trezește dezgust și neputință de a înțelege. Cea care mă face să-mi pierd orice urmă de respect pentru mine însumi.

Uluită, tot nu părea să vrea să vină cu mine.

- O să te conduc la hotel, am insistat întinzându-i mâna.

- *Como chingas!* șuieră Iisus printre dinți.

N-am răspuns la provocare și n-am slăbit-o pe Billie din ochi.

- Nu putem să ne salvăm decât împreună. Tu ești șansa mea și eu sunt a ta.

Se pregătea să-mi răspundă, când Iisus mă tăcu *joto*¹⁶, expresie pe care o cunoșteam fiindcă era înjurătura preferată a Terezei Rodriguez, o honduriană bătrână pe care o angajasem să-mi facă menajul și care fusese vecina mamei mele în MacArthur Park.

Pumnul îmi plecă singur. O veritabilă dreaptă imparabilă, ca în vremurile bune ale adolescenței mele, care îl proiectă pe Iisus pe o masă vecină, făcând să zboare pintele de bere și farfuriile cu tacos. A fost o lovitură frumoasă, dar, din nefericire, n-au mai existat și altele.

În mai puțin de o secundă, o ambianță electrică străbătu clientela care, încântată să aibă un plus de animație, primi cu strigăte acest început de încăierare. Veniți din spate, doi tipi mă ridicară de la pământ în timp ce un al treilea bandit mă făcea să regret că pusesem piciorul în barul ăsta. Față, ficat, stomac: ploaia de lovituri se abătu asupra mea cu o viteză năucitoare și, în mod confuz, această mamă de bătaie îmi făcea bine. Nu din masochism, ci ca și cum acest martiraj era o etapă pe drumul

mântuirii mele. Cu capul aplecat, simțeam gustul feros al sângelui care mi se scurgea din gură. În fața ochilor mei, imagini stroboscopice luminau la intervale regulate, amestec de amintiri și de scene care se derulau în sală: privirea drăgăstoasă a Aurorei, în fotografiile revistei, adresată altui tip decât mine, trădarea

16 Poponar (n.a.)

lui Milo, privirea pierdută a lui Carole, tatuajul de la baza șalelor Palomei, bomba latino care tocmai dăduse muzica mai tare și pe care o vedeam legănându-se în ritmul cafetelii pe care o încasam. Cât despre silueta lui Billie, am văzut-o înaintând, cu sticla cu scorpion în mână, ca s-o spargă în capul unuia din agresorii mei.

*

Ambianța se degrada brusc. Am înțeles cu ușurare că distrația se sfârșise. M-am simțit luat pe sus, dus de brațe prin mulțime, înainte de a ateriza afară, în ploaie, și de a-mi termina cursa cu nasul într-o băltoacă plină de noroi.

19

Road Movie

Fericirea este ca un balon de săpun care își schimbă culoarea precum irisul și care se sparge când îl atingi.
BALZAC

- Milo, deschide-mi!

Încorsetată în uniformă ei, Carole bătea în ușă cu forța și autoritatea pe care i-o conferea legea.

Pacific Palisades

O căsuță cu două etaje,

învăluită în ceața matinală

- Te previn; îți vorbește polițista și nu prietena. În numele legii din California, îți cer să mă lași să intru.

- Legea din California, mă piș pe ea, mormăi Milo deschizând ușa.

- Foarte constructiv, într-adevăr! îl dojeni ea urmându-l în casă.

El era în boxeri și purta un tricou vechi *Space Invaders*. Era palid la față, cu ochii încercănați și se aranjase cu un baton de cocaină. Tatuat pe brațe, semnele cabalistice ale bandei *Mara Salvatrucha* străluceau cu o sclipire nesănătoasă.

- Îți semnalez că nu e nici măcar 7 dimineața, că dormeam și că nu sunt singur.

Pe o măsuță de sticlă din living, Carole zări o sticlă goală de vodcă de proastă calitate ca și un săculeț de iarbă aproape gol.

- Credeam că ai terminat cu chestia asta, zise ea cu tristețe.

- Ei bine, nu. Vezi tu, viața mea e în derivă, mi-am ruinat cel mai bun prieten și nu sunt în stare să-l ajut când are necazuri. Așa că m-am matolit, am fumat trei-patru jointuri și ...

- ...și ai și companie.

- Mda, și care-i faza? E treaba mea, ai înțeles?

- Cine e? Sabrina? Vicky?

- Nu, două parașute la 50 de dolari pe care le-am cules de pe Creek Avenue. Îți ajunge explicația asta?

Luată pe nepregătite, ea schiță un zâmbet jenat, incapabilă să-și dea seama dacă el spunea adevărul sau se hotărâse s-o provoace.

Milo puse în funcțiune cafetiera și introduse o capsulă în locașul destinat.

- Deci, Carole, sper că ai un motiv serios să mă trezești în zori.

Tânăra polițistă avu un moment de tulburare înainte de a-și recăpăta stăpânirea de sine:

- Aseară, am lăsat semnalmintele Bugatti-ului la comisariat, cerând să fiu anunțată dacă apar noutăți, și ia ghici? Mașina ta a fost găsită într-o pădurice din San Diego.

Fața lui Milo se luminează în sfârșit.

- Și Tom?

- Nicio veste. Bugatti-ul a fost detectat cu exces de viteză, dar șoferița a refuzat să oprească.

- Șoferița?

- Conform poliției locale, nu Tom era la volan, ci o tânără. Raportul semnaleză totuși prezența unui pasajer masculin.

Ea ciuli urechea în direcția băii. La jetul dușului, se adăugase șuieratul unui uscător de păr: într-adevăr, erau două persoane în încăpere...

- În apropiere de San Diego, zici?

Carole își consultă raportul:

- Da, într-un sătuc de pe lângă Rancho Santa Fe.

Milo se scărpină în cap, provocând și mai mare haos în părul lui zburlit.

- Cred că o să mă duc la fața locului cu mașina pe care am închiriat-o. Dacă mă mișc repede, o să găsesc probabil un indiciu care mă va pune pe urma lui Tom.

- Te însoțesc! stabili ea.

- Nu te obosi.

- Nu-ți cer părerea. O să merg acolo fie că vrei, fie că nu.

- Și slujba ta?

- Nu mi-am mai luat concediu de ani de zile! Și apoi, nu strică să fie doi care să ancheteze.

- Mi-e foarte frică să nu facă vreo tâmpenie, se confesă Milo cu privirea pierdută în gol.

- Și tu, tu nu ești pe cale să faci tâmpenii? îl întrebă ea cu duritate.

Ușa de la baie se deschise și două sud-americanice ieșiră din încăpere sporovăind. Una pe jumătate goală, cu un prosop legat în jurul capului, cealaltă înfofolită într-un halat.

Zărindu-le, Carole avu o tresărire: cele două fete îi semănau! Mai vulgare, mai uzate, dar una avea ochii ei deschiși la culoare, cealaltă statura ei mare și gropița din bărbie. Ele erau ceea ce ar fi putut deveni și ea dacă n-ar fi reușit să se smulgă din MacArthur Park.

Ea își mască tulburarea, dar el i-o ghici.

El își ascunse rușinea, dar ea i-o desluși.

- Mă întorc la comisariat ca să-i previn de absența mea, zise în cele din urmă ca să spargă tăcerea care devenea apăsătoare. Tu fă un duș, du-ți înapoi prietenele și vino acasă la mine peste o oră, bine?

*

Peninsula Baja, Mexic

Ora 8 dimineața

Am deschis un ochi împăienjenit. Drumul înmuiat reflecta un soare strălucitor care își răsfrângea razele matinale într-un parbriz presărat cu picături de ploaie.

Înfășurat într-o pătură tocită, cu mușchii țepeni și nasul congestionat, m-am trezit din somn, ghemuit pe scaunul pasagerului în Fiatul 500.

- Ai tras un pui de somn? mă întrebă Billie.

M-am ridicat strâmbându-mă, pe jumătate paralizat de un cârcel:

- Unde suntem?

- Pe un drum pustiu, la dracu-n praznic.

- Ai condus toată noaptea?

Încuviință bine dispusă în timp ce, în oglinda retrovizoare, eu îmi vedeam fața pocită rău de pumnii primiți în ajun.

- Îți stă bine așa, zise ea fără să glumească. Nu prea-mi plăcea aerul tău de adolescent stilat: te făcea să ai o figură care cerea palme.

- Ai un veritabil talent de a face complimente.

M-am uitat pe geam: peisajul devenise mai sălbatic. Îngust și plin de gropi, drumul traversa întinderi muntoase deșertice din care ieșeau la iveală câteva plante risipite cactuși de piatră, agave cu frunze cărnoase, tufișuri cu țepi. Circulația era fluidă, dar îngustimea șoselei făcea periculoasă orice întâlnire cu un autobuz sau camion.

- O să te înlocuiesc ca să poți și tu să dormi un pic.

- Ne vom opri la următoarea benzinărie.

Dar stațiile-service erau rare și nu toate deschise. Înainte de a găsi una, am trecut prin mai multe cătune solitare cu aspect de sate-fantomă. La ieșirea din unul dintre ele, am dat peste un Corvette portocaliu, oprit pe marginea drumului, cu luminile de avarie aprinse. Sprijinit de capotă, un tânăr autostopist - care ar fi făcut furori într-o reclamă la un deodorant - ținea în mâini o mică pancartă: *out ofgas*¹⁷.

- Îi dăm o mână de ajutor? propuse Billie.

- Nu, pare a fi escrocheria clasică cu tipul care simulează o pană ca să jefuiască turiștii.

- Insinuezi că mexicanii sunt niște hoți?

- Nu, insinuez că mania asta a ta de a dori să fraternizezi cu toți tipii arătoși din țară o să ne bage iar în rahat.

- Când noi am fost luați, erai foarte mulțumit!

17 Pană de benzină (n.a.)

- Ascultă, e limpede ca lumina zilei: tipul ăsta o să ne șterpelească banii și mașina! Dacă asta vrei, oprește, dar nu-mi cere mie binecuvântarea!

Din fericire, nu și-a asumat riscul și ne-am văzut de drum.

După ce ne-am aprovizionat cu carburant, am făcut o haltă într-un minimarket. În spatele unei vitrine lungi și antice, erau aranjate niscaiva varietăți de fructe proaspete, lactate și produse de patiserie. Am cumpărat cât să ne întremăm și am improvisat un picnic câțiva kilometri mai departe, la piciorul unui arbore al lui Iosua.

Sorbind o cafea aburindă, o studiam pe Billie cu o oarecare fascinație. Așezată pe o pătură, devora cu poftă polvorones cu scorțișoară și churros cu zahăr glasat ¹⁸.

- Ce bunătați! Tu nu mănânci nimic?

- E ceva ce nu se potrivește, am răspuns eu gânditor. În romanele mele, ai un apetit de păsărică, în timp ce, de când te cunosc, înfuleci tot ce-ți cade în mână...

Rămase un moment pe gânduri, ca și cum devenea ea însăși conștientă de ceva, apoi sfârși prin a-mi mărturisi:

- Este din cauza *vieții adevărate*.

- A vieții adevărate?

- Sunt un personaj de roman, Tom. Apartin lumii ficțiunii și nu sunt în elementul meu în viața adevărată.

- Ce legătură are asta cu voracitatea apetitului tău?

- În viața adevărată, totul are mai mult gust și consistență. Și asta nu se reduce la mâncare. Aerul are mai

18 Prăjiturile pufoase, respectiv gogoși de formă alungită (ca niște spaghetti groase), specifice Americii Latine, (n.t.)

mult oxigen, peisajele debordează de culori care te fac să te minunezi în fiecare clipă. Lumea ficțiunii este atât de anostă...

- Lumea ficțiunii este anostă? Și totuși, eu aud întotdeauna spunându-se exact invers!

Majoritatea oamenilor citesc romane tocmai pentru a evada din realitate. Îmi răspunse cu aerul cel mai serios din lume:

- Poate că ești foarte bun să povestești o întâmplare, să zugrăvești emoțiile, durerile, pornirile inimii, dar nu știi să descrii ceea ce dă gust vieții: *savorile*.

- Nu e prea plăcut pentru mine, am zis înțelegând că făcea referire la neajunsurile mele de scriitor. Despre ce savori vorbești, de fapt ?

Căută exemple în jurul ei:

- Gustul acestui fruct, de exemplu, zise, tăind o bucată din fructul de mango pe care tocmai îl cumpărasem.

- Și mai ce?

Își lăsă capul pe spate și închise ochii, expunându-și mutrița drăgălașă la briza dimineții.

- Ei bine, ceea ce simți când vântul îți mângâie fața...

- Mda.

Afișam o mutră neîncrezătoare, dar știam că nu greșise deloc: eram incapabil să surprind splendoarea clipei. Îmi era inaccesibilă. Nu știam să o culeg, nu știam să mă bucur de ea și nu puteam așadar s-o împărtășesc cititorilor mei.

- Sau, reluă ea, deschizând ochii și arătând cu degetul în depărtare, spectacolul acestui nor rozaliu care se destramă în spatele colinei.

Se ridică și continuă cu însuflețire:

- În romanele tale o să scrii: Billie mănă un mango la desert, dar n-o să-ți faci niciodată timp să descrii savoarea acestui mango.

Cu delicatețe, îmi băgă în gură o bucată de fruct lemos,

- Ei, cum e?

Rănit în amorul propriu, am intrat totuși în joc și am încercat să descriu fructul cu cât mai multă precizie posibilă:

- E foarte copt, proaspăt, exact cum trebuie.
- Poți s-o faci mai bine.
- Pulpa lui e dulce, zemoasă, savuroasă și foarte parfumată...
- Am văzut-o surâzând. Am continuat:
- ...aurie, preaplină de soare.
- Nici nu exagera, ai zice că-i o reclamă pentru negustorii de trufandale!
- Tu nu ești mulțumită niciodată!
- Strânse pătura și se întoarse spre mașină:
- Ai înțeles principiul, îmi aruncă ea. Așa că încearcă să ți-1 amintești când vei scrie următoarea carte. Fă-mă să trăiesc într-un univers de culori unde fructele au gust de fructe și nu de carton!

*

San Diego Freeway

- Mi se zbârlește pielea de frig, nu vrei să-ți închizi fereastra?
- Carole și Milo rulau de o oră. Conectați la un post de știri, se prefăceau că sunt absorbiți de o dezbatere politică locală pentru a evita să vorbească despre lucruri stânjenitoare.
- Când îmi ceri ceva într-un mod atât de delicat, este o plăcere să-ți fac pe plac, remarcă ea ridicând geamul.
- Ce, acum ai o problemă cu felul meu de a vorbi?
- Da, am o problemă cu grosolănia ta gratuită.
- Îmi pare rău, eu nu sunt un literat. Eu nu scriu romane!
- Ea îl privi uluită:
- Ascultă: unde vrei să ajungi mai exact?
- Mai întâi, Milo se posomorî, apoi dădu mai tare sonorul radioului ca și cum n-avea intenția de a răspunde, după care se răzgândi, punând degetul pe rană într-un mod ciudat:
- Între tine și Tom, s-a petrecut deja ceva?
- Ce?!
- De fapt, tu ai fost întotdeauna îndrăgostită în secret de el, nu-i așa?
- Carole rămase cu gura căscată:
- Asta crezi tu?
- Cred că, de ani de zile, nu aștepti decât un lucru: ca el să te vadă în sfârșit ca pe o femeie și nu ca pe cea mai bună prietenă de serviciu.
- Trebuie într-adevăr să termini cu jointurile și cu alcoolurile tari, Milo. Când spui astfel de tâmpenii, îmi vine să...
- Să ce?
- Ea clătină din cap:
- Nu știu, să... să te jupoi până te fac să crapi încet-încet, după care să te clonez în zece mii de exemplare ca să pot ucide mai bine, cu propriile mele mâini, fiecare din cele zece mii de clone ale tale, în chinurile cele mai groaz...
- E-n regulă, i-o tăie el. Cred că am prins ideea principală.

*

Mexic

- În ciuda mersului de melc al mașinii noastre, kilometrii începeau să se acumuleze.
- Trecusem acum de San Ignacio și, culmea, tărăboanța noastră rezista.
- Pentru prima dată după mult timp, mă simțeam bine. Îmi plăcea peisajul; îmi plăcea parfumul de macadam și mirosul lui amețitor de libertate; îmi plăceau magazinele astea fără

firmă și carcasele de mașini abandonate care ne dădeau senzația că mergem pe legendara Route 66.

Cireașă de pe tort: dibuisem, într-una din rarele stații-service, două casete audio reduse la 0,99 \$. Prima compila unele hituri ale rockului, de la Elvis până la Stone. A doua era o înregistrare pirat a trei concerte de Mozart interpretate de Martha Argerich. Un bun început pentru a o iniția pe Billie în bucuriile „muzicii adevărate”.

Înaintarea noastră fu totuși frânată, la începutul după-amiezii, în timp ce rulam pe o porțiune destul de sălbatică, lipsită de bariere ori grilaje. În plină digestie, o imensă turmă de oi nu găsisese altceva mai bun de făcut decât să se oprească fix în mijlocul drumului pentru a behăi în voie. Eram în apropierea mai multor ferme și ranch-uri, dar nimeni nu părea să se sinchisească câtuși de puțin pentru a face animalele să elibereze șoseaua.

Nimic n-a folosit: nici claxonările prelungite, nici gesticulările lui Billie pentru a alunga rumegătoarele din teritoriul ocupat ilegal. Obligată să rabde în tăcere, ea își aprinse o țigară în timp ce eu număram banii care ne rămăseseră. O fotografie a Aurorei îmi căzu din portofel și Billie puse mâna pe ea înainte să-mi dau seama.

- Dă-mi-o!

- Stai, lasă-mă s-o văd! Tu ai făcut-o?

Era o simplă poză alb-negru care degaja o oarecare inocență. În pantaloni scurți și cămașă bărbătească, Aurore îmi zâmbea pe plaja din Malibu, având în ochi o văpaie pe care o crezusem a fi cea a iubirii.

- Pe bune, ce găsești la pianista asta a ta?

- Ce găsesc la ea?

- Bine, de acord, este drăguță. În sfârșit, dacă-ți place genul „femeie perfectă cu trup de manechin, dotată cu un șarm irezistibil”. Dar, în afară de asta, ce are?

- Încetează, te rog. Tu ești îndrăgostită de un idiot nenorocit, așa că nu-mi da mie lecții.

- Te atrage latura *culturală* ?

- Da, Aurore e cultivată. Și cu atât mai rău dacă asta te contrariază. Eu am fost crescut într-un cartier de tot căcatul. Era tot timpul scandal: țipete, înjurături, amenințări, focuri de armă. Nu exista nicio carte, în afară de TV Guide, și n-am auzit niciodată Chopin sau Beethoven. Așa că, da, îmi plăcea să fiu cu o pariziancă ce îmi vorbea de Schopenhauer și Mozart și nu de cur, prafuri, rap, tatuaje și unghii false!

Billie clătină din cap.

- Frumoasă tiradă, dar Aurore îți plăcea și fiindcă era frumoasă. Cu cincizeci de kilograme în plus, sigur nu te-ar fi tulburat atât, chiar și cu Mozart și Chopin...

- Bine, ajunge acum. Rulează!

- Și cum să înaintez? Dacă crezi că rabla noastră o să reziste la ciocnirea cu o oaie...

Mai trase un fum din Dunhill-ul ei înainte de a continua să mă piseze:

- Micile voastre discuții despre Schopenhauer aveau loc înainte sau după ce i-o trăgeai?

Am privit-o consternat.

- Dacă aș fi făcut eu o astfel de remarcă, m-aș fi ales deja cu o scatoalcă...

- Ei hai că glumeam. Îmi place aerul tău jenat atunci când roșești.

Și când te gândești că eu am creat-o pe fata asta...

*

Malibu

Ca în fiecare săptămână, Tereza Rodriguez se prezentă la domiciliul lui Tom pentru a face curat. În ultima vreme, scriitorul nu mai dorea să fie deranjat și lipea cu scotch un bilet pe ușă ca s-o scutească de muncă, dar nu uitase niciodată să-i pună alături plicul conținând plata integrală a serviciilor ei. Azi, nu era niciun bilet pe ușă.

Cu atât mai bine.

Bătrânei nu-i plăcea să fie plătită ca să nu facă nimic și, mai ales, își făcea griji pentru cel pe care-l cunoscuse în MacArthur Park pe când era încă un copil.

Altădată, apartamentul de trei camere al Terezei era situat pe același palier cu cel al mamei lui Tom și lângă cel al familiei lui Carole Alvarez. Cum Tereza locuia singură de la moartea soțului ei, băiatul și colega lui de școală prinseseră obiceiul să vină să-și facă temele la ea acasă. Trebuie spus că, aici, atmosfera era calmă în comparație cu cea din căminele lor: pe de o parte, o mamă flușturistică și nevrozată care colecționa amanți și spărgea căsniciei, pe de alta, un tată vitreg tiranic căruia îi cășuna tot timpul pe liota lui.

Tereza deschise ușa cu cheile ei și rămase înțepenită în fața balamucului care domnea în casă. Apoi își luă inima în dinți și începu să facă ordine. Dădu cu aspiratorul și cu mopul, porni mașina de spălat vase, călcă un vraf de lenjerie și curăță urmele tsunami-ului care devastase terasa.

Părăsi casa trei ore mai târziu, după ce triase deșeurile și depozitase sacii de gunoi în recipientele de plastic prevăzute pentru așa ceva.

*

Era puțin trecut de ora 17 când serviciul de ridicare a gunoiului trecu să golească containerele rezidenților din Malibu Colony.

Încercând unul din voluminoasele recipiente cu deșeuri, John Brady - unul din angajații de serviciu din seara aceea - reperă un exemplar aproape nou din al doilea volum al *Trilogiei îngerilor*. Îl puse deoparte și așteptă să-și termine tura pentru a-1 studia mai bine.

Uau! Eși o ediție frumoasă, pe deasupra! Format mare, cu o minunată copertă gotică și o serie de desene frumoase în acuarelă.

Soția lui citise primul volum și aștepta cu nerăbdare apariția părții a doua în ediție de buzunar. Așa că avea să se bucure.

Când se întoarse acasă, Janet se aruncă efectiv pe carte, începu s-o citească în bucătărie, dând cu atâta febrilitate paginile, încât fu cât pe ce să uite să scoată la timp friptura din cuptor. Mai târziu, în pat, continuă să citească capitolele unul după altul cu o asemenea frenezie, încât John înțelese că va fi o seară fără dezmierdări și că vor dormi spate în spate. Se abandonă în brațele somnului prost dispus, furios pe el însuși își provocase nefericirea aducând sub acoperișul lui această carte blestemată care îl priva în același timp și de cină, și de dreptul lui conjugal. El ațipi încet, găsind mângâiere în brațele lui Morfeu care, drept consolare, îi oferă un vis agreabil în care *Dodgers*, echipa lui fetiș, câștiga campionatul de baseball dându-le o mamă de bătaie memorabilă celor de la *Yankees*. Brady era așadar cât se poate de bucuros când un urlat îl trezi brusc.

- John!

Deschise ochii panicat. Alături de el, soția lui scotea țipete ascuțite:

- N-ai dreptul să-mi faci așa ceva!

- Să-ți fac ce?

- Cartea se termină chiar la mijlocul paginii 266! Îi reproșa ea. Restul nu sunt decât pagini albe!

- Dar eu n-am nicio vină!

- Sunt sigură că ai făcut-o intenționat.

- Nu, nici vorbă! De ce spui asta?

- Vreau să citesc continuarea!

Brady își puse ochelarii și se uită la ceas:

- Dar, e 2 dimineața, păpușă! Unde vrei să-ți găsești continuarea?

- 24 Market e deschis toată noaptea... Te rog, John, du-te și cumpără-mi un exemplar nou. Al doilea volum este și mai bun decât primul.

John Brady oftă. O luase de nevastă pe Janet în urmă cu treizeci de ani, ca să-i fie alături la bine și la rău. În seara asta era răul, dar îl accepta. La urma urmei, nici cu el nu era mereu ușor să trăiești.

Își ridică bătrânele oase încă adormite, și își puse niște jeansi și un pulover gros înainte de a coborî să-și ia mașina din garaj. Ajungând la *24 Market*, pe *Purple Street*, aruncă exemplarul defect într-o pubelă publică.

Ce tâmpenie de carte!

*

Mexic

Ne apropiam de capăt. Dacă era să dăm crezare panourilor indicatoare, mai erau mai puțin de o sută cincizeci de

kilometri până la Cabo San Lucas, destinația noastră.

- Este ultimul plin de benzină, constată Billie parcând în fața stației-service.

Nici nu oprise încă motorul, că un oarecare Pablo – dacă te luai după ecusonul prins de tricoul lui - se agita deja ca să ne umple rezervorul și să șteargă parbrizul.

Se lăsa noaptea. Billie miji ochii încercând să citească, prin geam, un panou de lemn în formă de cactus care afișa specialitățile snack-ului din colț.

- Mor de foame. Ce-ai zice să mâncăm ceva? Sunt sigură că au chestii supergrase, dar superbune, înăuntru.

- Până la urmă, o să faci o indigestie cu toată haleala asta.

- Nu e grav, o să mă îngrijești tu. Sunt sigură că poți să fii foarte sexy în rolul doctorului gentil.

- Ești dusă rău!

- A cui e vina, după părerea ta? Și apoi, zău așa, Tom, mai slăbește și tu un pic frâul uneori. Fii mai calm. Lasă viața să-ți facă bine, în loc să te temi mereu de ea.

Hm... Iată că se crede Paulo Coelho acum...

Ieși din mașină și am privit-o urcând scara de lemn care ducea la restaurant. Cu jeansii ei mulați, cu geaca de piele ajustată pe talie și cu *beauty case*-ul argintat, avea o alură de *cowgirl* care cadra bine cu decorul. I-am plătit benzina lui Pablo și m-am dus după Billie pe scări:

- Dă-mi cheile ca să închid.

- E OK, Tom! Relaxează-te. Încetează să vezi numai pericole peste tot! Uită de mașină pentru un moment. O să-mi faci cinste cu tortillas și cu ardei copti, apoi vei încerca să mă descrii cât mai bine posibil!

Am avut slăbiciunea să o urmez în acest soi de saloon unde, credeam eu, aveam să petrecem clipe plăcute. Dar nu puneam la socoteală ghinionul care avea o plăcere sadică să se înverșuneze împotriva noastră încă de la începutul acestei călătorii nesigure.

- Ma... mașina... începu Billie când ne instalam pe terasă pentru a ne savura clătitele din mălai.

- Ce?

- Nu mai e acolo, zise ea dezolată arătând spre locurile de parcare.

Am ieșit din local furios la culme fără să fi luat nici măcar o înghițitură:

- Încetează să vezi numai pericole peste tot, nu? Slăbește frâul, nu? Asta mă sfătuii, așa-i? Eram sigur că până la urmă o să fim trași pe sfoară! Le-am făcut chiar și plinul!

Mă privi cu un aer dezolat care nu dură decât o secundă pentru a lăsa loc sarcasmului ei obișnuit:

- Păi, dacă erai sigur că o să ni se fure mașina, de ce nu te-ai întors să o încui? La urma urmei, fiecare cu greșelile lui!

Din nou, am luat totul asupra mea ca să n-o strâng de gât. De data asta, nu mai aveam nici mașină, nici bagaje. Se înnoptase și începea să se facă frig.

*

Rancho Santa Fe

Biroul șerifului

- *Sergeant* Alvarez... este cu dumneavoastră?

- Adică? întrebă Milo întinzându-i ofițerului permisul de conducere și asigurarea Bugatti-ului.

Un pic încurcat, adjunctul șerifului își explică întrebarea arătând, dincolo de geam, silueta lui Carole, ocupată să completeze niște hârtii cu secretara.

- Prietena dumneavoastră de-acolo este prietenă „prietenă” sau doar prietenă?

- De ce, intenționați s-o invitați la masă?

- Dacă este liberă, este adevărat că mi-ar plăcea. Este extrem de...

Își caută cuvintele, atent să nu se dea de gol, dar își dădu seama de stângăcia lui și preferă să nu-și termine fraza.

- Asumați-vă responsabilitățile, bătrâne, îl sfătui Milo încercați-vă norocul și-o să vedeți dacă luați un pumn gură sau nu.

Opărit, adjunctul șerifului verifică actele vehiculului înainte de a-i întinde lui Milo cheile de la Bugatti.

- Puteți s-o luați. Totul este în regulă, dar evitați de acum înainte să vă împrumutați mașina la oricine.

- Nu era oricine: era cel mai bun prieten al meu.

- Ei bine, poate ar trebui să vă alegeți mai bine prietenii.

Milo avea de gând să-i răspundă ceva dezagreabil când Carole veni în birou.

- Când i-ați oprit, șerifule, sunteți sigur că la volan era o femeie? N-aveți nicio îndoială?

- Aveți încredere în mine, *sergeant*, știu să recunosc o femeie.

- Și bărbatul de pe scaunul pasagerului, el era? întrebă ea, arătându-i un roman pe coperta căruia figura poza lui Tom.

- La drept vorbind, nu l-am observat prea bine pe prietenul dumneavoastră. Am vorbit mai ales cu blondina. Tipa era o adevărată pacoste!

Milo consideră că-și pierdea timpul și ceru să-și ia înapoi actele.

Șeriful i le restituî îndrăznind o întrebare care îi ardea buzele.

- Tatuajele pe care le aveți pe braț sunt cele ale bandei *Mara Salvatrucha*, nu-i așa? Am citit niște chestii despre asta pe internet. Credeam că nu poți părăsi niciodată banda asta.

- Nu trebuie să credeți tot ce citiți pe internet, îl sfătui Milo ieșind din încăpere.

În parcare, el începu să-și studieze minuțios Bugatti-ul. Vehiculul era în stare bună. Avea benzină și bagajele rămase în portbagaj dovedeau plecarea precipitată a ocupanților. Deschise gețile și găsi în ele haine de femeie și produse de toaletă. În torpedou, puse mâna pe o hartă rutieră și o revistă cu celebrități.

- Deci? întrebă Carole alăturându-i-se. Găsești ceva?

- Poate... răspunse el arătându-i itinerariul trasat pe hartă. Până la urmă, te-a invitat la masă individul ăla?

- Mi-a cerut numărul de telefon și mi-a propus să ieșim într-una din seri. De ce, te deranjează?

- Nicidecum. în definitiv, nu e prea original, nu?

Tocmai voia să-i zică să se ducă naibii, când...

- Ai văzut asta? exclamă ea arătându-i fotografiile cu Aurore și Rafael Barros pe plaja lor paradisiacă.

Milo arătă cu degetul o cruce desenată cu markerul pe hartă și îi propuse prietenei lui din copilărie:

- Ce-ai zice de un week-end într-un hotel frumos pe coasta mexicană?

Mexic

Stația-service El Zacatal

Billie mângâia faldul de mătase al unei cămășuțe de noapte din dantelă chantilly:

- Dacă-i dai cadou ăsta, iubita ta o să-ți facă niște lucruri pe care nu ți le-a făcut niciodată.

Niște chestii despre care nici măcar nu știi că există, atât sunt de obscene...

Pablo făcea ochii mari. De zece minute, Billie încerca să facă troc cu ce avea în *beauty case*, în schimbul scooterului tânărului de la pompa de benzină.

- Și ăsta, e necesarul cel mai cel, zise ea scoțând din geantă un flacon de cristal cu un dop ale cărui fațete străluceau ca un diamant.

Deșurubă fiola și o făcu pe misterioasa, ca o prestidigitatoare aflată pe punctul de a-și executa numărul.

- Miroase... zise ea apropiind elixirul de nasul tânărului. Simți această mireasmă jucăușă și fermecătoare? Aceste emanații ametoitoare și seducătoare? Lasă-te invadat de esențele de violetă, rodie, piper roșu și iasomie...

- Încetează, nu-l mai corupe pe băiatul ăsta! i-am cerut eu. O să ne aduci numai neazuri.

Dar Pablo nu cerea decât să fie hipnotizat și, ca să-i facă și mai mare plăcere, tânăra femeie își reluă tirada:

- Lasă-te îmbătat de aceste note de mosc, frezie și flori de ylang-ylang...

Sceptic, m-am apropiat de scooter. Era o sculă veche: imitația unei Vespa italienești pe care un constructor local probabil că o comercializase în Mexic, în anii 70. Revopsită deja de mai multe ori, era acoperită cu o multitudine de autocolante fosilizate în caroserie. Unul dintre ele purta chiar inscripția: *Cupa mondială de fotbal, Mexico 1986...*

În spatele meu, Billie continua să scoată din mânecă:

- Crede-mă, Pablito, când o femeie se dă cu parfumul ăsta, pătrunde într-o grădină vrăjită, plină de mirosuri senzuale care o transformă într-o tigroaică sălbatică și nestăpânită, însetată de...

- Gata, termină cu circul ăsta! i-am cerut eu. Oricum, nu vom rezista niciodată amândoi pe scooter-ul ăsta.

- Ba da, e-n regulă, nici eu nu cântăresc tone! replică ea abandonându-l pe Pablo în fața concentratului de magie feminină degajată de *beauty case*-ul Aurorei.

- Și apoi, e prea periculos. E noapte, străzile sunt prost întreținute, pline de gropi și denivelări...

- *Trato hecho?* ¹⁹ întrebă Pablo venind lângă noi.

- Este o afacere bună. Crede-mă, iubita ta o să te venereze! îi promise ea luând mănunchiul de chei.

Am clătinat din cap:

- Este absurd! Chestia asta o să ne lase după douăzeci de kilometri. Cureaua de transmisie trebuie să fie tocită de tot și...

- Tom.

- Ce?

- Un scooter ca ăsta n-are curea de transmisie. Nu te mai da bărbat, nu știi nimic despre mecanică.

- Poate nu știi nici că chestia asta n-a mai mers de douăzeci de ani, am zis eu răsucind cheia de contact.

Motorul tuși de două-trei ori înainte de a începe să toarcă anevoie. Billie urcă în spatele meu, mă apucă cu mâinile de mijloc și își puse capul pe umărul meu.

Scooterul o luă din loc păcănind în noapte.

Orașul îngerilor

Ceea ce contează nu sunt loviturile pe care le dai, ci acelea pe care le primești și la care rezști pentru a merge mai departe.

Randy PAUSCH

Cabo San Lucas

Hotelul *La Puerta del Paraiso*

Apartamentul nr. 12

O lumină matinală răzbătea prin draperii. Billie deschise un ochi, își înăbuși un căscat și se întinse cu lene. Cadranul digital al ceasului deșteptător arăta 9 trecut de fix. Se răsuci pe saltea. La mai mulți metri de ea, pe un pat separat, Tom era culcat ghemuit, cufundat într-un somn profund. Vlăguiți și deșelați, ajunseseră la hotel în timpul nopții, întrucât bătrânul scooter al lui Pablo își dăduse sufletul la vreo zece kilometri de destinația lor, fuseseră nevoiți să-și termine periplul pe jos, aruncându-și în față înjurături în timpul orelor de mers care îi despărteau de locul lor de vilegiatură.

În pantaloni scurți și top cu bretele, Billie sări pe parchet și se îndreptă tiptil spre canapea. În afară de cele două paturi *queen-size*, apartamentul mai cuprindea un șemineu central și un salon spațios a cărui decorare combina mobilierul mexican tradițional și gadgeturile tehnologice: ecrane plate, diverse playere, conexiune internet fără fir... Zgribulindu-se de frig, tânăra apucă haina lui Tom și se înfodoli în ea ca într-o capă înainte de a ieși pe ușa-fereastră culisantă.

De cum puse piciorul afară, i se tăie răsufarea. Aseară, se culcaseră pe întuneric, nervoși și prea epuizați pentru a se bucura de spectacol. Dar în dimineața asta...

Billie înainta pe terasa scăldată de soare. De aici, cuprindea cu privirea fâșia de uscat a peninsulei Baja, acel loc magic unde Oceanul Pacific se unește cu Marea Cortez. Mai contemplase vreodată un peisaj atât de amețitor? Din câte își amintea, nu. Își sprijini coatele de balustradă, cu zâmbetul pe buze și ochii scânteind. Cu munții în spate, vreo sută de căsuțe se înșirau armonios de-a lungul unei plaje de nisip alb scăldat de o mare de culoarea safirului. Numele hotelului - *La Puerta del Paraiso* — promitea o ușă care dădea spre paradis. Era nevoită să constate că nu erai departe de așa ceva...

Își apropie ochiul de telescopul pus pe trepid destinat astronomilor începători, dar, în loc să observe cerul sau munții, orienta luneta spre piscina hotelului. Imense bazine pline ochi cu apă, pe trei etaje diferite, coborau până la plajă și păreau să se contopească cu oceanul.

Dispuse în mijlocul apei, mici insule private se umpleau de *beautiful people* care își începeau ziua de bronzare sub niște palapas²⁰ acoperite cu stof.

20 Umbrele de plajă, (n.t.)

Cu ochiul țintuit pe lunetă, Billie se extazia:

Tipul cu pălărie stetson, acolo, drace, ai zice că-i Bono! Și blonda înaltă cu copiii, seamănă extrem de mult cu Claudia Schiffer! Și bruneta dărâmbitoare, tatuată din cap până-n picioare și cu coc înalt, Dumnezeule, dar este...

Se amuză astfel câteva minute până când o pală de vânt rece o făcu să se ghemuiască într-un fotoliu din lemn de palmier. Frecându-și umerii pentru a se încălzi, simți ceva în buzunarul interior al hainei. Era portofelul lui Tom. Un model vechi, foarte gros, din piele aspră și cu colțurile tocite. Curioasă, îl deschise fără prea multe scrupule. Era umflat de bancnotele multe obținute după amanetarea tabloului. Dar nu banii o interesau. Găsi fotografia Aurorei pe care o zărise în ajun și o întoarse descoperind un scris feminin:

*Iubirea înseamnă ca tu să fii pentru mine cutitul
cu care scormonesc în lăuntru meu.*

A.

Mda, un citat pe care pianista trebuie să-1 fi copiat de undeva. Un truc egocentric, tulburător și dureros pentru a se juca de-a romantica-gotică.

Billie aranja poza și examina restul conținutului. Era slab: carduri, pașaport, două comprimate de Advil. Și asta era tot. Dar de unde venea atunci această umflătură la baza buzănașului cu bancnote? Inspectă mai cu atenție portofelul și descoperi un soi de dublură cusută cu ață groasă.

Surprinsă, desprinsă agrafa cu clip care îi ținea părul și, cu ajutorul micuței broșe, începu să desfacă o parte din cusătură. Apoi scutură buzănașul și un obiect metalic strălucitor îi căzu în căușul palmei.

Era tubul unui cartuș de la o armă de foc.

Brusc, bătăile inimii i se întetiră în piept. Înțelegând că tocmai violase un secret, se grăbi să pună cartușul în fundul dublurii. Simți atunci că aceasta mai conținea și altceva. Era o poză veche făcută cu polaroid, îngălbenită și cam neclară. Se vedea un cuplu de tineri îmbrățișați în fața unui grilaj și o linie de imobile din beton. Îl recunosc pe Tom fără dificultate, apreciind că nu avea probabil nici măcar douăzeci de ani pe atunci. Femeia era și mai tânără, avea fără îndoială vreo șaptesprezece-optsprezece ani. Era o față frumoasă, sud-americană tipică. Înaltă și delicată, avea niste ochi deschiși la culoare minunați care străpungeau imaginea în ciuda proastei calități a clișeului. Văzându-le poza îți dădeai seama că ea o făcuse, ținând aparatul la capătul brațului întins.

- Hei, nu te jena!

Billie lăsă poza tresărind. Se întoarse și...

*

Hotelul *La Puerta del Paraiso*

Apartamentul nr. 24

— Hei, nu te jena! strigă o voce.

Cu ochiul fixat la telescop, Milo studia fizicul avantajos a două naiade pe jumătate goale care stăteau la soare pe marginea piscinei, când Carole dădu buzna pe terasă. El tresări și se întoarse, descoperind-o pe prietena lui care îl privea cu severitate.

- Îți semnalez că asta e făcut ca să te uiți la Casiopeea și Andromeda, nu ca să-ți clătești ochii!

- Poate că și ele se numesc Casiopeea și Andromeda, remarcă el arătând cu bărbia spre cele două pin-up-uri.

- Dacă te crezi amuzant...

- Ascultă, Carole: nu ești soția mea și cu atât mai puțin mama! Și-ntâi de toate, cum ai intrat în camera mea?

- Sunt polițist, bătrâne! Dacă îți imaginezi că o simplă ușă de cameră de hotel o să-mi pună probleme... zise ea aruncând o geantă de pânză pe unul din scaunele din lemn de palmier.

- Eu numesc asta violare a vieții private!

- Ei bine, anunță poliția!

- Și tu, tu te crezi amuzantă?

Supărat, el ridică din umeri și schimbă subiectul:

- Într-adevăr, am verificat la recepție. Tom s-a cazat la hotel împreună cu „prietena” lui.

- Știu, am făcut propria mea anchetă: apartamentul nr.12, două paturi separate.

- Asta te liniștește, cele două paturi separate?

Ea oftă:

- Când vorbești așa, ești mai prost ca noaptea...

- Și Aurore? Ai anchetat-o și pe ea?

- Absolut! zise ea apropiindu-se la rându-i de telescop pentru a orienta luneta în direcția țărmlui.

Scrută timp de câteva secunde vasta întindere de nisip fin mângâiată de valurile transparente.

- Si, dacă informațiile mele sunt exacte, Aurore ar trebui să se afle în clipa asta... chiar aici.

Fixă poziția lunetei pentru a-i permite lui Milo să privească.

În apropierea țărmlui, îmbrăcată într-un combinezon sexy, frumoasa Aurore făcea într-adevăr jet-sky în compania lui Rafael Barros.

- Nu arată rău tipul ăsta, nu? întrebă Carole recuperându-și postul de observație.

- Da? Așa ți se pare?

- Păi, ar fi cam greu să nu mi se pară! I-ai văzut umerii lați și bustul athletic? Tipul ăsta are o față de actor și un spate de zeu grec!

- Bine, hai, ajunge! bombăni Milo împingând-o pe Carole ca să reia controlul telescopului. Credeam că e făcut pentru a observa Andromeda și Casiopeea...

Ea lăasă să-i scape un zâmbet în timp ce el căuta o nouă victimă de spionat.

- Bruneta aia îmbujorată toată, cu sâni falși și coc rock'n'roll, este...

- Da, ea este! i-o tăie Carole. Spune-mi, după ce termini cu distracția asta, poți să-mi spui cum o să ne plătim hotelul?

- N-am nici cea mai mică idee, mărturisi Milo cu tristețe, își luă ochii de la „jucăria” lui și ridică geanta sport pusă pe scaun pentru a se așeza în fața lui Carole.

- Cântărește o tonă, chestia asta. Ce e înăuntru?

- Ceva ce am adus pentru Tom.

El se încruntă stărnind-o să se explice.

- M-am întors la el acasă, ieri dimineață, înainte de a trece pe la tine. Voiam să scotocesc prin casa pentru a descoperi alte indicii. Am urcat în camera lui și imaginează-ti că tabloul lui Chagall dispăruse!

- Ei drăcie...

- Știi că era un seif camuflat în spatele pânzei?

- Nu.

Pentru o clipă, Milo își recăpăta speranța. Poate că Tom avea economii ascunse care le vor permite să ramburseze o parte din datorii.

- Eram intrigată și nu m-am putut abține să nu încerc câteva combinații...

- Și ai reușit să deschizi seiful, ghici el.

- Da, introducând codul 07071994.

- Chestia asta ți-a venit așa, din senin? o ironiză el. O inspirație divină?

Ea nu-i remarcă sarcasmul.

- Este doar data când a împlinit douăzeci de ani: 7 iulie 1994.

La această evocare, Milo se posomorî la față și mormăi cu jumătate de voce:

- În perioada aia, eu nu eram cu voi, nu?

- Nu... erai în închisoare.

Se făcu liniște și inima lui Milo fu cuprinsă de melancolie. Fantomele și demonii erau încă acolo, gata să reapară de îndată ce lăsa garda jos. În mintea lui, se suprapuseră imagini contrastante: cea a acestui hotel de lux peste cea sordidă a închisorii. Paradisul bogaților și infernul săracilor...

În urmă cu cincisprezece ani, el stătuse nouă luni în penitenciarul pentru bărbați din Chino. O lungă traversare a tenebrelor. O purificare dureroasă care marcuse sfârșitul anilor lui teribili. De atunci, în ciuda tuturor eforturilor făcute pentru a o reconstrui, viața era pentru el un teren alunecos și instabil, gata să se ducă la vale sub fiecare pas pe care-l făcea, iar trecutul, o grenadă fără cui susceptibilă de a-i exploda oricând în cap.

Clipi din ochi de mai multe ori pentru a nu se lăsa să devieze în niște amintiri pe care le știa răvășitoare.

- Ei și, ce era în seif? întrebă el cu o voce pierită.

- Cadoul pe care i-l făcusem de ziua lui.

- Pot să văd?

Ea încuviință din cap.

Milo ridică geanta și o puse pe masă, apoi deschise fermoarul Eclair.

*

Apartmentul nr. 12

- Ce faci cu lucrurile mele? am strigat smulgându-m portofelul din mâinile lui Billie.

- Nu te enerva.

Îmi reveneam cu greu dintr-o stare semicomatoasă. Aveam gura amară, febră musculară în tot corpul, o durere înfiorătoare de gleznă și impresia dezagreabilă că am petrecut noaptea într-o mașină de spălat.

- Le detest pe tipele care-și bagă nasul peste tot! Ai într-adevăr toate defectele din lume!

- Oh, da, dar a cui e vina în fond și la urma urmei?

- Viața privată e ceva important! Știu că n-ai deschis niciodată o carte, dar, când o s-o faci, aruncă-ți un ochi pe Soljenițin. A scris un lucru foarte adevărat: „Libertatea noastră se construiește pe ceea ce nu știe celălalt despre existențele noastre”.

- Ei bine, tocmai voiam să restabilesc balanța, se apără ea,

- Ce balanță?

- Tu știi totul despre viața mea... Este normal să fiu și eu curioasă în legătură cu a ta, nu?

- Nu, nu este normal! Nimic nu este normal, de altfel. Tu n-ar fi trebuit să părăsești niciodată lumea ta de ficțiune, iar eu n-ar fi trebuit să te urmez în această călătorie.

- Hotărât lucru, ești amabil ca un clește în dimineața asta.

Nu pot să cred... Tot ea îmi face reproșuri!

- Ascultă, poate că te pricepi să întorci situația în avantajul tău, dar cu mine nu-ți merge.

- Cine-i fata asta? Întrebă ea arătând poza de polaroid.

- E sora lui Papa Pius, îți convine răspunsul ăsta?

- Nu, e chiar jalnic ca replică. Nici măcar în cărțile tale n-ai îndrăzni să-1 dai.

Ce tupeu!

- E Carole, o prietenă din copilărie.

- Și de ce îi păstrezi fotografia în portofel ca pe o relicvă?

I-am aruncat o privire posomorâtă și disprețuitoare.

- La dracu! Explodă ea părăsind terasa. De altfel, mi se rupe de Carole asta a ta!

Mi-am aruncat ochii pe fotografia îngălbenită, mărginită de un cadru alb, pe care o țineam în mână. Cu ani în urmă, o cususem în portofel, dar n-o mai privisem niciodată.

Amintirile reieșeau încet la suprafață. Mintea mi se înceteoșă și mă purtă cu șaisprezece ani în urmă, cu Carole la brațul meu care îmi cerea:

- Stop! Nu mai mișca, Tom! Cheeeeeeeeese!

Clic, bzzzzzzzzzz. Din nou, mi se pare că aud zgomotul caracteristic fotografiei instantanee ieșind din gura aparatului.

Mă revăd apucând poza din zbor în timp ce ea protesta:

- Hei! Atenție! O să pui degetele pe ea, las-o să se usuce!

O revăd alergând după mine în timp ce eu scutur poza pentru a grăbi uscarea.

- Dă-mi să văd! Dă-mi să văd!

Apoi cele trei minute de așteptare aproape magice, în care ea se agățase de umărul meu pândind apariția treptată a fotografiei pe peliculă și râsul ei nebun descoperind rezultatul final!

*

Billie puse tava cu micul dejun pe masa din lemn de teck.

- OK, recunosc ea, n-ar fi trebuit să-ți scotocesc prin lucruri. Sunt de acord cu Solje-nu-mai-știu-cum ăsta al tău: toată lumea are dreptul să aibă secrete.

Eu mă calmasem și ea se potolise. Îmi turnă o ceașcă de cafea; eu i-am uns o tartină cu unt.

- Ce s-a petrecut în ziua aceea? mă întrebă totuși după un moment.

Dar în vocea ei nu mai era nici urmă de dorință de intruziune sau de curiozitate nesănătoasă. Poate simțea pur și simplu că, în ciuda aparențelor, aveam fără îndoială nevoie să-i mărturisesc acest episod din viața mea.

- Era ziua mea de naștere, am început eu. Ziua în care împlineam douăzeci de ani...

Los Angeles
Cartierul MacArthur Park
7 iulie 1994

În vara asta, căldura este insuportabilă. Strivește totul face orașul să fiarbă ca într-o oală. Pe terenul de baschet, soarele a înmuiat gudronul, dar asta nu-i împiedică pe vreo zece tipi cu bustul gol să se creadă Magic Johnson, aruncând unul după altul la coș.

- Hei, *Mr. Freak* ²¹!. Vii să ne arăți ce știi să faci?

Nici măcar nu reacționez. De altfel, nici măcar nu aud. Am dat walkman-ul la maximum. Suficient pentru ca pocnetul de *beats* și greutatea bașilor să fie mai puternice decât înjurăturile. Merg pe lângă gardul din grilaj până la începutul parkîng-urilor unde un copac izolat și încă frunzos oferă o mică suprafață cu umbră. Nu e ca o bibliotecă climatizată, dar e mai bine decât nimic pentru a citi. M-așez pe iarba uscată, cu spatele sprijinit de trunchi.

Protejat de muzică, sunt în lumea mea. Mă uit la ceasul de mână: ora 13. Mai am o jumătate de oră până să iau autobuzul ca să mă duc la *Venice Beach* unde vând înghețată pe *boardwalk*. Am timp să citesc câteva pagini din lista eclectică de cărți pe care mi-a facut-o domnișoara

Miller, o profă tânără de literatură de la facultate, strălucită și iconoclastă, care mă simpatizează. În geanta mea coabitează talmeș-balmeș *Regele Lear* de Shakespeare, *Ciuma* lui Albert Camus, *Sub vulcan* de Malcolm Lowry și cele o mie opt sute de pagini ale celor patru volume din *L.A. Quartet* al lui James Ellroy.

Pe walkman-ul meu, cuvintele sumbre ale ultimului album REM. De asemenea, mult rap. Sunt anii *West Coast*: flow-ul lui Dr. Dre, Gansta Funk-ul lui Snoop Doggy și furia lui Tupac. Detest muzica asta tot atât cât o iubesc. Este adevărat că, de cele mai multe ori, cuvintele nu sunt cine

21 Monstru (n.a.)

știe ce: apologia canabisului, insulte la adresa poliției, sex, deocheat, elogiu adus legii revolverelor și mașinilor. Dar cel puțin, ea vorbește despre cotidianul nostru și despre tot ceea ce ne înconjoară: despre stradă, ghetou, disperare războiul găștilor de cartier, brutalitatea sticleților și despre fete care se trezesc însărcinate la cincisprezece ani și care nasc în latrinele școlilor. Și mai ales, atât în cântece cât și în oraș, drogurile sunt peste tot și explică totul: puterea, biștarii, violența și moartea. Și apoi, rapperii ne lasă impresia că trăiesc ca noi: bântuie prin subsolurile imobilelor, fac schimb de focuri de armă cu sticleții, ajung la pârnaie atunci când nu se lasă pur și simplu uciși în stradă.

O văd pe Carole venind din depărtare. Poartă o rochie deschisă la culoare care, prin jocul transparențelor, îi dă o înfățișare diafană. Nu e chiar genul ei totuși. În majoritatea timpului, ca multe fete din cartier, își camuflează feminitatea sub treninguri, *sweets* cu glugă, tricouri XXL sau șorturi de baschetbaliști cu trei numere mai mari. Cu un rucsac mare în spate, ea îi depășește pe șmecheri, insensibilă la miștourile sau la remarcile lor deplasate, ca să mi se alăture în „insula mea de verdeață”.

- Salut, Tom.

- Salut, zic, scoțându-mi căștile.

- Ce ascuți?

Ne cunoaștem de zece ani. În afară de Milo, este singura mea prietenă. Singura persoană (excluzând-o pe domnișoara Miller) cu care am conversații adevărate. Legătura care ne unește este unică. Este mai puternică decât în cazul în care Carole îmi era soră. Mai puternică decât dacă îmi era iubită. Este un „altceva” pe care îmi e greu să-l definesc.

Ne cunoaștem de mult, dar, de patru ani, ceva s-a schimbat, într-o bună zi, am descoperit că infernul și oroarea locuiau în casa de alături, chiar la zece metri de camera mea. Că fata cu

care mă întâlneam dimineața pe seară era deja moartă pe dinăuntru. Că în unele seri, redusă la starea de obiect, suporta un martiriu cumplit. Că cineva îi sugea sângele, viața, seva.

Nu știam ce să fac ca să o ajut. Eram un tip singuratic. Aveam șaisprezece ani, nu tu bani, nu tu gașcă, nu tu armă, nu tu mușchi. Doar un creier și voință, dar asta nu era suficient ca să mă opun ticăloșiei.

Așa că am făcut ce am putut, respectând ceea ce-mi ceruse ea. N-am alertat pe nimeni și i-am inventat o poveste. O poveste fără sfârșit care urmărea drumul lui Dalilah – o adolescentă care îi semăna de parc-ar fi fost două picături de apă - și al lui Rafael, un înger păzitor care veghea asupra ei din copilărie.

Timp de doi ani, am văzut-o pe Carole aproape zilnic și fiecare nouă zi era promisiunea unei noi plonjări în povestea mea. Ea zicea că această ficțiune îi servea drept scut pentru a înfrunta încercările vieții. Că personajele mele și aventurile lor o proiectau într-o lume imaginară care o făceau să uite de realitate.

Tot învinovățindu-mă că nu puteam s-o ajut pe Carole altfel, petreceam din ce în ce mai mult timp imaginând aventurile lui Dalilah. Le consacram majoritatea timpului meu liber, creând un univers cu decoruri de cinematograf într-un Los Angeles misterios și romantic. Mă documentam, căutam lucrări despre mituri, devoram vechi tratate de magie. Îmi petreceam nopțile scriind, dând viață, zi după zi, unor personaje variate care înfruntau și ele partea lor de umbră și de suferință.

Pe măsură ce lunile treceau, povestea mea lua amploare, trecând de la un basm supranatural la o povestire inițiatică pentru a se transforma într-o veritabilă odisee. Mi-am pus tot sufletul în această ficțiune, tot ce era mai bun în mine, fără să bănuiesc că, peste cincisprezece ani, mă va face celebru și va fi citită de milioane de persoane.

Iată de ce, astăzi, aproape că nu dau interviuri, iată de ce evit pe cât posibil jurnaliștii. Pentru că geneza *Trilogie îngerilor* este un secret pe care nu-l voi împărtăși niciodată decât cu o singură persoană din lume.

- Hai zi, ce ascuți?

Acum, Carole are șaptesprezece ani. Zâmbește, este frumoasă, din nou plină de viață, de forță și de planuri. Și crede - o știi - că asta e datorită mie.

- Un cântec al lui Prince reluat de Sinead O'Connor, nu-l știi.

- Glumești! Toată lumea știe *Nothing Compares 2 U*.

Stă în picioare în fața mea. Silueta ei aeriană se detașează pe cerul de iulie:

- Vrei să mergem să vedem *Forrest Gump* la Cinerama Dome? Rulează de ieri. Se pare că nu e rău...

- Păi... zic fără entuziasm.

- Putem închiria *Groundhog Day* de la videoclip sau să ne uităm la VHS-uri cu *X-Files*.

- Nu pot, Carole, lucrez în după-amiaza asta.

- Atunci... încep eu.

Misterioasă, scoate în rucsac pentru a scoate o cutie de Cola pe care o agită ca pe o șampanie.

-...trebuie să te sărbătorim imediat, înainte să emit cel mai mic protest, trage de inel și mă stropește copios pe piept și pe față.

- Încetează! Te-ai scrântit sau ce?

- E OK, este light, nu pătează.

- Mie-mi spui!

Mă șterg făcând-o pe supăratul. Zâmbetul și buna ei dispoziție sunt plăcute la vedere.

- Cum nu împlinești în fiecare zi douăzeci de ani, am ținut să-ți ofer ceva special, anunță ea pe un ton cam solemn.

Din nou se apleacă spre rucsac și îmi întinde un pachet enorm. La prima privire, văd că ambalajul cadoului e foarte dichisit și că provine de la un magazin „adevărat”. Când îl iau în

mână, constat că e destul de greu și sunt un pic jenat. Mai mult decât mine, Carole n-are niciun sfanț. Lucrează pe ici-pe colo, dar micile ei economii sunt aproape integral masacrate finanțării studiilor.

- Deschide-1, idiotule! Nu sta înțepenit cu chestia asta în brațe!

În cutia de carton, este un obiect inaccesibil. Un fel de Graal pentru scribălăul care sunt. Mai valoros decât stiloul lui Charles Dickens sau decât mașina de scris Royal a lui Hemingway: un PowerBook 540c, cel mai tare computer portabil. De două luni, de câte ori trec prin fața vitrinei de la Computer's Club, nu mă pot împiedica să nu mă opresc pentru a-l admira. Îi știu caracteristicile tehnice pe de rost: procesor de 33 Mhz, hard disk de 500 Mo, ecran LCD color cu matriță activă, modem intern, baterii care țin trei ore și jumătate, primul calculator care are incorporat un trackpad. Un instrument de lucru incomparabil cântărind puțin pestetrei kilograme la un preț de... 5000 de dolari.

- Nu poți să-mi faci cadou așa ceva, zic.

- Ba uite că pot.

Sunt emoționat și ea la fel. Ochii îi strălucesc și îndoială că și ai mei.

- Nu este un cadou, Tom, este o responsabilitate.

- Nu înțeleg...

- Vreau ca într-o bună zi să scrii povestea lui Dalilah și a *Companiei îngerilor*. Vreau ca această poveste să fac bine și altor persoane în afară de mine.

- Dar pot s-o scriu cu hârtie și stiloul!

- Poate, dar acceptând acest cadou, îți ieși un fel de angajament. Un angajament față de mine.

Nu știu ce să răspund.

- De unde ai avut bani, Carole?

- Nu-ți fă griji: m-am descurcat.

Apoi urmează cele câteva secunde în timpul cărora nimeni nu vorbește. Îmi doresc foarte mult s-o strâng în brațe, poate chiar s-o sărut, poate chiar să-i spun c-o iubesc. Dar nici ea, nici eu nu suntem pregătiți pentru asta. Așa că îi promit doar că voi scrie într-o zi, pentru ea, această poveste.

Ca să risipească emoția care ne încearcă pe amândoi, scoate un ultim obiect din rucsacul ei mare: un vechi Polaroid care-i aparține lui Black Mamma. Mă ia de mijloc, ridică aparatul la capătul brațului și îmi cere făcând poza:

- Stop! Nu mișca, Tom! Cheeeese!

*

Hotelul La Puerta del Paraiso

Apartamentul nr. 12

- Uau... Carole asta este o fată ciudată... murmură Billie în timp ce-mi terminam povestirea.

Avea în ochi multă tandrețe și umanitate, ca și cum mă vedea pentru prima oară.

- Ce face azi?

- E polițistă, am zis dând pe gât o gură de cafea care se răcise.

- Și computerul ăla?

- Este la mine acasă, într-un seif. Pe el am scris primele schițe din *Trilogia îngerilor*. Vezi, mi-am ținut promisiunea.

Refuză să-mi acorde această satisfacție:

- Ți-ai fi ținut-o dacă ai fi scris al treilea volum. Unele lucruri sunt ușor de început, dar nu-și capătă adevăratul sens decât atunci când le-ai dus la bun sfârșit.

Voiam să-i cer să termine cu afirmațiile astea categorice, când cineva bătu la ușă.

Am deschis fără să fiu atent, convins că voi da cu ochii de room service sau de menajeră, dar în loc de asta...

Am trăit cu toții acest gen de experiențe: momente de grație orchestrate parcă de un arhitect celest capabil să țese între ființe și lucruri legături invizibile pentru a ne aduce exact ceea ce avem nevoie chiar în momentul în care am avut nevoie:

- Bună, îmi zise Carole.
- Salut, bătrâne, îmi aruncă Milo. Mă bucur să te revăd.

21

Amor, Tequila și Mariach

Era frumoasă ca soția altuia.
Paul MORAND

Magazinul hotelului

Două ore mai târziu

- Hai! Nu te mai purta ca un copil! îmi ordonă Billie trăgându-mă de mânecă.
- De ce vrei să mă faci să intru acolo?
- Fiindcă ai nevoie de haine noi!

În fața refuzului meu, mă împinse de la spate și mă trezii aspirat de ușa rotativă care mă propulsa în holul luxos al magazinului hotelului.

- Ești sonată! am strigat eu revenindu-mi. Glezna mea! Uneori, parcă ai gărgăuni în cap!

Își încrucișa brațele ca o învățătoare severă:

- Ascultă, ești îmbrăcat ca naiba, pielea ta n-a mai văzut o rază de soare de șase luni și lațele de păr dau de înțeles că ți-a murit frizerul anul trecut.

- Ei și?

- Și trebuie să-ți schimbi stilul dacă vrei să-i mai plăci vreunei femei! Hai după mine!

Am urmat-o în silă, puțin dispus să mă consacru unei ședințe de shopping. Sala imensă, dominată de o cupolă de sticlă care nu avea nimic mexican, amintea mai degrabă de decorul Art Nouveau al magazinelor șic din Londra, New York sau Paris. Suspendate de plafon, niște lustre din cristal alternau cu fotografiile urișe, vag artistice, ale lui Brad Pitt, Kohbie Williams și Cristiano Ronaldo. Locul exprima narcisismul și vanitatea.

- Bun, o să începem cu îngrijirea feței, decretă Biilie.

Îngrijirea feței... am oftat eu clătănând din cap.

Trase la patru ace, vânzătoarele raionului de cosmetice dădeau impresia de a fi fost clonate. Ne propuneau serviciile lor, dar Biilie - care părea în elementul ei în mijlocul parfumurilor, al cremelor și al loțiunilor - nu le luă în seamă propunerile.

- Barba neîngrijită și look-ul Cro-Magnon nu te aranjează deloc, zise ea răspicat.

M-am abținut de la orice comentariu. Era adevărat că, în ultimele luni, mă lăsasem în voia soartei.

Apucă un coș și aruncă în el cele trei tuburi pe care le alesese.

- Spălat, exfoliat, purificat, enumera ea.

Schimbă raionul, continuându-și remarcile:

- Îmi plac mult prietenii tăi. Amicul tău e un tip ciudat, nu? Era atât de emoționat să te vadă... Impresionant.

Ne petrecusem ultimele două ore cu Carole și Milo. Revederea noastră îmi încălzise inima și aveam senzația că începeam să-mi revin.

- Crezi că au înghițit povestea noastră?

- Nu știi, mărturisi ea. E greu să crezi ceva incredibil, nu?

*

Piscina hotelului

Jimmy's Bar

Adăpostit sub un acoperiș de stuf, barul domina piscina și oferea o vedere spectaculoasă spre mare și spre incredibilul teren de golf care își derula cele optsprezece găuri de-a lungul oceanului.

- Deci, ce crezi despre această Billie? întrebă Carole.

- Are niște picioare de-ți sar nasturii de la șliț, zise Milo sorbind cu paiul o gură din cocktailul său servit într-o nucă de cocos.

Ea îl privi cu consternare.

- Va trebui să-mi explici odată de ce reduci totul la sex...

El ridică din umeri ca un copil care tocmai a fost muștruluit, în fața lor, un barman își agita viguros shake-ul, preparând cu emfază „Perfect After Eight”-ul pe care-l comandase Carole.

Milo încercă să continue conversația:

- Dar tu, tu ce crezi? N-o să-mi spui acum că înghiți povestea asta cu personajul de roman căzut dintr-o carte?

- Știi că pare aiurea, dar îmi place ideea, răspunse ea gânditoare.

- Recunosc că asemănarea fizică este tulburătoare, dar eu nu cred nici în basme, nici în magie.

Cu un semn din cap, Carole îi mulțumi chelnerului care-i pusese paharul pe o tavă. Apoi părăsiră barul pentru a coborî spre bazine și se instalară pe două șezlonguri.

- Fie că vrei, fie că nu, cu galeria ei de personaje rănite, povestea din *Trilogia îngerilor* are ceva magic, reluă ea privind oceanul.

Însuflețită, îi mărturisi lui Milo convingerea ei profundă:

- Cartea asta este diferită de altele. Declanșează în cititori o criză de conștiință, dezvăluindu-le slăbiciunile, dar și resursele a căror existență nici măcar nu o bănuiesc. Cândva, povestea asta mi-a salvat viața și a schimbat pentru totdeauna traiectoria existențelor noastre, ajutându-ne pe toți trei să părăsim cartierul.
- Carole?
- Ce?
- Fata asta care se dă drept Billie este o escroacă, asta-i tot. O gagică care profită de slăbiciunea lui Tom pentru a încerca să-l jumulească.
- Cum să-l jumulească? exclamă ea. Din cauza ta, nu mai are niciun chior!
- Nu mai fi așa răutăcioasă! Crezi că mie mi-e ușor să trăiesc cu responsabilitatea asta? Nu voi putea niciodată să mă iert că am dat-o în bară. Mă gândesc la asta zi și noapte. De săptămâni întregi caut o modalitate de a mă reabilita.
- Ea se ridică de pe șezlong și îl privi cu duritate.
- Pentru un tip strivit de vinovăție, găsesc că ești destul de liniștit stând cu degetele de la picioare răsfirate în evantai, cu pălăria de paie pe cap și cu cocktailul în nucă de cocos sub nas.
- Carole îi întoarse spatele și se îndepărtă înspre plajă.
- Ești nedreaptă!
- El sări de pe șezlong și alergă după ea pentru a încerca s-o oprească:
- Așteaptă-mă!
- În cursa lui, alunecă pe solul umed și ateriză în zbor planat.
- La dracu'...*

*

Magazinul hotelului

- Iată ce-ți trebuie: un săpun hidratant cu lapte de capră. Și gelul ăsta ca să-ți faci un peeling. Billie își continua cumpărăturile copleșindu-mă cu recomandările și considerațiile ei estetice:
- Te sfătuiesc să-ți iei o cremă antirid. Atingi vârsta critică pentru un bărbat. Până acum, grosimea epidermei te proteja de trecerea timpului, dar acum s-a terminat: ridurile încep să sape. Și te rog să nu ai naivitatea să crezi femeile care-ți spun că asta îți dă un șarm suplimentar!
- Odată ce se lansase, nici nu mai apucam să-i răspund. Făcea singură tot spectacolul.
- Și apoi, uite ce urme ai sub pleoape. Cu pungile și cearcănele tale, zici că ai chefuit trei zile-n șir. Știi că trebuie să dormi cel puțin opt ore pe noapte pentru a înlesni drenajul?
- În ultimele două zile, nu se poate spune că mi-ai lăsat timp pentru așa ceva...
- Ei poftim, e greșeala mea! A, un ser cu colagen. Și un tub de autobronzant pentru a căpăta culoarea locală.
- Dacă aș fi în locul tău, aș da o raită pe la spa. Au niște aparate high-tech excelente care să te scape de colăceii de grăsime dizgrațioși. Nu? Ești sigur? O manichiură atunci, ai niște unghii de căruțaș.
- Știi ce îți spun unghiile mele?
- Deodată, după ce am ocolit un raion, în timp ce intram în zona parfumerie, am dat aproape nas în nas cu o fotografie în mărime naturală a lui Rafael Barros. Cu zâmbet Aquafresh, bust gol, umeri largi, privire de jar și barbă â la James Blunt, frumosul Apollo era imaginea unei celebre mărci de lux care-l alesese pentru a incarna spiritul noului său parfum: *Indomptable*

22

- Billie mă lăsa să înghit șocul, apoi încercă să mă liniștească:
- Sunt sigură că au retușat fotografia, mă asigură ea cu blândețe.

- Dar n-aveam ce să fac cu mila ei.
- Taci din gură, te rog.
- Refuzând să lase tristețea să mă cuprindă, mă trase după ea, obligându-mă să particip la vânătoria ei de comori.
- Uite! strigă oprindu-se în fața unui suport de prezentare. Iată arma absolută pentru ca pielea ta să-și recapete strălucirea: o mască din pulpă de avocado.
  - Nici nu se pune problema să mă ung cu chestia aia pentru blegomani!
  - N-am ce face dacă vrei să ai tenul uniform!
- In timp ce începea să mă ia cu călduri, puse iar paie pe foc:

22 De neîmblânzit, (n.t.)

- Cât despre îngrijirea capilară, mărturisesc că mă dau bătută fiindcă, pentru a îmblânzi claiata de păr, e nevoie de mult curaj! Putem să cumpărăm un șampon cu keratină, dar o să-ți fac o programare la Giorgio, frizerul hotelului.
- Mânata de elanul ei, traversa acum raionul consacrat modei masculine.
- Bun, să trecem la lucruri serioase.
- Ca un *chef* care își alege ingredientele înainte de a găti mâncare rafinată, răscolea după placul ei pe etajere:
- Să vedem, o să-mi încerci asta, asta și... hm... asta.
- Am apucat din zbor o cămașă de un roșu țipător, o haină mov și niște pantaloni lucioși.
- Hm... ești sigură că astea-s pentru bărbați?
  - Te rog, n-o să faci o criză de masculinitate totuși! Astăzi, „adevărații bărbați” se îmbracă într-un mod rafinat. O cămașă ca asta stretch și ajustată pe corp, de exemplu, i-am făcut cadou și lui Jack și...
- Își lăsă fraza în aer, dându-și seama cam târziu că făcuse o gafă.
- I-am aruncat efectiv hainele în față și am ieșit din magazin fără să mai spun nimic altceva.
- Hotărât lucru, femeile...* am oftat eu ieșind pe ușa rotativă.

*

Hotărât lucru, femeile... oftă Milo.

Cu un tampon de vată plină de sânge în nară, el mergea cu capul dat pe spate întorcându-se de la dispensar unde medicul hotelului îi acordase câteva îngrijiri după ce căzuse. Din cauza lui Carole, se făcuse de râs la piscină, terminându-și zborul planat pe „Andromeda și Casiopeea”, strivind fesele uneia și vărsând ca un necioplit cocktailul cu nucleu de cocos pe pieptul celeilalte.

În acest moment, nu ratez niciuna...

Ajungând în fața galeriei de mărfuri, își dublă precauțiile: solul era alunecos și pasajul foarte circulat.

Nu e momentul să mă adun iar de pe jos, gândea el,

Când un bărbat ieși ca o rachetă pe ușa rotativă și intră în coliziune cu el.

*

- Ați putea să vă uitați unde puneți piciorul! gemu el cu nasul în pământ.
- Milo! am exclamat ajutându-l să se ridice.
- Tom!
- Ești rănit?
- Nu e grav, o să-ți povestesc.
- Unde este Carole?
- A făcut o criză.

- Mergem să luăm o bere și să mâncăm ceva?
- Sunt omul tău!

Window on the Sea era restaurantul relaxat al hotelului. Dispuns pe trei niveluri, el propunea sub formă de bufet specialități culinare din douăsprezece țări diferite. Pereții de chirpici erau decorați cu picturi ale artiștilor locali: naturi moarte sau portrete în culori vii care aminteau de pânzele Măriei Izquierdo și ale lui Rufino Tamayo. Clienții aveau de ales între sala climatizată și mesele aranjate în exterior. Ne-am instalat afară într-un loc care se bucura de o vedere magică spre piscina scăldată de soare și spre Marea Cortez. Milo era volubil.

- Sunt atât de fericit să te văd, bătrâne. Te simți mai bine, nu-i așa? În orice caz, ai o mină mai bună decât în ultimele șase luni. Spune-mi, e grație acestei fete?
- E adevărat că ea m-a scos din bârlog, am recunoscut eu.

Chelnerii baletau în jurul meselor cu tăvi pline cu cupe de Cristal Champagne, *california rolls* cu foie gras și langustine crocante.

- N-ar fi trebuit să fugi într-un mod atât de nebunesc, îmi reproșa el apucând două pahare și o farfurie cu aperitive.

- Totuși, nebunia asta m-a salvat! Și apoi, am crezut că voiăți să mă internați!
- Cura de somn a fost o greșeală, recunosc eu un pic rușinat. Eram atât de disperat că nu știam cum să te ajut, încât m-am panicat și m-am dus prostește la această Sophla Schnabel.
- Lasă, toate astea fac parte din trecut, OK?

Am închinat pentru viitorul nostru, dar vedeam că ceva îl roade:

- Liniștește-mă, sfârși el prin a întreba. Femeia asta, nu crezi *realmente* că e vorba de *adevărata* Billie, nu-i așa?
- Oricât de incredibil ar putea să pară, mi-e teamă că da.
- Până la urmă, internarea asta nu era o idee chiar atât de rea, se strâmbă el înfulecând o langustină.

Voiam să-i zic să se ducă naibii când telefonul meu vibră într-un mârâit metalic pentru a mă preveni de sosirea unui mesaj.

Bună Tom!

Identitatea expeditoarei lui mă făcu să tresar. Nu puteam să nu-i răspund.

Bună Aurore!

Ce faci aici?

Liniștește-te,
n-am venit
pentru tine.

Milo se ridicase și, fidel lui însuși, citea fără rușine schimbul de mesaje cu fosta mea consoartă.

Liniștește-te,
n-am venit
pentru tine.

Mi-am luat câteva
zile de vacanță
Am avut un an
dificil, imaginează-ti.

**Sper că nu încerci să
mă faci geloasă cu
blondina care era cu
tine la magazin**

- Ce tupeu are totuși, gagica asta! explodează Milo. Răspunde-i să se ducă naibii.
Dar înainte să pot scrie vreo ripostă, ea mă bombardă din nou:

**Și spune-i amicului
tău să nu mă mai
insulte...**

- Scorpia! urlă cel în cauză.

**...și să nu-mi mai
citească sms-urile
peste umărul tău**

Milo primi mesa, scrută mesele din jur.

- Este acolo jos! zisă, instalată într-un mic alcov lângă bufetul în aer liber.

M-am uitat pe deasupra balustradei: în balerini și pareo de mătase, Aurore, cu ochii pe BlackBerry-ul ei, lua masa cu Rafael Barros.

Ca să nu-i fac jocul, mi-am închis telefonul și i-am cerut lui Milo să se calmeze.

I-au trebuit două cupe de șampanie pentru a reuși.

*

- Bun, acum că te simți mai bine, cum îți vezi viitorul? se interesă el.
- Cred că o să predau din nou, am zis. Dar în altă parte decât în Statele Unite. Am prea multe amintiri legate de Los Angeles.
- Și unde ai de gând să pleci?
- În Franța, poate. Știu un liceu internațional pe Coasta de Azur care se arătase interesat de mine. O să-mi încerc norocul.
- Deci, ne abandonezi... constată el contrariat.
- Trebuie să ne maturizăm, Milo.
- Și scrisul?
- Cu scrisul s-a terminat.

Deschise gura pentru a protesta, dar, înainte să poată articula vreun cuvânt, o tornadă țâșni în spatele meu și se revoltă:

- Cum adică s-a terminat? Și cu mine cum rămâne?! Urlă Billie.

Toți ochii se întoarseră spre noi cu dezaprobare. Între glumele lui Milo și izbucnirile de furie ale lui Billie, simțeam că nu ne găseam locul în mijlocul acestui areopag de staruri și miliardari. Locul nostru era într-un pavilion din suburbie, să frigem cârnați pe grătar, să bem bere și să exersăm aruncări la coșul de baschet.

- Ai promis să m-ajuti! îmi reproșă Billie continuând să stea în picioare la masa noastră.

Milo mai puse și el paie pe foc:

- E adevărat că dacă ai promis...

- Oh, tu, ajunge! i-am tăiat-o eu îndreptând spre el un deget arătător amenințător.
 Am apucat-o pe față de braț și am tras-o deoparte.

- O să încetăm să ne mai mințim, am zis. Nu mai POT să scriu. Nu mai VREAU să scriu. Așa stau lucrurile. Nu-ți cer să înțelegi, doar să accepți.

- Dar eu, eu vreau să mă întorc acasă!

- Ei bine, consideră că, de acum înainte, casa ta e aici, în această nenorocită de „viață adevărată” pe care pari s-o apreciezi atât.

- Dar vreau să-mi revăd prietenii.

- Credeam că n-ai prieteni! i-am replicat eu.

- Lasă-mă măcar să-l revăd pe Jack !

- Tipi cu care să ți-o tragi, găsești și aici cu duiumul.

- Tu chiar ai o mare problemă cu asta! Și mama mea? Și mame o să găsec cu duiumul?

- Ascultă, nu sunt responsabil pentru ceea ce ți se întâmplă.

- Poate, dar avem un contract! zise ea scoțând din geantă bucata de față de masă din hârtie mototolită care ne pecetluse înțelegerea. Ai tone de defecte, dar credeam că măcar ești om de onoare.

Ținând-o în continuare de braț, am forțat-o să coboare cu mine scara din piatră care ducea la bufetul de lângă piscină.

- Nu mai vorbi de un contract atâta vreme cât nici tu nu vei putea să-ți respecti partea! am zis eu îndreptând bărbia spre masa la care Aurore și iubitul ei ne priveau cum ne dăm în spectacol.

Nu mai aveam chef să mi se spună povești, nici să trăiesc în iluzie.

- Pactul nostru este caduc: Aurore și-a refăcut viața, n-o să mi-o mai aduci înapoi niciodată.

Mă privi cu un aer de bravadă.

- Punem pariu?

Am depărtat brațele în semn de neînțelegere.

- Las-o baltă!

Ea se apropie încet, își puse mâna în scobitura gâtului meu și, cu lentoarea unei mângâieri, mă sărută pe buze. Gura ei era proaspătă și dulce. M-am înfiorat sub efectul surprizei și am făcut un pas imperceptibil înapoi. Apoi am simțit cum inima mi-o ia razna, trezind în mine sentimente stinse de mult timp. Și dacă, la început, acest sărut neașteptat părea să-mi fi fost smuls cu forța, acum nu mai voiam să-l întrerup.

Aurore

*Eram amândoi pierduți în pădurea unei
cumplite epoci de tranziție; pierduți în singurătatea
noastră; (...) pierduți în iubirea noastră de
absolut (...): păgâni, mistici privați de catacombe
și de Dumnezeu.*

Victoria OCAMPO, corespondență cu
Pierre DRIEU LA ROCHELLK

Bourbon Street Bar

Două ore mai târziu

Fulgerele brăzdară, unul după altul, cerul. Furtuna se dezlănțui și o ploaie violentă se abătu asupra hotelului, scuturând palmierii, făcând să tremure acoperișurile de stuf și presărând pe suprafața apei mii de stropi. De o oră, găsisem refugiu pe terasa acoperită a barului cu vin, instalat într-o casă de plantator în stil colonial care amintea de unele locuințe din New Orleans. Cu o ceașcă de cafea în mână, priveam la turiștii care, alungați de potop, se întorceau la confortul apartamentelor lor.

Aveam nevoie să fiu singur ca să-mi revin. Eram furios pe mine. Furios că fusesem tulburat de sărutul lui Billie și că mă pretasem la acest simulacru degradant doar cu scopul de a o face

geloasă pe Aurore. Nu mai aveam cincisprezece ani și aceste puștisme nu mai aveau niciun sens.

Mi-am masat pleoapele și m-am întors la lucru. Mă uitam cu disperare, în partea de sus a ecranului, la cursorul care clipea în stânga paginii mele albe. Îmi deschisesem bătrânul Mac adus de Carole cu speranța un pic nebunească că această mașinărie venită din trecut va declanșa procesul creativ. Pe această tastatură, din perioada mea de „splendoare”, scrisesem sute de pagini, dar computerul nu era o baghetă magică.

Incapabil până și de cea mai mică concentrare, nefiind în stare să leg două vorbe, pierdusem, odată cu încrederea în mine, firul poveștii.

Furtuna făcea atmosfera grea și apăsătoare. Stând neclintit în fața ecranului, am simțit cum mă cuprinde greața. Mă lua cu amețelă. Minteia îmi era în altă parte, acaparată de alte griji și să scriu începutul celui mai mic capitol mi se părea mai periculos decât să escaladez Himalaya.

Am băut o ultimă înghițitură de cafea și m-am ridicat pentru a comanda o nouă ceașcă. În interior, încăperea avea aspectul unui bar englezesc. Lambriuri, marchetării și canapele din piele confereau locului o atmosferă plăcută și călduroasă.

M-am apropiat de teșghea și am remarcat impresionanta colecție de sticle ordonate în spatele barului de mahon. Locul te incita să comanzi mai degrabă un whisky sau un coniac decât o cafea și să-l deguști trăgând dintr-o havană în timp ce ascuți pe fundalul sonor o vechitură de vinil cu Dean Martin.

Pe bună dreptate, într-un colț al încăperii, cineva tocmai se instalase la pian pentru a depăna primele note din *As Time Goes By*. M-am întors, aproape așteptându-mă să dau cu ochii de Sam, pianistul negru american din filmul *Casablanca*.

Așezată pe un taburet din piele, Aurore era îmbrăcată într-un pulover lung din cașmir și colanți negri cu motive din dantelă. Îndoite într-o parte, picioarele ei subțiri se prelungeau cu niște pantofi grenă, cu tocuri cui. Unghiile îi erau vopsite violet și pe degetul arătător stâng avea un inel cu camee. La gât, am recunoscut cruciulița din piatră neagră pe care o purta adesea la concerte.

Spre deosebire de ale mele, degetele ei alergau, pline de îndemânare, pe claviatură. Cu ușurință, trecu de la *Casablanca* la *La Complainte de la Butte*²³ înainte de a improviza pe *My Funny Valentine*.

Barul era aproape gol, dar cei câțiva clienți prezenți priveau cu fascinație, vrăjiți de ceea ce degaja: un amestec între misterul lui Marlene Dietrich, seducția Annei Netrebko și senzualitatea lui Melody Gardot.

Cât despre mine, nici vindecat, nici dezintoxicat, eram victima aceleiași atracții. Era atât de dureros s-o revăd. Părăsindu-mă, luase cu ea tot ceea ce era luminos în mine: speranțele mele, încrederea în mine, credința în viitor. Îi secase existența, golind-o de râsetele și culorile ei. Și mai ales îmi sufocase inima, răpindu-i orice posibilitate de a iubi din nou. Acum, viața mea interioară semăna cu un

23 Șansonetă celebră cântată pentru prima dată de Cora Vocairs în filmul lui Jean Renoir, *French Cancan* (1955) și, într-o variantă modernă, de Rufus Wainwright în *Moulin Rouge* (2001) (n.t.)

pământ pârjolit, fără copaci și fără păsări, înțepenit pentru totdeauna în frigul de ianuarie. Nu mai aveam nici apetit, nici dorință, în afară de aceea de a-mi arde zilnic neuronii cu medicamente pentru a-mi dilua niște amintiri prea dureroase ca să le înfrunt.

*

Mă îndrăgostisem de Aurore așa cum te captușești cu un virus fatal și devastator. O întâlnisem la aeroportul din Los Angeles, la coada de îmbarcare pentru un zbor United

Airlines cu destinația Seul. Eu mergeam în Coreea de Sud pentru a-mi promova cărțile, ea pentru a cânta Prokofiev. O iubisem din primul minut pentru te miri ce: un zâmbet melancolic, o privire cristalină, un anume mod de a-și da părul după ureche, întorcând capul ca într-un ralenti. Apoi l-am iubit fiecare inflexiune a vocii, inteligența, umorul, ezitarea aparentă pe care o avea în privința fizicului ei. După aceea, am iubit-o pentru fiecare din slăbiciunile ei secrete, pentru depresia ei, pentru rănilor de sub tunica ei de zale. Timp de câteva luni, am cunoscut o fericire extraordinară care ne-a proiectat până în cele mai înalte sfere: cele ale clipelor suspendate, ale excesului de oxigen și ale vertijurilor.

Presimțeam bineînțeles că va fi un preț de plătit. Predam literatura și reținusem avertizările autorilor pe care îi admiram: Stendhal și maturizarea lui; Tolstoi și a sa Anna Karenina aruncându-se sub un tren după ce sacrificase totul pentru cel iubit; Ariane și Solal, cei doi amanți din *Belle du Seigneur*, sfârșindu-și implacabila decădere drogați cu eter, în singurătatea sordidă a unei camere de hotel. Dar pasiunea este ca un drog: cunoașterea efectelor devastatoare n-a împiedicat pe nimeni să continue să se distrugă după ce-a intrat în joc.

Stăpânit de această convingere falsă că nu eram cu adevărat eu decât alături de ea, sfârșisem prin a mă încredința că iubirea noastră avea să dureze veșnic și că vom reuși acolo unde alții eșuaseră. Dar Aurore nu făcea să iasă la iveală ceea ce era mai bun în mine. Ea îmi răscolea trăsături de caracter pe care le detestam și pe care mă angajasem de mult să le combat: o oarecare posesivitate, o fascinație pentru frumusețe, slăbiciunea de a crede că un suflet frumos se găsea neapărat în spatele unei fețe angelice și că o mândrie narcisiacă e musai să fie asociată cu o femeie atât de strălucitoare, semn al diferenței dobândite asupra celorlalți masculi din specia mea.

Sigur, știa să se distanțeze de notorietatea ei și pretindea că nu se lasă înșelată de nimic, dar celebritatea face rareori mai bună personalitatea celor care acced la ea. Ea adâncește rănilor narcisiste în loc să le aline.

Eram conștient de toate astea. Știam că, mai mult decât orice, Aurore trăia cu angoasa de a-și vedea frumusețea ofilindu-i-se și de a-și pierde talentul artistic: cele două puteri magice pe care i le dăduse Cerul și care o distingeau de celelalte ființe umane. Știam că vocea ei fermă putea deveni friabilă. Știam că în spatele imaginii semețe se ascundea o femeie lipsită de încredere căreia îi era greu să găsească un echilibru interior și care își trata angoasele printr-un surplus de activitate, bătând capitalele din toată lumea, programând datele de concert cu trei ani înainte având relații scurte și despărțiri fără consecințe. Crezuse totuși, până la capăt, că voi putea să fiu punctul ei de sprijin și că ea va putea fi al meu. Pentru asta, ar fi trebuit să avem încredere unul în altul, dar, din obișnuință, ea folosise ambiguitatea și gelozia ca mijloc de seducție, ceea ce nu ajută într-adevăr la crearea unui climat senin. Cuplul nostru sfârșise prin a se destrăma. Fără îndoială, am fi fost fericiți pe o insulă pustie, dar viața nu era o insulă pustie. Prietenii ei, pseudo-intelectuali parizieni, new-yorkezi sau berlinezi, nu găseau pe gustul lor romanele mele comerciale, în timp ce, de partea mea, Milo și Carole o considerau snoabă, încrezută și egoistă.

*

Furtuna se dezlănțuia, astupând ferestrele cu o perdea groasă de ploaie. În ambianța silențioasă și rafinată din *Bourbon Street Bar*, Aurore făcea să răsunе ultimele acorduri din cântecul *A Case Of You* pe care-l interpretase cu o voce bluesy și satinată.

În timpul aplauzelor, luă o înghițitură din paharul cu vin de Bordeaux pus pe pian și mulțumi auditoriului său înclinând din cap. Apoi lăsă în jos capacul pianului pentru a da de înțeles că *showcase-ul* se terminase.

- Mai mult decât convingător, am zis eu apropiindu-mă. Norah Jones ar trebui să-și facă griji serioase dacă te lansezi pe terenul ăsta.

Îmi întinse paharul ei pentru a mă provoca:

- Ia să vedem dacă nu cumva ți-ai ieșit din mână.

Mi-am pus buzele acolo unde și le pusese și ea și am gustat din băutura. Încercase să mă inițieze în pasiunea ei pentru oenologie, dar mă părăsise înainte să fi putut asimila elementele de bază.

- Ăăă... Chateau-Latour 1982, am zis eu la întâmplare.

Schiță un zâmbet în fața lipsei mele de convingere înainte de a rectifica:

- Chateau-Margaux 1990.

- Eu sunt tot la Cola light: e mai puțin complicat cu anii de fabricație.

Râse așa cum râdea înainte, când ne iubeam. Avu acea mișcare a capului, foarte lentă, care îi era obișnuită atunci când voia să placă și o șuviță aurie scăpă din agrafa cu care îi era prins părul.

- Ce mai faci?

- Bine, răspunse ea. Tu, dimpotrivă, s-ar zice că ai rămas înțepenit în Paleoliticul inferior, remarcă ea făcând aluzie la barba mea. Ce-ți face gura? Au putut să ți-o coase la loc?

Perplex, am încruntat din sprâncene.

- Să coasă la loc ce?

- Bucata de buză pe care ți-a smuls-o blonda la restaurant. E noua ta iubită?

Am evitat întrebarea comandând la bar „același lucru ca domnișoara”.

Ea insistă:

- E drăguță fata. Nu neapărat elegantă, dar drăguță. În orice caz, pare să fie ceva vulcanic între voi...

Am contraatacat:

- Și tu, cu sportivul tău, totul merge bine? Nu e, poate, cuțitul cel mai ascuțit din sertar, dar arată trăsnet. În orice caz, vă stă bine împreună. Și e marea iubire, după cum am citit.

- Citești genul ăsta de ziare? Au scris atâtea tâmpenii despre noi, încât credeam că ai devenit imun. Cât despre marea iubire... Haide Tom, știi bine că n-am crezut niciodată în așa ceva.

- Nici când erai cu mine?

Luă o nouă gură de vin și își părăsi scaunul pentru a se duce să se sprijine de fereastră.

- În afară de a noastră, poveștile mele de iubire n-au fost niciodată intense. Au fost plăcute, dar am reușit întotdeauna să fac economie de pasiune.

Era unul din lucrurile care ne despărțiseră. Pentru mine, iubirea era ca oxigenul. Singurul lucru care dădea vieții un pic de lustru, de strălucire și intensitate. Pentru ea, oricât de minunat ar fi fost, până la urmă nu era decât iluzie și impostură.

Cu ochii pierduți în gol, își explică punctul de vedere:

- Legăturile se fac și se desfac, asta-i viața. Într-o dimineață, unul rămâne și celălalt pleacă, fără să știi întotdeauna de ce. Nu pot să-i dau totul celuiilalt având această sabie a lui Damocles deasupra capului. Nu vreau să-mi clădesc viața pe sentimente, pentru că sentimentele se schimbă. Sunt fragile și nesigure. Le crezi profunde și când colo sunt impuse unei fustițe care trece, unui zâmbet amăgitor. Mă ocup de muzică, fiindcă muzica nu va pleca niciodată din viața mea. Îmi plac cărțile, căci cărțile vor fi mereu aici. Și apoi... oameni care se iubesc pentru toată viața, eu nu cunosc.

- Pentru că trăiești într-un univers narcisist, printre artiști și oameni celebri, unde legăturile se rup cu viteza luminii.

Gânditoare, se îndreptă încet spre terasă și își puse paharul pe balustradă.

- Noi n-am știut să mergem dincolo de extazul începuturilor, analiză ea. N-am știut să perseverăm...

- *Tu n-ai știut să perseverezi, am rectificat eu cu convingere. Tu porți responsabilitatea eșecului iubirii noastre.*

Un ultim fulger spintecă cerul, apoi furtuna se îndepărtă la fel de repede precum venise.

- Ceea ce voiam eu, am reluat, era să împart viața cu tine. În fond, cred că iubirea nu e nimic altceva decât dorința de a trăi lucrurile în doi, îmbogățindu-te cu ce are celălalt diferit.

Cenușiul începea să se risipească și o bucată de cer albastru reuși să spargă norii.

- Ceea ce voiam eu, am insistat, era să construiesc ceva împreună cu tine. Eram gata să-mi iau acest angajament, să mă supun încercărilor alături de tine. N-ar fi fost ușor – nu este niciodată - dar asta îmi doream: un triumf cotidian asupra obstacolelor care stau în calea existenței noastre.

În încăperea principală, cineva se așezase din nou la pian. Ne parveneau acorduri ale unei variațiuni intime și senzuale a melodiei *India Song*.

De departe, l-am văzut venind pe Rafael Barros, cu o placă de surf sub braț. Pentru a evita să-i fiu prezentat, am luat-o pe scara de lemn, dar Aurore mă apucă de încheietură.

- Știu toate astea, Tom. Știu că nimic nu este niciodată dobândit, că nimic nu este niciodată promis...

Avea în voce ceva emoționant și fragil; spoiala femeii fatale era pe cale să se crape.

- Știu că, pentru a merita iubirea, trebuie să te dedici trup și suflet și să-ți asumi riscul de a pierde tot... dar eu nu eram gata s-o fac și nu sunt nici astăzi...

M-am eliberat din strânsoarea ei pentru a coborî cele câteva trepte. Ea adăugă în spatele meu:

- ...îți cer iertare dacă te-am făcut să crezi contrariul.

23

Singur(i)

Singurătatea este fondul ultim al condiției umane. Omul este unica ființă care se simte singură și care îl caută pe celălalt.

Octavio Paz

Regiunea La Paz

Începutul după-amiezii

Cu rucsacul în spate, Carele sărea din stâncă în stâncă de-a lungul coastei decupate.

Se opri pentru a privi cerul. Aversa durase mai puțin de zece minute, dar destul pentru a o înmuia din cap până-n picioare. Cu hainele ude și fața șiroind de ploaie, simțea apa călduță cum i se infiltra pe sub tricou.

Ce toantă sunt! gândi ea storcându-și părul cu mâinile. Adusese cu ea o trusă de prim-ajutor și o gustare, dar nu-i trecuse prin cap să ia un prosop și nici haine de schimb!

Un soare frumos de toamnă înlocuise norii, dar nu era destul de cald ca s-o usuce. Pentru a nu simți frigul, hotărî să-și reia drumul, spintecând aerul cu un mers susținut, îmbătându-se cu frumusețea golfulețelor care se succedau având în plan îndepărtat munții acoperiți cu cactuși.

La cotitura unei poteci în pantă, cu puțin înainte de a ajunge pe plajă, un bărbat ieșind dintr-un tufiș se năpusti în fața ei. Încercând să-l ocolească, devie de la drum, dar piciorul i se înțepeni într-o rădăcină. Scoase un țipăt și nu putu să evite o cădere spectaculoasă care o făcu apoi să aterizeze în brațele inoportunului.

Eu sunt, Carole! o liniști Milo luând-o în primire cu blândețe.

- Ce naiba faci aici? strigă ea eliberându-se. M-ai urmărit? Ești complet țicnit!

- Imediat, cuvinte mari...

Și nu mă mai privi cu ochii ăștia de libidinos, strigă ea dându-și brusc seama că hainele ude îi scoteau în evidență formele.

- Am un prosop, îi propuse el scotocind în geanta sa de umăr. Și haine uscate.

Ea îi smulse geanta din mâini și se duse să se schimbe în spatele unui pin parasol.

- Nu profita de asta ca să-ți clătești ochii, perversule! Eu nu sunt una din playmate-urile tale!

Mi-ar fi foarte greu să te văd în spatele paravanului, remarcă el apucând din zbor tricoul și șortul ude de care ea tocmai se debarasase.

- De ce m-ai urmărit?

- Voiam să petrec puțin timp cu tine și apoi aveam să-ți pun o întrebare.

- M-aștept la ce-i mai rău.

- De ce mi-ai zis mai adineauri că *Trilogia îngerilor* ți-a salvat viața?

Ea tăcu un moment, apoi răspunse cu duritate:

- În ziua când o să fii mai puțin tâmpit, poate că o să-ți explic.

Ciudat. Rareori o văzuse atât de ranchiunoasă. Încercă totuși să continue conversația:

- De ce nu mi-ai propus să te însoțesc în plimbarea asta a ta?

- Voiam să fiu singură, Milo. Nu ți-a trecut prin cap chestia asta? întrebă ea îmbrăcând un pulover împletit.

- Dar singurătatea te omoară! Să fii singur e tot ce poate fi mai rău.

Îmbrăcată cu haine bărbătești prea mari pentru ea, Carole ieși din ascunzătoare.

- Nu, Milo, cel mai rău este să fii obligat să te lupți cu tipi ca tine.

El simți lovitura.

- Ce-mi reproșezi, mai exact?

- Las-o baltă, mi-ar trebui trei ceasuri ca să fac lista, zise ea reluându-și coborârea spre plajă.

- Nu, dă-i drumul! Sunt curios, mărturisi el călcând pe urmele pașilor ei.

- Ai treizeci și șase de ani, dar te porți de parcă ai avea optsprezece, începu ea. Ești iresponsabil și greu de cap, nu ești decât un fustangiu amator de aventuri pe termen scurt, nu vrei decât MBS...

- MBS?

- Mașini, bere, sex, explicită ea.

- Ai terminat?

- Nu: găsesc de asemenea că nu ești deloc liniștitor pentru o femeie, îi aruncă ea în față ajungând pe nisip.

- Dezvoltă un pic ideea.

Ea se proțăpi în fața lui, cu mâinile în șolduri și îl privi țintă în ochi:

- Faci parte dintre „bărbații clipei”: niște cowboy cu care femeile sunt gata să se distreze un pic în zilele de singurătate și cu care vor petrece poate o noapte, dar pe care nu și-i imaginează ca tați ai copiilor lor.

- Nu toate au aceeași părere ca tine! se apără el.

- Ba da, Milo. Toate femeile care au un dram de minte gândesc exact ca mine. Câte fete ca lumea ne-ai prezentat de-a lungul timpului? Niciuna! Am cunoscut o grămadă, dar mereu

aceleași: stripteuze, semi-târfе sau biete gagicuțe ofilite pe care le aduni de prin cluburi de noapte jalnice în zorii zilei, profitând de slăbiciunea lor!

- Și tu, pot să știi ce tip ne-ai prezentat? A nu, e adevărat că nu te-am văzut niciodată cu un bărbat! Nu e bizară chestia asta, micuțo? Ai sărit de treizeci de ani și nicio relație de care să știm!

- Poate pur și simplu fiindcă nu-ți trimit un fax de fiecare dată când am pe cineva în viața mea.

- Cum să nu! Tu te-ai fi văzut foarte bine în rolul soției scriitorului, nu-i așa? Cea menționată pe coperta patru. Stai să ți-o descriu: „Tom Boyd trăiește la Boston, Massachusetts, cu soția lui Carole, cei doi copii și un labrador.” Asta așteptai, nu?

- Ție îți cam filează o lampă. Trebuie să termini cu iarba aia care-ți ia mințile.

- Și tu ești mincinoasă ca un sutien.

- Mereu metaforele tale sexuale. Chiar ai o problemă cu asta, bietul de tine.

- Tu ești cea care are o problemă cu asta! i-o întoarse el, De ce nu porți niciodată rochii sau fuste? De ce nu-ți pui niciodată costum de baie? De ce ai o reacție epidermică de fiecare dată când ți se atinge brațul? Preferi femeile sau ce?

Înainte chiar ca Milo să-și fi terminat fraza, o palmă magistrală, dată cu forța unei lovituri de pumn, îi biciui fața. Abia dacă avu timp s-o apuce pe Carole de încheieturi ca s-o evite pe a doua.

- Dă-mi drumul!

- Nu înainte de a te fi calmat!

Ea se zbătu ca peștele pe uscat, trăgându-și brațul cu toate puterile până când își dezechilibra adversarul. În cele din urmă, căzu pe spate pe nisip și îl târî și pe Milo în căderea ei. El basculă greoi peste ea și urma să se dea la o parte când se trezi cu țeava unui pistol pusă la tâmplă.

- Cară-te! ordonă ea armându-și revolverul.

Reușise să-l scoată din rucsac. I se întâmpla poate să uite să-și ia haine de schimb, dar nu-și uita niciodată arma de serviciu.

- Foarte bine, zise Milo cu o voce pierită.

Debusolat, el se ridică încet și privi cu tristețe la prietena lui care îl amenința ținând patul pistolului cu mâinile amândouă.

Mult timp după ce ea dispăru, rămase minute în șir, total năucit, în mica lagună înconjurată de nisip alb și apă turcoaz.

În după-amiaza aceea, umbra HLM²⁴-urilor din MacArthur Park se întinse până în Mexic.

24 Abreviere pentru „habitation à loyer modere” (locuință cu chirii moderată) — în Franța și Canada, locuințe sociale ieftine, pentru cei cu venituri modeste (n.t.)

La Cucaracha

*Iubirea e ca mercurul în mână. Ține-o deschisă
și îți va rămâne în palmă; strânge-ți pumnul
și îți va curge printre degete.*
Dorothy PARKER

Restaurantul La Hija de la Luna

Ora 9 seara

Agățat de faleză, restaurantul de lux domina în același timp piscina și marea Cortez. Noaptea, peisajul era la fel de impresionant ca în plină zi, câștigând în romantism și în mister ceea ce pierdea în profunzime. Felinare din alamă atârnav de-a lungul boltelor de viță și reflectoare colorate aureolau fiecare masă cu o lumină intimă.

Într-o rochie cu paiete de argint, Billie intră înaintea mea în local. Gazda ne primi cu căldură și ne conduse la masa la care Milo ne aștepta de câteva minute. Vizibil amețit, el fu incapabil să-mi explice motivele absenței lui Carole.

Câteva mese mai încolo, instalați în mijlocul terasei ca o bijuterie într-un scrin, Aurore și Rafael Barros își etalau ostentativ iubirea lor nouă.

Cina fu tristă. Până și Billie, de obicei veselă, părea să-și fi pierdut antrenul. Vizibil obosită, era lividă și sleită de puteri. La începutul serii, o găsisem în cameră, ghemuită în patul ei unde dormise toată după-amiaza. „O consecință a călătoriei”, se hazardase ea să presupună. În orice caz, a trebuit să lupt aprig ca s-o scot din pături.

- Ce s-a întâmplat cu Carole? îl întrebă ea pe Milo.

Prietenul meu avea ochii injectați de sânge și figura abătută a celui care urmează să se prăbușească pe masă. În timp ce bolborosea câteva cuvinte drept explicație, o voce de tenor sfâșie liniștea restaurantului.

*La cucaracha, la cucaracha
Ya no puede caminar*

Un grup de mariachi dăduse năvală la masa noastră pentru a ne cânta serenada. Orchestra era puternică: două viori, două trompete, o chitară, un guitarron și o vihuela.

*Porque no tiene, porque le falta
Marijuana que fumar*

Costumul lor merita să fie văzut: pantaloni negri cu cusături brodate, haină scurtă cu revere și nasturi de argint, cravată elegant înnodată, curea cu cataramă decorată cu un vultur, botine lustruite. Fără a uita de sombrero-ul cu boruri largi, mare cât o farfurie zburătoare.

Vocii plângăcioase a cântărețului îi urmă un cor exprimând zgomotos o jovialitate cam forțată care ținea mai degrabă de demonstrație decât de bucuria de a trăi.

- E kitsch, nu?

- Glumești, exclamă Billie. Au o clasă fantastică!

Am privit-o neîncrezător. În mod vizibil, nu aveam aceeași definiție pentru substantivul *clasă*.

- Domnilor, luați exemplul de la ei! zise ea întorcându-se spre mine și Milo. Iată expresia cea mai clară a virilității.

Cântărețul își netezi mustața și, simțindu-se apreciat, începu un cântec nou, însoțit de pași de dans.

*Para bailar la bamba
Se necesita unapoca degrada.
Una poca de gracia pa mi pa ti.
Arriba y arriba*

Muzica continuă astfel o bună parte a serii. Trecând de la o masă la alta, trupa de mariachi își susținea repertoriul de cântece populare care vorbeau despre dragoste, curaj, frumusețea femeilor și peisaje aride. Un spectacol demodat și plicticos pentru mine; întruparea sufletului mândru al unui popor, pentru Billie.

În timp ce reprezentația se apropia de sfârșit, se făcu auzit un bâzâit îndepărtat. Dintr-o singură mișcare, clienții întoarseră capul spre mare. Un punct luminos apăru la orizont. Vâjâitul deveni din ce în ce mai surd și silueta unui vechi hidroavion se detașă pe cer. Menținând o altitudine joasă, pasărea de fier survola restaurantul pentru a efectua o lansare de flori pe terasă. În câteva secunde, începu să plouă cu sute de trandafiri multicolori care sfârșiră prin a acoperi în totalitate parchetul strălucitor al restaurantului. Aplauze furtunoase salutară această aversă florală neașteptată. Apoi hidroavionul reapăru deasupra capetelor

noastre pentru a se lansa într-o coregrafie haotică. Fumigene fosforescente desenară pe cer o improbabilă inimă de fum care se risipi rapid în noaptea mexicană. Un nou strigăt se ridică din asistență când toate luminile se stinseră și când șeful restaurantului înainta spre masa Aurorei și a lui Rafael Barros. El ducea, pe o tavă de argint, un inel încrustat cu un diamant. Apoi Rafael îngenunche pentru a-și face cererea în căsătorie, în timp ce un chelner stătea mai în spate, gata să deschidă șampania pentru a sărbători „da”-ul Aurorei. Totul era perfect, pus la punct la milimetru, cu condiția să-ți placă romantismul cu țărâita și momentele prefabricate vândute la catalog.

Dar nu era tocmai tot ceea ce detesta Aurore?

*

Eram prea departe pentru a auzi răspunsul ei, dar suficient de aproape pentru a-i citi pe buze.

- Î.m.i. p.a.r.e. r.ă.u... murmură ea, fără să știu cu adevărat dacă aceste cuvinte se adresau ei însăși, asistenței sau lui Rafael Barros.

De ce tipii nu se gândesc mai mult înainte de a face genul ăsta de cerere?

Urmă o tăcere foarte apăsătoare, ca și cum tot restaurantul se simțea jenat pentru acest semizeu decăzut care nu mai era acum decât un biet individ cu genunchiul pe pământ, nemișcat ca o statuie de sare, înțepenit în rușine și uimire. Trecusem prin asta înaintea lui și, în clipa asta încercam față de el mai mult compasiune decât jubilație din spirit de revanșă.

În fine, asta era înainte ca el să se ridice, să traverseze sala cu un fel de maiestruozitate rănită și, fără ca eu să mă aștept câtuși de puțin, să-mi dea o dreaptă în genul lui Mike Tyson.

*

- Și ticălosul ăsta a înaintat spre dumneavoastră și v-a dat un pumn în plină figură, rezumă dr. Mortimer Philipson.

Clinica hotelului

Trei ore mai târziu

- Cam așa a fost, am încuviințat eu în timp ce el îmi dezinfecța rana.

- Aveți noroc: nasul a sângerat mult, dar nu e spart.

- Măcar atât.

- În schimb, fața vă este tumefiată ca și cum ați fi încasat o bumbăceală zdravănă. V-ați bătut recent?

- Am avut o altercație într-un bar cu un oarecare Iisus și banda lui, am răspuns eu vag.

- Și mai aveți o coastă ruptă și o entorsă urâtă. Glezna e umflată rău. O să vă aplic o alifie, dar va trebui să reveniți mâine ca să vă pun un pansament compresiv. Cum ați reușit chestia asta?

- Am căzut pe capota unei mașini, am răspuns eu cu aerul cel mai natural din lume.

- Hm... trăiți periculos.

- De câteva zile, se poate spune asta.

Centrul medical al hotelului nu era un simplu dispensar, ci un complex modern cu instalații high-tech.

- Acordăm îngrijiri medicale celor mai mari staruri ale planetei, mi-a răspuns medicul atunci când i-am făcut remarcă.

Mortimer Philipson era în pragul pensiei. Silueta lui longilină, foarte british, contrasta cu fața bronzată, trăsăturile ridate și ochii strălucitori și veseli. Avea înfățișarea unui Peter O'Toole care ar fi filmat o versiune senior a lui Lawrence al Arabiei.

Îmi termină de frecționat glezna și-i ceru unei infirmiere să-mi aducă niște cârje.

- Vă sfătuiesc să nu puneți piciorul în pământ câteva zile, mă preveni el dându-mi cartea lui de vizită pe care notase programarea de a doua zi.

I-am mulțumit pentru îngrijiri și, cu ajutorul bețelor, m-am târât cu greu până în apartamentul meu.

*

Camera era scăldată într-o lumină blândă. În centrul încăperii, un foc strălucitor trosnea în șemineu, proiectând umbre pe pereți și în plafon. Am căutat-o pe Billie, dar nu era nici în salon, nici în baie. Refrenul slab al unui cântec de Nina Simone îmi ajunse la urechi.

Am tras draperiile care dădeau spre terasă și am descoperit-o pe tânăra femeie, cu ochii închiși, făcând o baie sub cerul liber, într-un jacuzzi plin ochi. Toată numai linii arcuite, cuva era îmbrăcată în mozaic albastru. Pentru a o alimenta, un cioc mare de lebădă deversa în cascadă un jet de apă a cărui iluminare savantă făcea să se succedă toate culorile curcubeului.

- Vii alături de mine? mă provocă ea fără să deschidă ochii.

M-am apropiat de spa. Era înconjurat de vreo douăzeci de lumânări mici care formau o barieră scânteietoare. Apa strălucea precum șampania și, prin transparența ei, se distingeau bulele aurii care urcau la suprafață din conducta de scurgere.

Mi-am pus cârjele deoparte, mi-am deschis nasturii la cămașă, mi-am scos jeansii și m-am lăsat să alunec în apă. Aceasta era foarte caldă, la limita suportabilului. Repartizate în tot bazinul, vreo treizeci de jeturi produceau un masaj mai mult revigorant decât relaxant, în timp ce, în cele patru colțuri, niște difuzoare etanșe transmiteau o muzică seducătoare. Billie deschise ochii și întinse mâna pentru a atinge ușor cu degetele pansamentul adeziv cu care Philipson îmi acoperise nasul. Lumina de jos, fața ei era diafană și părul părea că-i albise.

- Războinicul are nevoie de repaus? glumi ea apropiindu-se de mine.

Am încercat să rezist avansului ei:

- Nu cred că e util să reluăm episodul cu sărutul.

- Îndrăznește să spui că nu ți-a plăcut.

- Nu asta-i problema.

- A funcționat totuși: câteva ore mai târziu, scumpa ta Aurore rupea logodna cu brutalitate.

- Poate, dar Aurore nu este cu noi în acest jacuzzi.

- Ce știi tu? întrebă ea strecurându-se în brațele mele. În fiecare din camerele de hotel, există o lunetă pe terasă și toată lumea spionează pe toată lumea. Nu ți-ai dat seama de asta?

Acum, fața nu îi era decât la câțiva centimetri de a mea. Ochii ei aveau culoarea florii de tei, porii pielii se dilataseră sub efectul vaporilor și picături de sudoare i se prelingeau pe frunte.

- Poate că ea ne privește în acest moment, continuă. Nu-mi spune că nu te excită un pic chestia asta...

Detestam acest joc. Îmi era atât de puțin caracteristic. Și totuși, mânat de amintirea sărutului nostru precedent m-ara lăsat în voia întâmplării și i-am pus o mână pe șold și alta în scobitura gâtului.

Își lipi încet buzele de ale mele și limba mea o căută pe a ei. Din nou, magia se produse, dar nu dură decât câteva secunde, până când o amăreală pronunțată mă făcu să întrerup acest sărut.

Aveam un gust acru, înțepător și aspru în gură și m-am tras brusc înapoi. Billie părea uluită. Atunci i-am văzut buzele înnegrite și limba violacee. Ochii i se inflamaseră, dar pielea îi era din ce în ce mai palidă. Tremura, clănțănea din dinți și își mușca buza. Îngrijorat, am ieșit din jacuzzi, am ajutat-o și pe ea să iasă și ani freat-o cu un prosop. Am simțit că se clatină pe picioare, gata să se prăbușească. Scuturată de un violent acces de tuse, mă respinse pentru a se apleca mai mult în față, cuprinsă brusc de nevoia de a vomita. Cu durere, regurgita o pastă groasă și vâscoasă înainte de a se prăbuși la pământ.

Dar ceea ce vedeam nu era vomă.
Era cerneală.

25

Pericolul de a te pierde

*Cu țeava unui revolver între dinți, nu pronunți
decât vocale.*

Replică din Fight Club
de Chuck PALAHNIUK

Clinica hotelui

Ora unu dimineața

- Sunteți soțul ei? întrebă dr. Philipson închizând ușa camerei în care tocmai adormise Billie.
- Aăă...nu, nu s-ar putea spune asta, am răspuns eu.
- Suntem verii ei, pretinse Milo. Noi suntem singura ei familie.
- Hm... și vi se întâmplă deseori să faceți baie cu „verișoara” dumneavoastră? zise ironic medicul privindu-mă.

Cu o oră și jumătate în urmă, în timp ce se pregătea să joace un putt delicat, îmbrăcase în grabă un halat alb peste pantalonii de golf pentru a veni de urgență la căpătâiul lui Billie.

Luase imediat situația în serios și își dăduse toată osteneala s-o reanimeze pe tânăra femeie, s-o interneze și să-i acorde primele îngrijiri.

Întrucât n-a așteptat răspuns la întrebare, l-am urmat în biroul lui: o încăpere mai mult lungă decât lată, care dădea spre o peluză bine luminată și netedă ca un teren de golf, în mijlocul căreia flutura un mic drapel. Apropiindu-te de fereastră, puteai distinge o minge de golf la șapte-opt metri de gaură.

- N-o să vă mint, începu el invitându-ne să luăm loc. Habar n-am de ce anume suferă prietena dumneavoastră, nici de ce natură e criza ei.

Își scoase halatul și îl agăță într-un cuier înainte de a se așeza în fața noastră.

- Febra este ridicată, corpul prezintă o rigiditate anormală și a vomitat tot ce avea în stomac. De asemenea, are dureri de cap, respiră greu și nu mai poate sta în picioare, recapitula el.

- Deci? am întrebat eu, grăbit să aud începutul unui diagnostic.

Philipson deschise primul sertar al biroului și scoase un trabuc aflat încă în etuiul lui.

- Prezintă semne evidente de anemie, preciză el, clar ceea ce mă îngrijorează cu adevărat este această substanță negricioasă pe care a regurgitat-o în cantitate mare.

- Seamănă cu cerneala, nu?

- Posibil...

Gânditor, trase cohiba din tubul de aluminiu și îi mângâie învelișul ca și cum aștepta să aibă o revelație la contactul cu foile de tabac.

- Am cerut un bilanț sanguin, analiza pastei negre și cea a unui fir din părul ei care, din câte mi-ați spus, a albit brusc.

- Se mai întâmplă, nu? Am auzit mereu spunându-se că un șoc emoțional poate să facă părul să albească într-o noapte. I s-a întâmplat și Mariei-Antoaneta în noaptea dinaintea execuției.

- *Bullshit*, mă contrazise doctorul. Numai o decolorare chimică poate face părul să-și piardă pigmentii atât de repede.

- Aveți într-adevăr mijloacele necesare să faceți acest tip de cercetări? se îngrijoră Milo.

Doctorul tăie capătul havanei:

- Așa cum ați putut constata, instalațiile noastre sunt ultimul răcnet al progresului. Acum cinci ani, fiul mai mare al șeicului unei monarhii petroliere stătea în hotelul nostru, tânărul a avut un accident de ski-jet: o ciocnire violentă cu un papuc zburător din cauza căreia a fost în comă mai multe zile. Tatăl lui a promis să doneze o sumă importantă pentru dotarea spitalului dacă reușeam să-l salvăm. Mai mult din noroc decât ca urmare a îngrijirilor mele, a scăpat fără sechele și șeicul s-a ținut de cuvânt, de unde confortul nostru de lucru.

În timp ce Mortimer Philipson se ridica pentru a ne conduce, i-am cerut să mă lase să-mi petrec noaptea lângă Billie.

- E stupid, mi-o tăie el. Avem o infirmieră de gardă și doi medici interni cu specializare în biologie care vor lucra toată noaptea. „Verișoara” dumneavoastră este singura noastră pacientă. N-o vom lăsa nicio secundă fără supraveghere.

- Insist, doctore.

Philipson ridică din umeri și se întoarce în biroul lui bombănind:

- Dacă vă amuză să dormiți într-un fotoliu îngust și să vă rupeți spatele, n-aveți decât, dar, cu entorsa dumneavoastră și cu coasta aia plesnită, să nu vă plângeți mâine dimineață că nu mai puteți să vă sculați.

Milo mă abandonează în fața camerei lui Billie. Îl simțeam tulburat:

- Îmi fac griji pentru Carole. I-am lăsat zeci de mesaje pe robot, dar toate au rămas fără răspuns. Trebuie să dau de ea.

- Bine. Baftă, bătrâne.

- Noapte bună, Tom.

L-am privit cum se îndepărtează pe culoar, dar, după câțiva metri, se opri brusc și se întoarce la mine.

- Știi, voiam să-ți spun că... că îmi pare rău, îmi mărturisi el privindu-mă drept în față.
Avea ochii roșii și strălucitori, fața descompusă, dar un aer hotărât.
- Am prăpădit tot cu plasamentele mele financiare hazardate, reluă el. M-am crezut mai șmecher ca alții. Ți-am trădat încrederea și te-am ruinat. Iartă-mă...
- Vocea i se curmă. Clipi din ochi și o lacrimă neașteptată se prelinse pe obraz. Văzându-l plângând pentru prima oară în viața mea, m-am simțit dezarmat și jenat în același timp.
- Sunt un mare idiot, adăugă el frecându-și pleoapele. Credeam c-am făcut ce era mai greu, dar m-am înșelat. Cel mai greu nu e să obții ce vrei, ci să știi să păstrezi.
- Milo, mi se rupe de banii ăștia. N-au umplut nici un gol și n-au rezolvat nicio problemă, o știi prea bine.
- O să vezi, o să ieșim la liman așa cum am făcut-o întotdeauna, promise el încercând să-și revină. Steaua noastră norocoasă n-o să ne lase tocmai acum!
- Înainte de a pleca s-o caute pe Carole, mă îmbrățișă frățeste, asigurându-mă:
- O să ieșim din asta, ți-o jur. Poate c-o să dureze ceva timp, dar voi reuși.

*

- Am deschis ușa fără să fac zgomot și am băgat capul prin deschizătură. Camera lui Billie era scufundată într-un semiîntineric albăstrui. M-am apropiat de patul ei în tăcere.
- Dormea un somn agitat și febril. Un cearșaf gros îi acoperea corpul, nelăsând să se vadă decât fața-i diafană. Tânăra vioaie și plină de neastâmpăr, tornada blondă care, până și azi dimineață, îmi devasta viața, îmbătrânise cu zece ani în câteva ore. Emoționat, am rămas un lung moment alături de ea înainte de a îndrăzni să-i pun mâna pe frunte.
- Ești o fată ciudată, Billie Donnelly, am murmurat eu aplecându-mă spre ea.
Ea se mișcă în pat și, fără să deschidă ochii, bolborosi:
  - Credeam că o să spui „o pacoste ciudată”...
  - Și o pacoste ciudată de asemenea, am zis eu ca să-mi ascund emoția.
I-am mângâiat fața și i-am mărturisit:
  - M-ai scos din gaura neagră în care alunecasem. Ai împins pas cu pas înapoi mâhnirea care mă devora. Cu râsul și cu reaua ta credință, ai învins tăcerea în care mă închisesem...
  - Ea încercă să spună ceva, dar, obosind repede și cu respirația sacadată, fu nevoită să renunțe.
  - N-o să te abandonez, Billie. Îți dau cuvântul meu, am asigurat-o eu luându-i mâna într-a mea.

*

- Mortimer Philipson scăpăra un chibrit pentru a-și aprinde capătul havanei, apoi, cu o crosă putter în mână, ieși pe peluză și făcu câțiva pași pe zona verde. Mingea de golf era la puțin mai mult de șapte metri, pe un teren ușor în pantă. Mortimer trase un fum cu voluptate înainte de a se lăsa pe vine pentru a cântări mai bine lovitura pe care urma s-o joace. Era un putt delicat, dar nimerise deja sute de la distanța asta. Se ridică și își luă poziția, mascându-și concentrarea. „Șansa nu este decât îmbinarea fericită dintre voință și circumstanțe favorabile”, pretindea Seneca. Mortimer jucă lovitura ca și cum viața lui depindea de asta. Mingea se rostogoli pe zona verde, părând să ezite în privința traiectoriei înainte de a flirta cu gaura fără să cadă totuși în ea.
- În seara asta, circumstanțele nu erau favorabile.

*

Milo ieși în trombă pe esplanada din fața intrării principale și îi ceru portarului să-i aducă Bugatti-ul din parcare subterană a hotelului. O luă în direcția La Paz, ajutându-se de GPS pentru a găsi locul unde o lăsase pe Carole.

În după-amiaza aceea, pe plajă, el își dăduse seama de rănilor deschise ale tinerei. Răni a căror existență n-o bănuia înainte.

Cu siguranță, ignorăm adesea tulburările prin care trec persoanele pe care le iubim cel mai mult, gândi el cu tristețe.

Și el fusese rănit de portretul lipsit de nuanțe pe care ea i-l făcuse. Ca și alții, îl luase întotdeauna drept un ratat necioplit, un țărănoi de cartier, un mitocan care disprețuiește femeile. Trebuie spus că nici el nu făcuse niciodată nimic pentru a-i arăta că se înșală. Căci imaginea asta îl proteja, mascând o sensibilitate pe care nu reușea să și-o asume. Pentru a câștiga iubirea lui Carole, ar fi fost gata să facă orice, dar ea nu-i acordase niciodată suficientă încredere pentru ca să-i dezvăluie adevărata lui personalitate.

Rulă o jumătate de oră, spintecând noaptea senină. Umbra munților se detașa pe cerul de un albastru limpede, dispărut de mult timp din orașele noastre poluate. Ajuns la destinație, Milo o luă pe un drum forestier pentru a-și parca mașina, apoi, după ce-și strecurase în rucsac o pătură și o sticlă de apă, o apucă pe drumul pietruit care îi permitea să ajungă pe coastă.

- Carole! Carole! strigă din toate puterile.

Strigătele lui se pierdură, luate de briza călduță și capricioasă care sufla peste mare scoțând gemete tânguitoare.

Regăsi golfulețul unde se certaseră mai devreme, în cursul după-amiezii. Era plăcut acum. Narcisistă, luna galbenă plină se oglindea în apă. Niciodată Milo nu văzuse atâtea stele pe cer, dar nici urmă de Carole. Înarmat cu o torță, își continuă drumul, escaladând stâncile ascuțite care mărgineau țărmul. Aproximativ cinci sute de metri mai departe, o luă pe o cărare îngustă care cobora până la un golfuleț.

- Carole! strigă din nou ieșind pe plajă.

De data asta, vocea lui ajunsese mai departe. Golfulețul era protejat de vânt printr-o faleză de granit care atenua cântecul resacului pe nisip.

- Carole!

Cu toate simțurile la pândă, Milo parcurse întinderea golfulețului până când percepu o mișcare la extremitatea lui. Se apropie de peretele abrupt. Pe aproape toată înălțimea ei, stânca era traversată de o falie lungă care se deschidea către o grotă naturală săpată în piatră.

Carole era acolo, prăbușită pe nisip, cu spatele curbat, cu picioarele îndoite, într-o stare de prostrație completă. Cu capul plecat, ea tremura de frig și continua să-și țină revolverul în pumnul strâns.

Milo îngenunche lângă ea cu o ușoară teamă care lăsă loc rapid unei adevărate neliniști în privința stării de sănătate a prietenei lui. O înfășură în pătura pe care o avea în rucsac și o ridică pentru a o purta în brațe pe drumul care ducea la mașină.

- Iartă-mă pentru ce ți-am spus mai înainte, murmură ea. N-am gândit-o cu adevărat.

- Am uitat, o asigură el. Acum, totul va fi bine.

Vântul deveni mai rece și începu să sufle mai tare.

Carole își trecu o mână prin părul lui Milo și îl privi cu ochii plini de lacrimi.

- Niciodată n-o să-ți fac rău, îi promise el la ureche.

- Știu, îl asigură ea agățându-se de gâtul lui.

*

Nu te prăbuși, Anna, rămâi în picioare, rămâi în picioare!

Cu câteva ore mai înainte, în aceeași zi, într-un cartier popular din Los Angeles, o tânără, Anna Borowski, urca strada cu pași mici și grăbiți. Văzând-o alergând, cu fața ascunsă sub

gluga groasă a puloverului din molton, ai fi putut crede că se menținea în formă printr-un marș matinal.

Dar Ana nu făcea jogging. Anna scotocea prin pubele.

Totuși, cu un an în urmă, avea o viață plăcută, lua cu regularitate cina la restaurant și nu ezita să spargă peste 1000 de dolari când mergea la shopping cu prietenele ei. Dar criza economică dăduse totul peste cap. De la o zi la alta, firma la care lucra își redusese drastic efectivul și suprimase postul de controlor de gestiune.

Timp de câteva luni, voise să creadă că trecea doar printr-o pasă proastă și nu se descurajase. Gata să accepte orice post corespunzător pregătirii ei, își petrecuse zilele pe site-urile de angajare de pe internet asaltând firmele cu CV-uri și scrisori de motivare, participând la forumuri pentru obținerea unei slujbe, cheltuind chiar bani pentru a consulta un cabinet de consiliere în domeniul carierei. Din păcate, toate tentativele ei se soldaseră cu eșecuri. În șase luni, nu reușise să obțină niciun interviu cât de cât serios.

Pentru a supraviețui, se resemnase să facă menajul în fiecare zi la un azil de bătrâni din Montebello, dar cu cei câțiva dolari adunați din jobul ăsta nu reușea să-și plătească chiria.

Ajungând pe Purple Street, Anna își încetini alergarea. Nu era încă ora 7 dimineața. Strada rămânea relativ liniștită, chiar dacă începea încet-încet să se anime. Ea așteptă totuși ca *school bus*-ul să părăsească artera pentru a-și băga capul în pubelă. Odată cu obișnuința, învățase să lase la o parte orgoliul și mândria atunci când se lansa în genul acesta de expediție. Oricum, nu avea de ales. Și asta din cauza unui temperament mai mult de greier decât de furnică și

a câtorva datorii care păreau neînsemnate pe vremea când câștiga 35000 de dolari pe an, dar care acum o sugrumau și amenințau s-o facă să-și piardă acoperișul.

În prima perioadă de timp, se mulțumise să scotocească în containerele supermarketului de lângă ea pentru a recupera alimentele care depășiseră termenul de garanție. Dar nu era nici pe departe singura care avusese această idee în fiecare seară, o mulțime tot mai numeroasă formată din oameni ai străzii, muncitori prost plătiți, studenți și pensionari fără nicio lețcaie se înghesuiau în jurul lăzilor metalice, astfel că direcțiunea magazinului sfârșise prin a stropi alimentele cu detergent pentru a împiedica luarea lor. Anna se hotărâse atunci să-și împingă explorările în afara cartierului. La început, trăise această experiență ca pe o traumă, dar ființa umană era, cu siguranță, un animal care se obișnuia cu toate umilințele.

Prima pubelă era plină ochi și explorarea nu fu în zadar o cutie de *nuggets*²⁵ de pui pe jumătate consumată, un pahar Starbucks cu un rest considerabil de cafea neagră, un altul de cappuccino. În a doua, găsi o cămașă Abercrombie ruptă, pe care ar putea s-o spele și s-o coasă la loc, și, în a treia, un roman aproape nou cu copertă frumoasă din imitație de piele. Puse aceste biete comori în rucsac și își continuă traseul.

25 Crochete de pui (n.t.)

Anna Borowski se întoarse acasă o jumătate de oră mai târziu, în micul apartament al unui imobil recent și bine întreținut al cărui mobilier era redus la strictul necesar. Se spală pe mâini, apoi vărsă cafeaua și cappuccino într-o cană pe care o încălzi la microunde în același timp cu nuggets-urile. Așteptând ca micul dejun să fie gata, etală recolta zilei pe masa din bucătărie. Eleganta copertă gotică a romanului îi atrase în mod special atenția. Un sticker lipit în colțul din stânga îl avertiza pe cititor:

De la autorul Companiei îngerilor.

Tom Boyd? Auzise de el prin fetele de la birou care îi adorau cărțile, dar ea nu-l citise niciodată. Șterse pata de milk-shake de pe copertă gândindu-se că ar putea obține pe el un preț

bun, apoi se conectă la internet piratând din nou wifi-ul vecinei ei. Noua, carte se vindea la 17 dolari pe *Amazon*. Dădu click pe contul ei *eBay* și încercă o lovitură: o punere în vânzare la 14 dolari în caz de cumpărare imediată.

Apoi spală cămașa, făcu un duș pentru a se „decapa” și se îmbracă, întârziind în fața oglinzii.

Tocmai împlinise treizeci și șapte de ani. Ea care, ani de zile, arătase mai tânără decât era în realitate, îmbătrânise dintr-odată, ca și cum un vampir îi supsesse toată prospețimea. De când își pierduse slujba, din cauză că înfulecase numai porcării, luase vreo zece kile, toate depuse pe fund și pe față, ceea ce îi dădea un aer de hamster gigant. Încercă să zâmbească, dar rezultatul i se păru jalnic.

Era în derivă și naufragiul i se putea citi pe fața urâtă.

Mișcă-te, ești în întârziere!

Își puse niște jeanși deschiși la culoare, un hanorac cu glugă și o pereche de bascheți.

E bine, doar nu mergi în club. Nu te obosi să arăți ca la treizeci și unu de ani pentru a curăța mizeria unor moșulici.

Îi fu imediat ciudă pentru cinismul ei. Se simțea atât de dezorientată. De ce să se agațe în momentele cele mai sumbre? N-avea pe nimeni care s-o ajute, pe nimeni căruia să-i mărturisească descumpănirea. Nu tu prieteni adevărați, nu tu bărbat în viața ei - de la ultima întâlnire, trecuseră câteva luni. De frică să nu se facă de răs, nu le vorbise despre decepțiile ei nici tatălui, nici mamei. Și nu se putea spune că aceștia dădeau în brânci să afle cum o mai duce. În unele zile, aproape că regreta că nu rămăsese în Detroit, ca sora ei care încă locuia la cinci minute de părinții lor, Lucy nu avusese niciodată pic de ambiție. Se măritase cu un țărănoi, agent de asigurări, și avea un plod insuportabil, dar ea cel puțin nu trebuia să se întrebe în fiecare zi cum avea să se descurce cu mâncarea.

În timp ce deschidea ușa, Anna avu un moment de descurajare. Ca toată lumea, lua medicamente: analgezice pentru durerile de spate și Ibuprofen forte pe care-l înghițea ca pe bomboane pentru a combate o migrenă cronică. Dar astăzi, ar fi avut nevoie de un calmant puternic. Cu cât săptămânile treceau, cu atât făcea mai des crize de angoasă trăind încontinuu cu spaima, cu această senzație cuibărită în corp că, oricâte eforturi ar face și oricâtă voință ar avea nu va mai fi niciodată stăpână pe viața ei. Uneori, situația asta precară o scotea din minți și se simțea capabilă de un gest nebunesc, ca acel fost director financiar care, în urmă cu nouă luni, la câteva străzi de aici, omorâse cinci membri ai familiei lui, înainte de a se sinucide. Lăsase o scrisoare poliției explicându-și gestul prin situația lui economică disperată. Fără slujbă de mai multe luni, tocmai își pierduse toată agoniseala ca urmare a căderii Bursei.

Nu te prăbuși, Anna, rămâi în picioare, rămâi în picioare!

Făcu eforturi pentru a-și reveni. Mai ales, nu trebuia să-și acorde dreptul de a cădea. Dacă renunța, avea să se scufunde, o știa. Trebuia să se lupte din răsputeri pentru a-și păstra apartamentul. Uneori, avea impresia că e redusă la starea unui animal în vizuina lui, dar cel puțin aici putea să facă duș și să doarmă în siguranță.

Își puse căștile de iPod pe urechi, coborî scările și luă autobuzul pentru a se duce la azilul de bătrâni. Făcu menajul trei ore și profită de pauza de prânz ca să intre pe internet la un computer cu acces liber din sala de odihnă a spitalului.

Veste bună. Cartea pe care o pusese în vânzare își găsisse cumpărător la prețul cerut. Anna mai munci până la ora 15, apoi trecu pe la poștă pentru a trimite romanul la expeditorul său:

Bonnie Del Amico, Campusul Berkeley, California.

Băgă romanul într-un plic fără să observe că avea mai mult de jumătate din pagini albe...

*

- Hei, băieți, grăbiți-vă un pic!

Radioul transmise, cu paraziți, acest apel la ordine către toți șoferii flotei de opt semiremorci care traversau zona industrială din Brooklyn. Ca pentru un transport de bani, durata și traseul între depozitul din New Jersey și întreprinderea de reciclare din apropiere de Coney Island erau strict reglementate pentru a se evita furtul mărfurilor. Încărcat cu treizeci de platforme, fiecare camion transporta singur treisprezece mii de cărți ambalate în cutii de carton.

Era aproape ora 22 când, sub ploaia care se pornise, uriașa încărcătură trecu de porțile stației de distrugere instalată pe un imens teren împrejmuit cu grilaj care te ducea cu gândul la o tabără militară.

Pe rând, fiecare camion își descărca marfa pe platoul gudronat al vastului depozit: tone de cărți încă ambalate în folia lor de plastic.

Însoțit de un executor judecătoresc, un reprezentant al editurii superviza această operațiune. Nu se întâmpla în fiecare zi să distrugi o sută de mii de exemplare de cărți din cauza unui defect de fabricație. Ca să prevină orice fraudă, cei doi controlară minuțios încărcătura. La fiecare descărcare, funcționarul ministerial scotea o carte dintr-o cutie de carton pentru a constata defectul de imprimare. Toate exemplarele aveau același cusur: din cele cinci sute de pagini câte număra romanul, doar jumătate erau tipărite. Povestea se oprea brusc la mijlocul paginii 266, cu o frază ea însăși neterminată...

Un balet efectuat de trei buldozere se desfășura în jurul acestei mări de cărți, ca și cum ar fi fost vorba de un banal moloz, pentru a le împinge pe benzile rulante care urcau cu mare viteză spre grurile căscate ale monștrilor de fier. Măcinarea industrială putea începe.

Cele două concasoare înghițiră cu lăcomie zecile de mii de cărți. Cu violență, căpcăunul mecanic tăia în bucăți și mesteca lucrările. Peste tot în jur, prin praful de hârtie, zburau pagini rupte.

Odată digestia terminată, o grămadă de cărți tăiate, smulse din coperti, sfâșiate, ieși din măruntaiele bestiei pentru a fi apoi compactată de o presă care elimina la capătul cursei baloți mari, de formă cubică, legați cu sârmă.

Apoi cuburile compresate erau stivuite în fundul hangarului. A doua zi, vor fi la rândul lor încărcate în alte camioane. Și reciclate în pastă de hârtie înainte de a se reîncarna în ziare, reviste, batiste de unică folosință sau cutii de carton pentru pantofi.

*

În câteva ore, operațiunea fu terminată.

O dată stocul distrus în totalitate, responsabilul din partea uzinei, editorul și executorul judecătoresc semnară documentul care consemna metodic numărul de lucrări distruse în timpul fiecărei operațiuni.

Suma totală se ridica la 99.999 de exemplare...

Fata care venea din altă parte

*Cei care cad îi târăsc adesea în căderea lor și
pe cei care le sar în ajutor.
Ștefan ZWK1C»*

Clinica hotelului Ora 8 dimineața

- Hei, nu sforăind în halul ăsta o să veghezi asupra mea!
Am deschis ochii tresărind. Cu trupul ghemuit pe brațul unui fotoliu din lemn de stejar, aveam spatele rupt, toracele presat și picioarele străpunse de furnicături.
- Billie era așezată în pat. Fața ei ca varul avea din nou ceva culoare, dar părul îi era încă albit. În orice caz, își recăpătase o oarecare vervă, ceea ce era semn bun.
- Cum te simți?
- Paradiță, mărturisi ea scoțând la mine o limbă redevenită roz. Vrei să-mi dai o oglindă?
- Nu sunt sigur că este o idee bună.
Cum insista, am fost obligat să-i întind oglinjoara de perete pe care o desprinsesem din baie.

Se privi cu spaimă, își ridică şuvițele de păr, le depărtă le ciufuli, se uită la rădăcinile lor, înspăimântată de a vedea că, într-o singură noapte, nemaipomenitul ei păr de aur se transformase în coafură de bunică.

- Cum... cum este posibil așa ceva? întrebă ea ștergându-și o lacrimă care îi curgea pe obraz.

I-am pus mâna pe umăr. Nefiind în stare să-i dau vreo explicație, căutam cuvinte liniștitoare când ușa camerei se deschise pentru a lăsa loc lui Milo, însoțit de dr. Philipson.

Cu o mapă sub braț, cu o mină preocupată, acesta ne salută scurt și se scufundă un lung moment în studiul constantelor pacientei lui afișate la piciorul patului.

- Avem rezultatul majorității analizelor, domnișoară, anunță el după câteva minute, ridicând spre noi o privire în care nerăbdarea era amestecată cu perplexitatea.

Scoase din halat un stilou-marker alb și instala tăblița translucidă pe care o adusese cu el.

- Mai întâi, începu el, mângâind câteva cuvinte, substanța neagră și păstoasă pe care ați scuipat-o este cerneală cu ulei. Am găsit în ea urme caracteristice de pigmenți de culoare, polimeri, aditivi și solvent...

Își lăsa fraza în aer, apoi întrebă fără ocolișuri:

- Ați încercat să vă otrăviți, domnișoară?

- Nicidecum! se revoltă Billie.

- Vă pun această întrebare fiindcă, să fiu cinstit, nu văd cum ar putea cineva regurgita o asemenea substanță fără s-o fi ingurgitat mai înainte. Chestia asta nu corespunde niciunei patologii cunoscute.

- Ce altceva ați mai găsit? am întrebat eu ca să avansăm.

Mortimer Philipson ne întinse fiecareia o foaie plină cu cifre și termeni de care auzisem în *Spitalul de urgență* sau în *Anatomia lui Grey*, dar a căror semnificație exactă o ignoram: Ionogramă, Uree, Creatinină, Glycemie, bilanț hepatic, hemostază...

- Așa cum mă așteptam, bilanțul sangvin a confirmat anemia, explică el înscriind un nou item pe tablă. Cu un procent de hemoglobina de 9 grame pe decilitru, suntem mult sub valoarea normală. Asta explică mai ales paloarea dumneavoastră, oboseala puternică, durerile de cap, palpitațiile și amețelile.

- Și această anemie, ce înseamnă? am întrebat eu.

- Va trebui să facem alte analize ca să aflăm, explică Philipson, dar, în momentul de față, nu asta mă îngrijorează cel mai mult...

Aveam ochii fixați pe rezultatul analizelor de sânge și, fără să mă pricep la așa ceva, vedeam și eu că o cifră era anormală:

- Procentul de glicemie nu e în regulă, nu-i așa?

- Da, încuviință Mortimer: 0,1 grame pe litru este o formă de hipoglicemie severă necunoscută.

- Cum adică „necunoscută”? se neliniști Billie.

- Ești în stare de hipoglicemie atunci când procentul de zahăr din corp este foarte scăzut, explică sumar medicul, în cazul în care creierul nu poate obține suficientă glucoză, simți amețeli și oboseală, dar, în cazul dumneavoastră, domnișoară, procentul este anormal...

- Si asta ce înseamnă?

- Înseamnă că, în momentul în care vă vorbesc, ar trebui să fiți moartă sau cel puțin într-o comă profundă.

Vocea lui Milo izbucni în același timp cu a mea:

- Trebuie să fie o eroare!

Philipson clătină din cap:

- Am refăcut analizele de trei ori. E de neînțeles, dar nu asta-i lucrul cel mai misterios.

Din nou, scoase capacul markerului său alb pe care îl lăsa îndreptat în aer:

- Azi-noapte, un tânăr internist al cărui doctorat îl supervizez, a avut inițiativa de a face o spectrografie. Este o tehnică care îți permite să identifici moleculele prin măsurarea masei lor și să le caracterizezi structura chimică...

- Bine, treceți la subiect! i-am tăiat-o eu.

- Spectrografia a indicat prezența de hidrați de carbon anormali. Ca să fiu mai explicit, domnișoară, aveți celuloză în sânge.

Scrise cuvântul CELULOZĂ pe tabla lui transparentă.

- După cum fără îndoială o știți, celuloza este principalul constituent al lemnului. Bumbacul și hârtia conțin și ele o parte importantă.

Nu pricepeam deloc unde voia să ajungă. Își preciza gândul punându-ne o întrebare:

- Imaginați-vă că ați înghiți niște tampoane de bumbac. Ce s-ar petrece după părerea dumneavoastră?

- Fără îndoială, nu mare lucru, zise Milo. Le-am evacua mergând la budă...

- Absolut, încuviință Philipson. Celuloza nu este digerată de om. E ceea ce ne diferențiază de animalele ierbivore ca vacile sau caprele.

- Dacă am înțeles eu bine, zise Billie, corpul omenesc nu conține în mod normal celuloză, deci...

- ...deci, termină medicul, compoziția dumneavoastră biologică nu este cea a unei ființe umane. Totul se petrece ca și cum o parte din dumneavoastră este pe cale să devină „vegetală”...

*

Doctorul făcu să se lase o tăcere prelungită, ca și cum îi era lui însuși greu să admită concluziile analizelor pe care le ceruse.

Mai era doar o foaie în mapa lui: rezultatul analizelor părului alb al tinerei.

- Conține o concentrație foarte mare de hidrosulfid de sodiu și de peroxid de hidrogen, mai cunoscut sub numele...

- ...de apă oxigenată, am ghicit eu.

- La bază, completă doctorul, aceasta este în mod natural secretată de corpul omenesc. Odată cu bătrânețea, ea e responsabilă de albirea părului nostru, inhibând sinteza pigmentilor care îi dau culoarea. Dar acesta este în mod normal un proces foarte progresiv și n-am văzut niciodată părul unei persoane de douăzeci și șase de ani albind într-o noapte.

- Este ireversibil? întrebă Billie.

- Aăă... băigui Mortimer, am asistat uneori la o recolorare parțială, după vindecarea unor maladii sau după întreruperea unor tratamente agresive, dar... vă mărturisesc că acestea rămân niște cazuri izolate.

Gânditor, o privi pe Billie cu o compasiune neprefăcută și recunoscu în fața noastră:

- Patologia dumneavoastră depășește în mod clar competențele mele și pe cele ale acestei mici clinici, domnișoară. O să vă menținem sub observație astăzi, dar nu prea știu ce altceva să vă sfătuiască decât să vă întoarceți cât mai repede posibil în țară.

*

O oră mai târziu

Am rămas toți trei în cameră. După ce se umflase de plâns, Billie sfârșise prin a adormi. Prăvălit pe un scaun, Milo termina platoul cu gustarea pe care o refuzase Billie nescăpând din ochi tăblița uitată de doctor:

PIGMENTI DE CULOARE

SOLVANT ADITIVI

ANEMIE

CELULOZĂ

APĂ OXIGENATĂ HIDROSULFIT DE SODIU

- S-ar putea să am o pistă, zise el ridicându-se brusc.

Se postă la rându-i în fața tăbliței, apucă markerul și desenă o acoladă pentru a lega primele două rânduri.

- Tipul ăsta de cerneală uleioasă și vâscoasă pe care a vomitat-o prietena ta este cea pe care o utilizează rotativele pentru editare. În special, în sistemul de imprimare a cărților tale...

- Zău?

- Și celuloza este primul constituent al lemnului, de acord? Iar lemnul servește la fabricarea...

- Ăă... a mobilei?

- ...a pastei de hârtie, rectifică el completând adnotările lui Dr. Philipson. Cât despre apa oxigenată și hidrosulfitul de sodiu, acestea sunt două produse chimice care se utilizează pentru a albi...

- ...hârtia, nu-i așa?

În loc de răspuns, întoarse spre mine panoul transparent:

PIGMENTI DE CULOARE }
SOLVANT ADITIVI } → CERNEALĂ

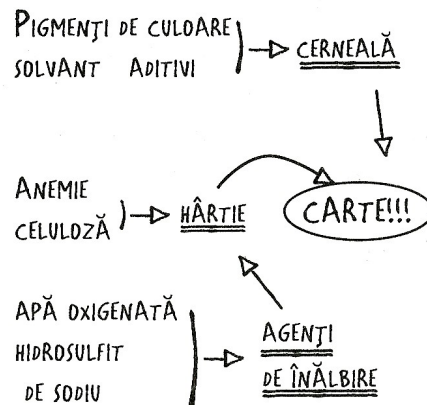
ANEMIE }
CELULOZĂ } → HÂRTIE

APĂ OXIGENATĂ }
HIDROSULFIT } → AGENȚI
DE SODIU } DE ÎNĂLBIRE

- Mai întâi, povestea carte, dar amica ta hârtie.

n-am vrut să te cred, Tom, aproape de asta cu eroina de roman căzută dintr-o sunt obligat să cedez în fața evidenței: este pe cale să redevină un personaj de

Rămase o clipă cu ochii pierduți în gol înaintea de a-și termina mâzgălelile:

- Lumea ficțiunii este pe cale de a-și reintra în drepturi, lansă el în chip de concluzie.
Acum, se plimba prin cameră gesticulând. Nu-l văzusem niciodată atât de agitat.
- Calmează-te! l-am temperat eu. Ce înțelegi mai exact prin asta?
- Este evident, Tom: dacă Billie este un personaj de hârtie, ea nu poate pur și simplu să evolueze în viața reală!
- Așa cum peștele nu poate să supraviețuiască în afara apei...
- Exact! Amintește-ți filmele din copilăria noastră. De ce E.T. extraterestrul se îmbolnăvește?
- Fiindcă nu poate sta mult timp departe de planeta lui.
- De ce sirena din *Splash* nu poate să rămână pe pământ? De ce omul nu poate trăi în apă?
- Pentru că fiecare organism este diferit și nu se adaptează la toate mediile înconjurătoare.
- Raționamentul lui stătea în picioare cu o singură excepție.
- Billie a petrecut trei zile cu mine și pot să te asigur că era plină de entuziasm și că viața adevărată nu-i era deloc dezagreabilă. De ce s-a prăbușit așa brusc?
- Chestia asta rămâne un mister, într-adevăr, admise el.
- Lui Milo îi plăceau logica și raționalitatea. Cu un aer posomorât, se așeză iar pe scaun și își încrucișă picioarele, luând-o de la capăt cu gândurile lui.
- Trebuie să pornim cu raționamentul de la „poarta de intrare”, bolborosi el: breșa prin care un personaj de ficțiune a putut să pătrundă în realitatea noastră.
- Ți-am spus-o deja de mai multe ori: Billie a *căzut dintr-un rând, în mijlocul unei fraze neterminate*, i-am explicat eu folosind formularea pe care ea însăși o utilizase în timpul primei noastre întâlniri.
- Ah, da, seria de o sută de mii de cărți cu o jumătate din pagini netipărite! Asta e „poarta ei de intrare”. Apropo, trebuie să mă asigur că au fost bine distru...
- Rămase cu gura căscată în mijlocul frazei, apoi se năpusti pe telefonul mobil. L-am văzut derulând zeci de e-mail-uri înainte de a-l găsi pe cel pe care-l căuta.
- La ce oră a avut Billie primele semne de indispoziție? întrebă el fără să-și ridice ochii de pe ecran?
- Aș zice că pe la miezul nopții, când m-am întors în cameră.
- După ora New York-ului, asta înseamnă ora 2 dimineața, nu?
- Da.
- Atunci, știi ce anume i-a declanșat criza, zise el întinzându-mi iPhone-ul.
- Am citit, pe ecran, mailul trimis lui Milo de editorul meu:

De la : robert.brown@doubleday.com

Subject : Confirmarea distrugerii stocului defect

Data : 9 septembrie 2010, ora 02:03

Către : milo.lombardo@gmail.com

Stimate domn,

Vă confirm distrugerea totală prin măcinare a întregului stoc defect al ediției speciale din cel de-al doilea volum al Trilogiei îngerilor, de Tom Boyd.

Numărul lucrărilor distruse: 99.999.

Operațiune realizată astăzi, sub controlul executorului judecătoresc, între ora 20 și ora 2, la stația de măcinare a uzinei Shepard din Brooklyn, NY.

Cu respect,

R. Brown

- Ai văzut ora mail-ului?
- Da, am încuviințat eu, corespunde perfect cu cea a indispoziției ei.
- Billie este *fizic legată* de exemplarele defecte, decretă el.

- Și, făcându-l să dispară, suntem pe cale să o ucidem!

Eram amândoi surescitați și îngroziți de descoperirea noastră. Și mai ales, ne simțeam neputincioși în fața unei situații care ne depășea.

- Dacă nu facem nimic, o să moară.

- Ce vrei să faci? mă întrebă el. Au distrus tot stocul |

- Nu, dacă era așa, ar fi deja moartă. Mai există cel puțin o carte pe care n-au putut s-o distrugă.

- Exemplarul pe care editorul mi l-a trimis și pe care ți l-am dat! strigă el. Dar ce-ai făcut cu el?

A trebuit să-mi muncesc mintea pentru a-mi aminti. Îmi aminteam că-l consultasem în faimoasa seară în care Billie apăruse, udă, în bucătăria mea, apoi a doua zi dimineața de asemenea, cu puțin înainte ca ea să-mi arate tatuajul, și apoi....

Mi-era greu să mă concentrez. În mintea mea, imaginile apăreau dar dispăreau imediat ca niște flash-uri: și apoi... și apoi... ne-am certat și, într-un moment de furie, aruncasem romanul în coșul de gunoi din bucătărie!

- Suntem într-adevăr în rahat! șuieră Milo după ce explicasem unde se afla ultimul exemplar.

M-am frecat la ochi. Și eu aveam febră. Din cauza entorsei a cărei durere devenea aproape insuportabilă; din cauza armatei de mexicani care mă tăbăciseră în barul de lângă motel; din cauza corpului meu pe care-l drogasem cu medicamente; din cauza aceluiași pumn pe care mi-l dăduse prin surprindere celălalt dement; din cauza sărutului neașteptat și bulversant pe care mi-l furase această fată ciudată ce îmi devasta viața...

Torturat de migrenă, îmi imaginam interiorul craniului meu ca un glob pământesc în care ar fierbe lavă în fuziunii. În mijlocul acestei mlaștini incoerente, o evidență îmi trecu prin minte.

- Trebuie s-o sun pe menajeră ca să nu arunce cartea, i-am zis lui Milo.

Îmi întinse telefonul lui și reușii să dau de Tereza. Din nefericire, bătrâna îmi zise că scosese deja pubelele în stradă în urmă cu două zile.

Milo înțelese imediat și făcu o grimasă. Unde era romanul acum? într-un centru de triere a deșeurilor? Pe punctul de a fi incinerat sau reciclat? Poate că cineva îl luase din stradă?

Trebuia să pornim în căutarea lui, dar asta însemna să căutăm un ac într-un car cu fân.

În orice caz, un lucru era sigur: trebuia s-o facem repede.

Căci viața lui Billie nu mai atârna decât de-o carte.

Always on my mind

*A iubi pe cineva înseamnă a iubi în egală
măsură fericirea sa.*
Francoise SAGAN

Billie încă dormea. Milo plecase s-o prevină pe Carole și hotărâsem să ne întâlnim toți trei peste două ore la biblioteca hotelului ca să facem niscaiva cercetări și să elaborăm un plan de bătaie. În timp ce traversam holul, am dat peste Aurore care își plătea nota la recepție.

Cu părul aparent nearanjat, cu ochelari de soare de vedetă, ea purta, într-un stil boem și retro, o rochie scurtă, o geacă de piele, botine cu tocuri înalte și o geantă de călătorie vintage. La majoritatea femeilor, efectul ar fi fost *too much*, dar la ea, era impecabil.

- Pleci?

- Am un concert la Tokio mâine seară.

- La Kioi Hall? am întrebat-o, eu însumi surprins că îmi aminteam numele locului unde cântase când o însoțisem în turneul ei din Japonia.

Privirea i se luminează:

- Îți amintești de vechitura aia de Plymouth Fury pe care ai închiriat-o? Am orbecăit mult până am găsit sala și am ajuns cu trei minute înainte de începutul recitalului. A trebuit să-mi trag sufletul pe scenă, atât de mult alergasem!

- Totuși, ai cântat bine.

- Și, după concert, am mers toată noaptea cu mașina pentru a ne duce să vedem „infernul clocotit” din Beppu ²⁶!

Evocarea acestui episod ne scufundă pe amândoi în nostalgie. Da, cunoscusem și momente de fericire și frivolitate, și ele nu erau atât de departe...

Aurore rupse această tăcere pe jumătate jenantă, pe jumătate plăcută, scuzându-se pentru comportamentul lui Rafael Barros. Mă sunase astă noapte să afle cum mă simt, dar nu eram în cameră. În timp ce un băiat de hotel se ocupa de valizele ei, i-am povestit pe scurt ce i se întâmplase lui Billie. Ea mă ascultă cu interes. Știam că mama ei murise la treizeci și nouă de ani de un cancer la sân depistat târziu. De la acel deces brutal, devenise cam ipohondră, în orice caz foarte grijulie cu tot ce ținea de sănătatea ei și a celor apropiați.

- Pare ceva serios. Du-o rapid s-o vadă un medic competent. Dacă vrei, pot să-ți recomand unul.

- Cine?

- Profesorul Jean-Baptiste Clouseau: un diagnostician nemaipomenit. Un fel de dr. House francez. Este șeful serviciului de cardiologie din Paris și își consacră cea mai mare parte din timp punerii la punct a unei inimi în întregime

26 Situat în insula vulcanică și muntoasă Kyushu, orașul Beppu este celebru în lume pentru miile sale de izvoare cu apă termală, (n.a.)

artificială, dar, dacă îi spui că vii din partea mea, te va primi.

- Este un fost amant?

Ridică ochii către cer.

- Este un mare meloman care vine adesea să asiste la concertele mele în Paris. Și, dacă o să te întâlnești cu el, o să vezi că, fizic, nu prea seamănă cu Hugh Laurie! Dar este un geniu.

În timp ce vorbeam, își activase BlackBerry-ul și căuta în agendă numărul doctorului.

- Ti-1 transfer, zise ea urcând în mașină.

Un angajat închise portiera și eu am rămas uitându-mă la berlina care se îndepărta în direcția portalului masiv de la intrarea în complex. Totuși, după vreo cincizeci de metri, taxiul se opri la mijlocul aleii și Aurore alergă spre mine pentru a-mi fura un sărut discret. Înainte de a pleca înapoi, își scoase din buzunar mp3-ul și mi-l lăsă după ce îmi pusese căștile pe urechi.

Păstram gustul limbii ei pe buze și în cap îmi răsunau muzica și cuvintele cântecului pe care îl programase: cea mai frumoasă melodie a lui Elvis pe care o făcusem s-o descopere când eram suficient de îndrăgostiți pentru a ne oferi reciproc cântece:

*Maybe I didn 't treat you
Quite as good as I should have
Maybe I didn 't love you
Quite as often as I could have
You were Always On My Mind
You were Always On My Mind*

*

*Poate că nu m-am purtat cu tine
Așa de bine cum ar fi trebuit
Poate că nu te-am iubit
Atât de des cum aș fi putut
(Dar) Tu ai fost mereu în mintea mea
Tu ai fost mereu în mintea mea.*

28

Încercarea

*Cititorul poate fi considerat personajul principal
al romanului, la egalitate cu autorul; fără el,
nimic nu se face.
Elsa TRIOLKT*

Cum putea un hotel să aibă o bibliotecă atât de somptuoasă?
În mod vizibil, nu doar clinica profitase de generozitatea bogatului emir. Ce frapa cel mai mult era aspectul patinat și „elitist” al locului: te-ai fi crezut în sala de lectură a unei prestigioase universități anglo-saxone și nu în biblioteca unui club de vacanță. Mii de lucrări elegant legate umplea rafturile înconjurate de coloane corintice. În acest cadru silențios și intim, masivele uși sculptate, busturile din marmură și lambriurile vechi te proiectau cu câteva

secole în urmă. Singura concesie făcută modernității: computerele ultimul model încastrate în mobilierul din lemn de nuc.

Mi-ar fi plăcut la nebunie să pot lucra într-un asemenea loc când eram mai tânăr. La mine acasă, nu exista birou. Îmi făceam temele închis în toaletă, cu o planșă pe genunchi în chip de birou și cu o cască de șantier pe cap pentru a înăbuși strigătele vecinilor.

Cu ochelarii ei rotunzi, cu puloverul din mohair și fusta ecosez, chiar și bibliotecara dădea impresia că fusese teleportată din alt univers. În timp ce-i arătam lista cărților pe care voiam să le consult, îmi mărturisi că eram primul „cititor” al zilei:

- În vacanță, clienții hotelului preferă în general să meargă la plajă decât să-1 citească pe Georg Wilhelm Friedrich Hegel.

Am schițat un zâmbet în timp ce ea îmi întindea un vraf de cărți însoțit de o cană de ciocolată caldă cu mirodenii mexicane.

Ca să citesc la lumină naturală, m-am instalat lângă una din ferestrele mari, alături de un glob pământesc al lui Coronelli, și m-am apucat de lucru fără să mai stau pe gânduri.

*

Atmosfera era propice studiului. Liniștea nu era tulburată decât de zgomotul paginilor întoarse și de ușoara alunecare stiloului meu pe hârtie. Pe masa din fața mea, deschisesem mai multe lucrări de referință pe care le analizasem minuțios în timpul studenției, printre care *Ce este literatura?* de Jean-Paul Sartre, *Lector in fabula* de Umberto Eco *Dicționarul filosofic* al lui Voltaire. În două ore, luasem vreo zece pagini de note. Eram în elementul meu: înconjurat de cărți, într-o lume de liniște și reflecție. Mă simțeam din nou profesor de literatură.

- Uau! Zici că ești la facultate! exclamă Milo debarcând în augusta sală precum un câine într-un joc de popice.

Își puse geanta de umăr pe unul din fotoliile Charleston și se aplecă peste umărul meu:

- Ei, găsești ceva?

- S-ar putea să am un plan de luptă, cu condiția să accepți să mă ajuți.

- Bineînțeles că o să te ajut!

- Atunci, trebuie să ne împărțim rolurile, am zis eu punând capacul la stilou. Tu te întorci la Los Angeles, pentru a încerca să găsești ultimul exemplar cu defect. Știu că este o misiune imposibilă, dar, dacă este distrus, Billie va muri, asta-i o certitudine.

- Si tu?

- Eu o s-o duc la Paris s-o vadă medicul pe care mi l-a recomandat Aurore, pentru a încerca măcar să oprim boala, dar mai ales...

Mi-am adunat foile cu note ca să fiu mai clar în explicația mea.

- Mai ales?

- Trebuie să scriu al treilea volum al romanului meu pentru a o trimite pe Billie înapoi în lumea imaginară.

Milo se încruntă:

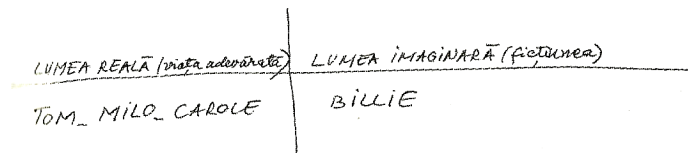
- Nu înțeleg foarte bine cum scrierea unei cărți o va duce *concret* înapoi în universul ei.

Mi-am luat blocnotes-ul și, în maniera dr. Philipson, am încercat să pun la un loc elementele cele mai importante din deducția mea.

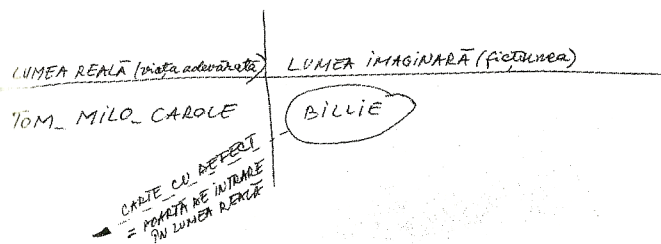
- Lumea reală este cea în care trăim noi, tu Carole și cu mine. Asta e viața adevărată, câmpul pe care putem să acționăm și pe care îl împărțim cu semenii noștri: ființele umane.

- Până aici, sunt de acord.

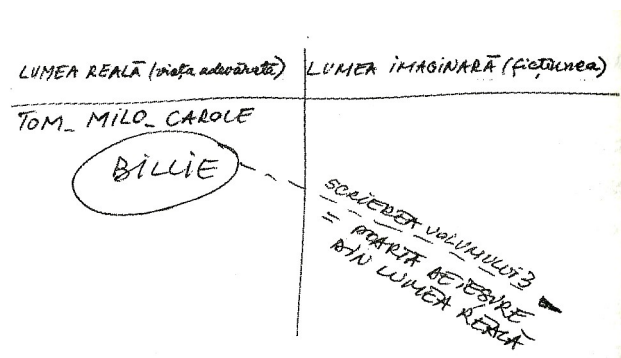
- La capătul opus, lumea imaginară este cea a ficțiunii și a reveriei. Ea reflectă subiectivitatea fiecărui cititor. În aceasta evolua Billie, am explicat eu însoțindu-mi afirmația de câteva note sumare:

- Continuă, îmi ceru Milo.
- Cum ai zis-o tu însuși, Billie a putut trece frontiera care separa cele două lumi din cauza unui accident industrial: tipărirea defectuoasă a o sută de mii de exemplare din cartea mea. E ceea ce tu ai numit „poartă de intrare”:

- Îhî, îhî, încuviință el.
- Deci, acum, Billie e pe cale de a se stinge într-un mediu care nu este al ei.
- Și singurul mod de a o salva, sări el, este să găsim exemplarul defect pentru a evita ca ea să nu moară în viața adevărată...
- Și să o trimitem în lumea ficțiunii scriind al treilea volum al cărții. Asta este „poarta ei de ieșire” din lumea reală.

- Milo se uită la schema mea cu interes, dar vedeam bine că ceva îl rodea.
- Tot nu pricepi cum anume scrierea celui de-al treilea volum i-ar permite să plece, nu-i așa?
- În mod concret, nu prea.
- OK. O să-ți dai seama imediat. Pentru tine, cine creează lumea imaginară?
- Tu! Adică, vreau să spun, scriitorul.
- Da, dar nu de unul singur. Eu nu fac decât jumătate din muncă.
- Și cine face cealaltă jumătate?

- Cititorul...

Se uită la mine și mai perplex.

- Uită-te ce scria Voltaire în 1764, i-am zis dându-i notițele mele.

Se aplecă peste foile mele și citi cu voce tare:

- „Cărțile cele mai utile sunt cele ale căror cititori le fac ei înșiși pe jumătate.”

M-am ridicat de pe scaun și mi-am prezentat expunerea cu convingere:

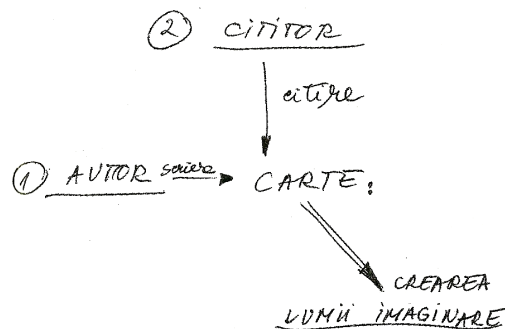
- În fond, ce este o carte, Milo? Simple litere aliniate într-o anumită ordine pe hârtie. Nu e suficient să fi pus punct la finalul unei povestiri pentru a o face să existe. Eu am în sertare câteva începuturi de manuscrise nepublicate, dar le consider niște povești moarte, pentru că nimeni n-a aruncat niciodată vreun ochi peste ele. O carte nu prinde contur decât prin lectură. Cititorul este cel care îi dă viață, compunând imagini care vor crea lumea imaginară în care evoluează personajele.

Conversația noastră a fost întreruptă de bibliotecara care îi propuse lui Milo o ceașcă din ciocolata ei cu mirodenii. Prietenul meu sorbi o gură înainte de a remarca:

- De fiecare dată când o carte de-a ta apare în librării și începe să-și trăiască viața, îmi spui că ea nu-ți mai aparține cu adevărat...

- Exact! Aparține cititorului care preia ștafeta, însușindu-și personajele și făcându-le să trăiască în mintea lui. Uneori, chiar interpretează în felul său anumite pasaje, dându-le un sens care nu era cel pe care-l avusesem eu în cap la început, dar asta face parte din joc!

Milo mă asculta cu atenție, mâzgălind pe carnețelul meu:

Credeam cu toată tăria în această teorie. Crezusem întotdeauna că o carte nu exista cu adevărat decât prin relația cu cititorul ei. Eu însumi, de când împlinisem vârsta când puteam citi, căutasem mereu să mă afund cât mai departe posibil în imaginarul romanelor care îmi plăceau anticipând, construind mii de ipoteze, căutând mereu să fiu cu un pas înaintea autorului și prelungind chiar, în mintea mea, povestea personajelor chiar și după ce dădusem ultima pagină. Dincolo de cuvintele tipărite, imaginația cititorului e cea care transcede textul și face ca povestea să existe pe deplin.

- Deci, dacă am înțeles eu bine, pentru tine, scriitorul și cititorul cooperează pentru a crea lumea imaginară?

- Nu eu sunt cel care o spune, Milo, ci Umberto Eco! Și Jean-Paul Sartre! i-am replicat eu întinzându-i cartea deschisă în care subliniasem această frază: „Lectura este un pact de generozitate între autor și cititor; fiecare are încredere în celălalt, fiecare contează pe celălalt.”

- Dar concret?

- Concret, o să încep să redactez noul meu roman, dar numai când primii cititori îl vor descoperi, lumea imaginară va prinde contur și Billie va dispărea din lumea reală pentru a-și relua viața în ficțiune.

- Atunci, nu mai am nicio secundă de pierdut, zise el instafându-se în fața ecranului calculatorului. Trebuie cu orice preț să găsesc ultima carte cu defect, este singurul mijloc de a o ține pe Billie în viață suficient de mult pentru a-ți lăsa timp să scrii un nou roman.

Se conecta la site-ul Mexicana Airlines.

- Există un zbor spre Los Angeles peste două ore. Dacă plec acum, voi fi în MacArthur Park diseară.

- Ce vrei să faci acolo?

- Dacă ai de gând s-o duci pe Billie la Paris, îi trebuie rapid un pașaport fals. Am păstrat câteva contacte care ne vor putea fi utile...

- Și mașina ta?

Își deschise geanta de umăr și scoase din ea mai multe teancuri de bancnote pe care le împărți în două părți egale.

- Un om al lui Yochida Mitsuko a venit s-o ia azi-dimineață. E tot ce am putut să obțin pe ea, dar asta ne va ajuta să mai rezistăm câteva săptămâni.

- După care vom fi ajuns la fundul sacului.

- Da, și cu ce datorăm fiscalului, te anunț că suntem îndatorați pe cel puțin douăzeci de ani...

- Chestia asta ai uitat să mi-o spui, nu?

- Credeam că ai înțeles.

Am încercat să detensioneze situația:

- Vom încerca să salvăm o viață, e lucrul cel mai important care există, nu?

- Sunt sigur, răspunse el, dar fata asta, Billie, merită osteneala?

- Cred că e una de-a noastră, am zis eu căutându-mi cuvintele. Cred că ar putea să aparțină „familiei” noastre, cea pe care ne-am ales-o tu, Carole și cu mine. Fiindcă știu că, în fond, nu e foarte diferită de noi: sub carapacea ei, se ascunde o ființă sensibilă, generoasă. E o gurăspartă cu inimă curată, lovită deja puternic de viață.

Ne-am strâns în brațe, luându-ne rămas bun. Era deja în pragul ușii când s-a întors spre mine:

- Romanul ăsta nou, o să reușești să-l scrii? Credeam că nu mai poți lega nici două vorbe.

Am privit cerul prin fereastră: nori mari, gri, astupau orizontul, dând locului aspectul unei câmpii englezești.

- Am de ales? am întrebat închizându-mi carnețelul.

29

Când suntem împreună

Noaptea, mi-a fost frig, m-am sculat și m-am dus să-i mai pun încă o pătură.

Romain GARY

Aeroportul Charles-de-Gaule

Duminică, 12 septembrie

Taximetristul apucă rucsacul lui Billie și îl trânti în portbagaj, lovind în trecere geanta în care se afla laptopul meu. În habitaculul Toyotei Prius hibrid, radioul era dat atât de tare, încât a trebuit să-i repet de trei ori adresa șoferului.

Mașina părăsi terminalul și se trezi rapid prinsă în ambuteiajele bulevardului de la periferie.
- Bine ai venit în Franța, am zis făcându-i cu ochiul lui Billie.

Ea ridică din umeri:

- Nu vei reuși să-mi strici plăcerea de a fi aici. Era visul meu să văd Parisul!

După câțiva kilometri de mers bară la bară, mașina ieși de pe centură prin punctul Maillot, angajându-se apoi pe bulevardul Grande-Armee și continuând până la rondul Champs-Elysee. Ca un copil, Billie rămăsese cu gura căscată, descoperind, pe rând, Arcul de Triumf, „cel mai frumos bulevard din lume” și vestigiile din Place de la Concorde.

Chiar dacă venisem de mai multe ori la Paris cu Aurore, nu puteam să spun că-l cunoșteam bine. Mereu între două concerte și două avioane, Aurore era o nomadă care nu-și făcuse niciodată timp să-mi arate orașul ei natal. În orice caz, șederile mele nu depășiseră niciodată două-trei zile pe care le petreceam în general închiși în frumosul apartament din strada Las Cases, în apropiere de bazilica Sainte-Clotilde. Din capitală, nu cunoșteam așadar decât câteva străzi din arondismentele 6 și 7 și vreo zece restaurante și galerii la modă în care mă dusesese.

Taxiul traversă Sena pentru a ajunge pe malul stâng și întoarse în dreptul cheiului Orsay. Zărind clopotnița și contraforturile bisericii Saint-Germain-des-Pres, am înțeles că nu eram prea departe de apartamenail mobilat pe care îl închiriasem pe internet din Mexic. Efectiv, după câteva manevre, șoferul ne lăsă la numărul 5 al străzii Furstemberg, în fața unei piațete rotunde, mărginită de buticuri vechi, cu siguranță una dintre cele mai frumoase din câte mi-a fost dat să văd vreodată.

Pe o platformă centrală, patru paulownia²⁷ înalți înconjurau un lampadar cu cinci globuri. Soarele se reflecta pe acoperișurile albastre din ardezie. Pierdut printre străzi înguste, departe de agitația bulevardului, locul era o insulă atemporală și romantică ieșită drept dintr-un desen Peynet.

2 Arbori ornamentali cu flori violacee care înfloresc înainte de frunzire. (n.t.)

*

Când scriu aceste rânduri, a trecut mai bine de-un an de la dimineața aceea, dar amintirea lui Billie coborând din mașină și făcând ochii mari de uimire este încă prezentă în mintea mea. Pe atunci, nu știam că săptămânile pe care ne pregăteam să le trăim aveau să fie cele mai dureroase și în același timp cele mai frumoase din viața noastră.

*

Căminul de fete

Campusul Berkeley

California

- Un pachet pentru tine! strigă Yu Chan intrând în camera pe care o împărțea de la începutul anului universitar cu Bonnie Del Amico.

Așezată la biroul ei, Bonnie ridică capul din calculator și îi mulțumi amabilei sale *roommate* după care se cufundă iar în partida ei de șah.

Era o adolescentă cu părul castaniu, tăiat scurt, și cu o față luminoasă care mai păstra încă rotunjimile copilăriei. Dar, în privirea ei concentrată și serioasă, se ghicea că, în ciuda vârstei fragede, viața nu fusese întotdeauna ușoară pentru ea.

Soarele de toamnă își arunca razele prin ferestre, luminând pereții cămăruței acoperiți cu afișe heteroclite care trădau pasiunea celor două adolescente: Robert Pattinson,

Kristen Stewart, Albert Einstein, Obama sau Dalai-lama.

- Nu-l deschizi? întrebă chinezoaica după câteva minute.

- Hm... mormăi Bonnie cu un aer absent. Lasă-mă doar să-i trag o mamă de bătaie acestei mașinării.

Ea încercă o manevră îndrăzneță, înaintând cu calul la D4 în speranța că o să-i ia nebunul adversarului său.

- Poate e un cadou de la Timothy, își dădu cu presupusul You Chan examinând pachetul. E nebun după tine, tipul ăsta.

- Hm... repetă Bonnie. Mi se rupe de Timothy.

Computerul îi contră manevra, scoțând regina.

- Bun, îl deschid eu atunci! stabili asiatica.

Fără să mai aștepte asentimentul colegei ei. rupse plicul pentru a descoperi o carte groasă cu copertă din piele presată: *TomBoyd- Trilogia îngerilor- Volumul 2*.

- Este romanul pe care l-ai cumpărat de ocazie de pe internet, zise ea cu o ușoară decepție în glas.

- Îhî, îhî... făcu Bonnie.

Acum, trebuia să-și apere calul, dar fără să bată cu totul în retragere. Dădu click cu mouse-ul pentru a avansa un pion, dar, cuprinsă de elan, mută piesa cam repede.

Prea târziu...

Cuvintele ȘAH ȘI MAT! clipeau pe ecran. Se lăsase iar bătută de grămada asta blestemată de fier vechi!

Nu e de bun augur pentru campionatul meu, gândi ea ieșind din program.

Săptămâna viitoare, trebuia să apere culorile școlii ei la campionatul mondial, categoria jucătorilor sub optsprezece ani. O competiție organizată la Roma care o excita și o îngrozea în același timp.

Tânăra privi ceasul de perete în formă de soare și se grăbi să-și aranjeze lucrurile. Luă romanul pe care tocmai îl primise și îl băgă în rucsac. O să-și facă valiza pentru Roma mai târziu.

- *Addio, amica mia!* zise ea ieșind pe ușa camerei.

Coborî scările câte trei odată, apoi ajunse la gară pe fugă ca să prindă BART-ul. cursa de tren locală care lega Berkeley de San Francisco traversând golful la patruzeci de metri sub nivelul apei. Începu să citească primele trei capitole din carte în tren, înainte de a coborî în stația Embarcadero și de a lua un *cable-car* pe California Street, înțesat de turiști, tramvaiul traversă Nob Hill și trecu de Grace Cathedral. Tânăra coborî din vagonul de lemn două blocuri mai departe, pentru a ajunge la serviciul de oncologie al spitalului Lenox unde făcea voluntariat, de două ori pe săptămână, în cadrul unei asociații însărcinată să-i distreze pe bolnavi prin activități ludice sau artistice. Fusese sensibilizată la această cauză asistând timp de doi ani la agonia mamei ei, Mallory, care murise de cancer în urmă cu câțiva ani. Bonnie era deja la facultate, dar n-avea decât șaisprezece ani, o vârstă în mod normal fragedă pentru a participa la acest gen de sarcină. Din fericire, Elliott Cooper, directorul spitalului, era un prieten al lui Garrett Goodrich, doctorul care fusese alături de mama ei în ultimele zile, și închise ochii în privința prezenței ei în spital.

- Bună ziua, doamnă Kaufman! zise ea cu o voce veselă, intrând într-una din camerele de la etajul trei.

Simpla apariție a lui Bonnie o făcu pe Ethel Kaufman să se lumineze la față. Totuși, până în săptămânile din urmă, bătrâna refuzase să participe la atelierile de desen, pictură sau de jocuri de societate organizate de asociație, cum nu asista nici la spectacolele de clovni sau de marionete pe care le găsea stupide și vulgare. Voia să fie lăsată să moară în pace, asta era tot. Dar Bonnie era diferită. Adolescenții avea caracter și un amestec de candoare și inteligență care n-o lăsase indiferentă pe Ethel. Cele două femei avuseseră nevoie de săptămâni întregi

pentru a se apropia una de alta, dar acum întâlnirile lor bisăptămânale deveniseră indispensabile. Așa cum le intrase în obicei, începură prin a sporovăi câteva minute. Ethel o întrebă pe Bonnie despre cursurile de la universitate și despre viitorul turneu de șah, apoi tânăra scoase cartea din rucsac:

- Surpriză! zise ea arătând frumosul volum.

Ochii lui Ethel erau obosiți și lui Bonnie îi făcea plăcere să-i citească. Săptămânile trecute, se lăsaseră vrăjite amândouă de intriga din *Trilogiei îngerilor*.

- N-am putut să rezist și am citit deja primele capitole, mărturisi Bonnie. Vă fac un rezumat rapid înainte de a relua lectura, de acord?

*

The Coffe Bean & Tea Leaf

O cafenea micuță din Santa Monica

Ora 10 dimineața

- Cred că am găsit ceva! exclamă Carole.

Aplecată asupra *notebook*-ului ei, tânăra polițistă intrase pe internet conectându-se la borna wifi a cafenelei.

Cu o cană de *caramel latte* în mână, Milo se apropie de ecran.

Tot introducând tot felul de cuvinte-cheie pe motoarele de căutare, Carole nimerise în cele din urmă pe o pagină a site-ului eBay care propunea vânzarea on line a exemplarului unic pe care îl căutau.

- E o chestie nemaipomenită! exclamă el vărsând jumătate din băutură pe cămașă.

- Crezi într-adevăr că e cel bun?

- Fără nicio îndoială, zise el tranșant studiind fotografia; după distrugere, coperta asta de piele nu mai există decât într-un singur exemplar.

- Din păcate, vânzarea a avut deja loc, se înfurie Carole.

Obiectul fusese postat pe eBay cu câteva zile mai înainte și găsisse cumpărător imediat pentru suma derizorie de paisprezece dolari.

- Putem totuși încerca să contactăm vânzătorul pentru a cunoaște numele cumpărătorului.

Zicând și făcând, Carole dădu click pe link-ul care-ți permitea să vizualizezi profilul membrului: *annaboro 73*, înscris de șase luni și beneficiind de evaluări pozitive.

Carole îi trimise un mail în care spunea că dorea să intre în contact cu persoana care cumpărase acel obiect. Apoi așteptară mai bine de cinci minute, sperând fără să creadă că le va parveni un răspuns instantaneu, până când Milo își pierdu răbdarea și redactă la rândul lui un mesaj mai explicit însoțit de promisiunea unei recompense de o mie de dolari.

- Trebuie să mă întorc la lucru, zise Carole uitându-se la ceas.

- Unde este coechipierul tău?

- Este bolnav, răspunse ea părăsind cafeneaua.

Milo se hotărî să o urmeze și se instala alături de ea în mașina poliției.

- N-ai dreptul să fii aici! Sunt în timpul serviciului și asta e o mașină de patrulare.

El se prefăcu că nu aude și continuă conversația.

- Care era pseudonimul?

- *annaboro73*, răspunse Carole pornind motorul.

- Bun, Anna e prenumele, de acord?

- Pare logic.

- Boro este un nume de familie. N-a scris Borrow care este comun, ci boro, care te duce cu gândul la un diminutiv al unui nume nemțesc.

- Sau mai degrabă polonez, nu? Gen Borowski.

- Da, ăsta e.

- Și cifra? Crezi că e vorba de data de naștere?

- Sunt șanse, răspunse Milo.

Se conectase deja, prin telefon, la site-ul Paginilor Albe, dar numai în Los Angeles erau vreo zece Anna Borowski.

- Dă-mi radioul, ceru Carole făcând un viraj.

Milo luă microfonul și nu se putu abține de la o mică improvizație:

- Alo, Terra, aici căpitanul Kirk la bordul navei *Enterprise*, cerem permisiunea să ne întoarcem la bază.

Carole îl privi consternată.

- Ce, e amuzant!

- Da, Milo, când ai opt ani, e amuzant...

Ea luă radioul și, cu multă autoritate, zise:

- Alo, centrala, aici sergent Alvarez, număr matricol 364B1231. Puteți să-mi găsiți adresa unei oarecare Anna Borowski născută în 1973?

- OK, sergent, s-a făcut.

*

Paris

Saint-Germain-des-Pres

Apartamentul nostru cu două camere, mobilat, era situat la ultimul etaj al unui mic imobil alb care dădea spre piațeta umbroasă și ne-am simțit imediat „acasă”.

- Mergem să ne plimbăm? propuse Billie.

Aparent, aerul Parisului îi redase sănătatea. Bineînțeles, părul îi era tot alb și tenul îi rămânea palid, dar părea că-și reintrase oarecum în formă.

- Te informez că am cinci sute de pagini de scris...

- O nimica toată! glumi ea apropiindu-se de fereastră pentru a-și expune fața la razele soarelui.

- Bine, o plimbare rapidă, atunci. Doar ca să-ți arăt cartierul.

Mi-am luat haina în timp ce ea își dădea cu un pic de pudră pe față.

Și iată-ne plecați.

Ca doi turiști ce eram, am hoinărit mai întâi pe străzile înguste din Saint-Germain, oprindu-ne în fața fiecărei vitrine de librărie sau de anticariat, consultând meniurile fiecărei cafenele, scotocind pe tarabele metalice ale buchiniștilor de pe malul Senei.

În ciuda magazinelor de lux care înlocuiau încet-încet locurile de cultură, spiritul cartierului păstra ceva magic. În acest labirint de străduțe, aerul era special și peste tot respirai dragostea pentru cărți, poezie și pictură. Toate străzile, toate clădirile care ne jalonau plimbarea aveau un bogat trecut cultural. Voltaire lucrase la Procope²⁸ Verlaine se ducea acolo să-și bea cafeaua, Delacroix își avea atelierul în strada Furstemberg, Racine trăise pe strada Visconti, Balzac se ruinase înființând acolo o imprimerie, Oscar Wilde murise în singurătate și mizerie într-un hotel amărât din rue des Beaux-Arts, Picasso pictase *Guernica* în rue des Grands-Augustins, Miles Davis cântase în strada Saint-Benoît, Jim Morrison locuise pe strada Senei...

Te lua cu amețea.

În ce o privește pe Billie, ea radia de fericire, țopăind în lumina soarelui, cu un ghid în mână, atentă să nu rateze nimic din vizita ei.

La prânz, am făcut o pauză pe terasa unei cafenele. În timp ce beam, unul după altul, espresso à l'italienne, o priveam cum se regalează, toată numai zâmbet, cu cremă de brânză și frigănele cu zmeură. Între noi, ceva se schimbase. Agresivitatea noastră reciprocă se evaporase pentru a lăsa loc unei complicități noi. De acum înainte, eram aliați și eram pe

deplin conștienți că momentele petrecute împreună erau numărate, că erau fragile și că aveam tot interesul să avem grijă unul de altul.

- Mergem pe aici, să vizităm biserica asta! propuse ea arătând spre clopotnița bisericii Saint-Germain.

În timp ce îmi scoteam portofelul ca să achit nota de plată, Billie sorbi o ultimă înghițitură de ciocolată caldă înainte de a se ridica de pe scaun. Ca un copil care vrea s-o

28 Cafe Procope - una dintre cele mai vechi cafenele din Paris (1686) frecventată de artiști, scriitori, intelectuali, oameni politici, loc de întâlnire ai capilor Revoluției franceze, (n.t.)

facă pe grozavul, se grăbi să traverseze strada în timp ce o mașină venea din sens opus.

În acel moment, se prăbuși brutal în mijlocul șoselei.

San Francisco

Spitalul Lenox

Contrariată, Bonnie întoarse paginile romanului, realizând că erau goale.

- Mi-e teamă că nu veți putea cunoaște astăzi sfârșitul poveștii, doamnă Kaufman.

Ethel se încruntă și privi cartea mai cu atenție. Se oprea brusc la pagina 226, în mijlocul unei fraze rămase neterminate.

- E fără îndoială o greșeală de tipărire. Va trebui s-o duci înapoi la librărie.

- Am cumpărat-o de pe internet!

- Atunci, te-ai păcălit.

Supărată, Bonnie simți cum îi urcă roșeața în obraji. Păcat. Cartea era palpitantă și ilustrațiile în acuarelă foarte reușite.

- La masă! strigă infirmierul de serviciu împingând ușa camerei pentru a servi tăvile cu mâncare.

Ca de fiecare dată când venea aici, Bonnie avu și ea dreptul la o porție. În meniu figurau: supă de legume, salată de varză de Bruxelles și morun fiert.

Bonnie strânse din dinți și se forță să ia câteva înghițituri. De ce peștele se mai scâldea încă în apă? De ce supa cu fasole verde avea culoarea maronie? Și vinegreta fără sare . . . bleah!

Nu e prea grozavă, nu-i așa? se plânse doamna Kaufman.

- Undeva între cât se poate de grețoasă și de-a dreptul mizerabilă, recunosc Bonnie.

Bătrâna schiță un zâmbet.

- Ce n-aș da pentru un sufleu cu ciocolată. E slăbiciunea mea.

- N-am mâncat niciodată, zise Bonnie lingându-se pe buze.

- O să-ți scriu rețeta, propuse Ethel. Dă-mi un stilou și cartea asta! Măcar să folosească la ceva.

Deschise romanul și, pe prima din paginile albe, caligrafie cu scrisul ei frumos:

Sufleu cu ciocolată

200 gr. ciocolată neagră

50 gr. Zahăr

5 ouă

30 gr. Făină

500 ml. Lapte degresat

1) Rupeti ciocolata în bucăți și topit-o în bain-marie...

*

Paris

Sain-Germain-des-Pres

- Deschide ochii!

Corpul lui Billie zăcea în mijlocul străzii.

Renault-ul Clio frânase chiar la timp pentru a evita șocul. În strada Bonaparte, circulația se oprise și oamenii se înghesuiau deja în jurul tinerei.

Eram aplecat asupra ei, ridicându-i picioarele pentru a permite sângelui să irige creierul. I-am întors capul pe o parte și i-am descheiat hainele, urmând întocmai instrucțiunile pe care mi le dăduse dr. Philipson. Billie își recăpătă în cele din urmă cunoștința și prinse ceva culoare în obraji. Starea de rău fusese pe cât de scurtă, pe atât de brutală. O sincopă comparabilă cu aceea pe care o cunoscuse în Mexic.

- Nu te bucura prea repede: n-am murit încă, zise ea cu ironie.

I-am strâns încheietura. Pulsul îi era tot slab, respirația greoaie și picături de sudoare i se prelingeau pe frunte.

Aveam întâlnire a doua zi cu profesorul Clouseau, doctorul pe care mi-l recomandase Aurore. Speram cu toată puterea că și competențele îi vor fi la înălțimea reputației.

*

Los Angeles

- Poliția, deschideți!

În spatele vizorului, Anna îl studia pe ofițerul de poliție care îi bătea la ușă.

- Știu că sunteți acolo, doamnă Borowski! strigă Carole arătându-și insigna.

Resemnată, Anna răsuci încuietoarea și scoase o față îngrijorată prin deschizătură.

- Ce vreți?

- Doar să vă pun câteva întrebări în legătură cu o carte pe care ați vândut-o pe internet.

- N-am furat-o, cartea asta! se apără Anna. Am găsit-o într-o pubelă, asta-i tot.

Carole privi la Milo care preluă ștafeta.

- Trebuie să ne dați adresa persoanei căreia i-ați vândut-o.

- Este o studentă, cred.

- O studentă?

- În orice caz, locuiește în campusul din Berkeley.

*

San Francisco

Spitalul Lenox

Ora 16

Ethel Kaufman nu reușea să adoarmă. De la plecarea lui Bonnie, după masa de prânz, se tot suceau și răsuceau în pat. Ceva nu era în regulă. În fine, în afară de cancerul care mânca plămâni...

Era cartea asta. Sau mai degrabă ceea ce scrisese pe paginile ei albe. Se ridică, rezemându-se de pernă, și apucă romanul de pe noptieră pentru a-l deschide la pagina unde caligrafiasse

rețeta desertului din copilăria ei. De unde îi venise acest puseu de nostalgie? De la iminența morții care în fiecare zi câștiga tot mai mult teren? Probabil.

Nostalgia... Detesta chestia asta. Drumul vieții era atât de rapid, încât luase hotărârea să nu privească niciodată înapoi. Trăise întotdeauna în prezent, încercând să facă abstracție de trecut. Nu păstra amintiri, nu-și sărbătorea nicio aniversare, se muta la doi-trei ani pentru a nu se atașa nici de lucruri, nici de oameni. Pentru ea, asta fusese întotdeauna condiția supraviețuirii.

Totuși, în această după-amiază, trecutul îi bătea la ușă. Se ridică cu greutate și făcu câțiva pași până la dulapul metalic în care îi erau aranjate lucrurile. Scoase valijoara din piele aspră și cu fermoar Eclair pe care i-o adusese Katia, nepoata ei, la ultima vizită. Lucruri pe care Katia le găsisse golind casa părinților ei înainte de a o pune în vânzare.

Prima fotografie purta data martie 1929, la câteva luni după nașterea ei. Reprezenta un cuplu de îndrăgostiți care pozau cu mândrie alături de cei trei copii ai lor. Ethel era în brațele mamei sale, în timp ce fratele și sora ei, gemeni mai mari cu patru ani decât ea, erau de-o parte și de alta a tatălui lor. Haine frumoase, zâmbete sincere, complicitate: Iubirea familială și blândețea ieșeau la iveală din această poză. Ethel puse fotografia deoparte, pe pat. Nu se mai uliase la ea de zeci de ani.

Documentul următor era un articol de presă îngălbenit, ilustrat cu mai multe fotografii din anii '40: uniforme naziste, gardurile de sârmă ghimpată, barbaria... Revista îi amintea lui Ethel propria ei poveste. Avea doar zece ani când sosise în Statele Unite cu fratele ei. Putuseră să părăsească Cracovia chiar înainte ca nemții să transforme o parte a orașului în ghetou. Sora ei ar fi trebuit să li se alăture mai târziu, dar ea nu mai avusese această șansă - murise de tifos la Plaszow - și nici părinții ei care nu supraviețuiseră în lagărul de exterminare de la Belzec.

Ethel își continuă întoarcerea în trecut. Documentul următor era o carte poștală alb-negru reprezentând o elegantă balerină care dansa pe poante. Era ea, la New York. Își pefecuse toată adolescența în familia părintească a mamei ei care știuse să-i recunoască și să-i încurajeze talentul pentru dans. Foarte repede, se remarcase și fusese angajată la New York City Ballet, compania pe care tocmai o crease George Balanchine.

Spărgătorul de nuci, Lacul lebedelor, Romeo și Julieta dansase rolurile principale din cele mai mari baleturi. Apoi fusese constrânsă să renunțe la dans la douăzeci și opt de ani, ca urmare a unei fracturi prost tratate care o lăsase cu un șchiopătat dizgrațios.

Un sentiment confuz îi făcu pielea de găină. În spatele cărții poștale, găsi programul unui spectacol new-yorkez. După accident, devenise profesoară la School of American Ballet participând în același timp la punerea în scenă a câtorva comedii muzicale pe Broadway.

O altă fotografie era încă dureroasă, chiar și după zeci de ani. Era cea a unui amant tenebros. Un bărbat cu zece ani mai tânăr ca ea de care se îndrăgostise la treizeci și cinci de ani. O poveste pasională care, pentru câteva ore de euforie, o costase ani întregi de suferință și deziluzie.

Și apoi...

Și apoi, coșmarul...

Un coșmar care începe în lumina pozei următoare, un pic neclare, pe care o făcuse chiar ea privindu-se într-o oglindă. Fotografia pântecului ei rotund.

Atunci când nu se mai aștepta, Ethel rămăsese însărcinată cu puțin înainte de a împlini patruzeci de ani. O ofrandă a vieții pe care o luase cu o recunoștință infinită. Nu fusese niciodată mai fericită ca în primele șase luni de sarcină. Bineînțeles, avea grețuri și era epuizată de oboseală, dar bebelușul care creștea în pântecul ei o transformase.

Într-o dimineață totuși, cu trei luni înainte de termen, i se rupsesse apa, aparent, fără motiv. Fusese dusă la spital, unde fusese supusă examinărilor adecvate. Își amintea de tot cu o acuitate foarte vie. Bebelușul era tot acolo, în pântecul ei. Îi simțea loviturile de picior, auzea

cum îi bate inima. Apoi ginecologul care era de gardă în seara aia îi spusese că punga de apă se fisurase și că, fără lichid amniotic, bebelușul nu putea trăi. Sacul membranos fiind lipsit de apă, trebuia provocată nașterea. Atunci, fusese acea noapte de groază în care îl adusese pe lume pe bebelușul ei, deși știa că nu va supraviețui. După mai multe ore de travaliu, ea nu dăduse viață, ci moarte.

Putuse să-l vadă, să-l atingă, să-l îmbrățișeze. Era atât de mic, dar totodată atât de frumos. În momentul nașterii, nu hotărâse încă ce nume să-i pună fiului ei. În mintea ei, îi spunea mereu *bambino, bambino al meu*.

Lacrimile care îi curgeau pe obraji cădeau pe un pliculeț gros din hârtie sidefată. Îl deschise tremurând și scoase din el șuvița de păr a bebelușului. Plânse îndelung, dar asta o eliberă de o greutate pe care o păstra în ea de ani de zile.

Acum, se simțea foarte obosită. Înainte de a se culca la loc, într-un moment de inspirație subită, lipi fotografiile, articolul de ziar, cartea poștală și șuvița de păr pe paginile goale ale cărții. Un rezumat al momentelor importante din viața ei care se întindea pe vreo zece pagini.

Dacă ar fi trebuit s-o ia de la capăt, ar fi schimbat ceva din viața ei? Își alungă această întrebare din minte. Întrebarea asta n-avea niciun sens. Viața nu era un joc video cu alegeri multiple. Timpul trece și ne trecem odată cu el, făcând cel mai adesea ceea ce putem și nu ceea ce vrem. Destinul face restul, iar șansa vine să-și bage și ea coada. Asta-i tot.

Puse cartea într-un plic de hârtie kraft și o chemă pe infirmiera de gardă pentru a-i cere să-i dea acest pachet lui Bonnie Del Amico când va veni data viitoare la spital.

*

Căminul de fete

Campusul Berkeley

Ora 19

- Nu mânca prea mult tiramisu la Roma! o sfătui cu perfidie Yu Chan. Are un miliard de calorii și te-ai cam îngrășat în ultima vreme, nu?

- Nu-ți face griji pentru mine, replică Bonnie închizând-și valiza. Chestia asta nu pare să le displacă băieților din câte mi-am dat seama...

Tânăra privi pe fereastră. Se întuneca deja, dar zări luminile farurilor de la taxiul pe care îl comandase.

- Am plecat.

- Baftă! Rupe-le gura la țărănoii ăia! o încurajă chinezoaica.

Bonnie coborî scările căminului și îi dădu bagajele șoferului de la *yellow cab* care le puse în mașină.

- Mergeți la aeroport, domnișoară?

- Da, dar mai întâi voi face un ocol rapid pe la spitalul Lenox.

În timpul drumului, Bonnie se pierdu în gândurile ei. De ce simțea nevoia să se întoarcă s-o vadă pe doamna Kaufman? Când o părăsise, la prânz, i se păruse obosită și cam tristă. Și, mai ales, bătrâna doamnă îi spusese la revedere într-un mod prea solemn insistând s-o îmbrățișeze, ceea ce nu-i prea stătea în obicei.

Ca și cum ne vedeam pentru ultima oară...

Taxiul se opri lângă o altă mașină.

- Îmi las geanta aici, bine? Lipsesc cinci minute.

- Nu vă grăbiți. O să merg cu mașina în parcare.

*

Căminul de fete

Campusul Berkeley

Ora 19³⁰

- Poliția, deschideți!

Yu Chant tresări. Profitase de absența colegei ei de cameră pentru a-i scotoci prin computer și a încerca să-i găsească mailurile. Timp de câteva secunde, se panică, imaginându-și că o cameră de supraveghere camuflată din încăperea o dăduse de gol.

Stinse monitorul în grabă înainte de a deschide ușa.

- Sunt ofițerul Carol Alvarez, se prezentă Carole, știind foarte bine că n-avea nicio autorizație să intervină într-un campus universitar.

- Am vrea să vorbim cu Bonnie Del Amico, anunță Milo.

- Ați ratat-o cu puțin, răspunse Yu Chan cu ușurare. Tocmai a plecat la aeroport. Participă la un turneu de șah la Roma.

La Roma! Fir-ar să fie!

- Aveți numărul ei de mobil? Întrebă el scoțându-și celularul.

*

Parcarea spitalului Lenox

Ora 19³⁴

Pe bancheta din spate a taxiului, telefonul lui Bonnie răsună în fundul genții ei patchwork. Soneria fu insistentă, dar șoferul nici măcar n-o auzi. Așteptându-și pasagera, el dăduse mai tare sonorul radioului pentru a urmări meciul dintre *Mets* și *Braves*.

În interiorul clădirii, Bonnie ieși din lift și înainta ușor, ca o pisică, pe culoar.

- Ora de vizită a trecut, domnișoară! o opri o infirmieră.

- Eu... eu voiam s-o salut pe doamna Kaufman înainte de a pleca în străinătate.

- Hm... sunteți micuța voluntară, nu-i așa?

Bonnie încuviință dând din cap.

- Ehei Kaufman a adormit, dar a lăsat un plic pentru dumneavoastră.

Un pic decepționată, Bonnie o urmă pe femeia în alb până la cabină pentru a lua coletul în care se afla cartea.

La întoarcerea în taxi, în drum spre aeroport, descoperi cu stupefacție fotografiile și adnotările adăugate de bătrâna doamnă. Sub imperiul emoției, nu se gândi nici măcar o secundă să-și verifice telefonul.

*

Aeroportul internațional San Francisco

Pista de decolare nr. 3

Zborul 0966

Ora 21²⁷

„Bună ziua doamnelor și domnilor.

Vă vorbește comandantul, mă bucur să vă primesc la bordul acestui Boeing 767 cu destinația Roma. Timpul de zbor este estimat la 13 ore și 55 de minute. Îmbarcarea s-a încheiat. Pe scaunul din față, veți găsi o notiță de securitate cu procedurile necesare în caz de urgență, pe care vă cerem s-o citiți cu atenție. Membrii echipajului o să vă arate acum..."

*

Aeroportul internațional San Francisco

Holul plecărilor

Ora 21²⁸

- Zborul pentru Roma? Ah, îmi pare rău, chiar acum s-a terminat îmbarcarea, anunță recepționera consultându-și ecranul.
- Nu pot să cred! izbucni furioasă Carole. N-o să punem niciodată mâna pe cartea asta blestemată. Încearcă s-o suni pe fata asta!
- I-am lăsat deja două mesaje, anunță Milo. Trebuie că și-a pus telefonul pe vibrații.
- Mai încearcă, te rog.

*

Pista de decolare nr. 3

Zborul 0966

Ora 21²⁹

„Suntem pe punctul de a decola. Vă rugăm să vă legați centurile de siguranță, să vă ridicați scaunul și să vă închideți telefonul mobil. Vă reamintim printre altele că acesta este un avion pentru nefumători și că este strict interzis să fumați în toalete.”

Bonnie își încheie centura și scotoci în geantă pentru a-și scoate perna de voiaj, masca de somn și cartea închizându-și telefonul, își dădu seama că luminița roșie clipea, semnalând prezența de mesaje sau sms-uri. Fu tentată să le citească, dar privirea reprobatoare a stewardesei o convinse să se răzgândească.

*

Paris

Miezul nopții

Salonul micului nostru apartament era scaldat în lumina filtrată pe care o propagau vreo zece lumânări. După o seară liniștită, Billie adormise pe canapea. Eu îmi deschiseseam cu îngrijorare laptopul și intrasem în programul de editare de text. Teribila pagină albă apăruse pe ecran odată cu ea, grețurile, angoasa și panica ce îmi deveniseră, din nefericire, familiare.

Străduiește-te!

Străduiește-te!

Nu.

M-am ridicat de pe scaun, m-am dus până la canapea și am luat-o pe Billie în brațe pentru a o muta în cameră. Într-un somn agitat, ea a mormăit că era prea grea, dar nu s-a împotrivit. Noaptea era răcoroasă și radiatorul din încăperea nu degaja destulă căldură. În dulap, am găsit o piliotă suplimentară și am înfășurat-o cu ea ca pe un copil.

Eram pe punctul de a închide ușa, când am auzit-o zicându-mi: „Mulțumesc”.

Trăsesem draperiile pentru a-i proteja somnul de lumina de pe stradă și eram în întuneric. „Îți mulțumesc că te ocupi de mine. Nimeni n-a făcut-o niciodată înaintea ta.”

*

„Nimeni n-a făcut-o niciodată înaintea ta.”

Propoziția îmi răsuna încă în minte când m-am întors la masa de lucru. Am privit, pe ecran, cursorul care mă sfida clipind.

De unde vă vine inspirația? Aceasta era întrebarea clasică, cea care revenea cel mai des în gura cititorilor și a jurnaliștilor, și, cinstit vorbind, nu fusesem niciodată capabil să răspund serios la ea. Scriitura implica o viață ascetică: să înnegresc patru pagini pe zi îmi lua vreo cincisprezece ore. Nu exista magie, secret ori rețetă: trebuia doar să mă rup de lume, să mă așez la un birou, să-mi pun căștile, să ascult muzică clasică sau jazz și să mă asigur că am un stoc serios de capsule de cafea. Uneori, în zilele bune, intram într-un cerc virtuos care mă putea face să scriu dintr-un foc vreo zece pagini. În aceste perioade binecuvântate, reușeam să

mă conving că poveștile preexistau undeva în cer și că vocea unui înger venea să-mi dicteze ceea ce trebuia să scriu, dar astfel de momente erau rare și perspectiva de a redacta cinci sute de pagini în câteva săptămâni îmi părea pur și simplu imposibilă.

„Îți mulțumesc că te ocupi de mine.”

Grețurile îmi dispăruseră. Angoasa mi se schimbase în trac. Tracul actorului chiar înainte de a fi ridicată cortina.

Mi-am pus degetele pe tastatură și ele începură să se miște aproape fără voia mea. Primele rânduri apărură ca prin magie.

Capitolul 1

De când exista Bostonul, nu se mai văzuse o iarnă atât de rece. De mai bine de o lună, orașul gema sub zăpadă și chiciură. În cafenele, conversațiile se învârteau din ce în ce mai des în jurul pretinsei încălziri climatice cu care mass media ne împuia urechile. „Vezi să nu! Toată chestia asta nu-i decât o farsă!” În micul ei apartament din Southie, Billie Donnelly dormea un somn agitat. Până acum, viața nu fusese deloc blândă cu ea. Nu o știa încă, dar asta avea să se schimbe.

Asta e, o luasem din loc.

Am înțeles imediat că sentimentele pe care le nutream pentru Billie mă eliberaseră de blestemul meu. Făcându-mă să revin cu picioarele pe pământ, ea reușise să găsească cheia de la lacătul care îmi fereca spiritul.

Pagina albă nu mă mai înspăimânta.

Am început să tastez și am lucrat toată noaptea.

*

Roma

Aeroportul Fiumicino

Ziua următoare

„Doamnelor și domnilor, vă vorbește comandantul. Tocmai am aterizat pe aeroportul Fiumicino din Roma, unde temperatura exterioară este de 16°C. Ne cerem scuze pentru această mică întârziere. Rămâneți așezați pe scaune în timpul rulării și păstrați-vă centura legată până la oprirea completă a aparatului. Aveți grijă la căderile de obiecte atunci când deschideți compartimentele cu bagaje și asigurați-vă că nu uitați nimic. În numele întregului echipaj al United Airlines, vă doresc o zi plăcută și sperăm să vă revedem în curând pe liniile noastre.”

Bonnie Del Amico se chinuie îngrozitor să scape de somnolență. Dormise tot timpul zborului, un somn zbuciumat și plin de coșmaruri din care nu reușea să se smulgă.

Ea părăsi avionul încă înțepenită, fără să-și dea seama că uita în buzunarul-plasă al scaunului cartea pe care i-o înapoiase Ethel Kaufman.

30

Labirintul vieții

*Nimic nu este mai tragic decât să întâlnești
un individ ajuns la capătul puterilor, pierdut în
labirintul vieții.*

Martin LUTHER KING

**Luni, 13 septembrie
Arondismentul 15 din Paris
Ora 9 dimineața**

Am coborât la stația Balard, punctul terminus al liniei 8 de metrou. În acest început de toamnă pariziană, temperatura era blândă și reînceperea anului școlar plutea în aer ca un parfum.

Spitalul european Marie-Curie era o clădire imensă situată pe malul Senei, la marginea parcului Andre-Citröen. Fațada principală, în întregime din sticlă, se plia pe cotitura străzii și oferea un efect de oglindă care reflecta copacii din jur.

Din câte putusem să citesc în broșură, el regrupa serviciile unor vechi spitale ale capitalei și trecea drept unul din cele mai performante din Europa, mai ales pentru secția de boli cardiovasculare în sânul căreia oficia profesorul Clouseau.

După ce am greșit de trei ori intrarea și ne-am rătăcit prin meandrele marelui patio central, un angajat ne-a îndrumat spre un grup de ascensoare care ne-a dus la penultimul etaj.

În pofida programării, am fost obligați să așteptăm medicul trei sferturi de oră. Conform secretarei lui, Corinne, profesorul Clouseau - care locuia în clădirea în care se aflau bolnavii - se întorcea chiar în acea dimineață de la New York unde preda de două ori pe lună la prestigioasa Harvard Medical School.

Sub supravegherea Corinnei, am așteptat răbdători într-un birou magnific, decorat cu un mobilier ce combina lemnul și metalul, și care oferea o vedere sublimă asupra Senei și asupra acoperișurilor din Paris. Dacă stăteai în fața zidului de sticlă, vedeai barjele care alunecau leneș pe fluviu, podul Mirabeau și replica Statuiei Libertății la extremitatea Insulei Lebedelor.

Bărbatul care apăru pe neașteptate în încăperea semăna mai mult cu inspectorul Columbo decât cu un eminent profesor în medicină. Cu părul vâlvoi, cu fața mahmură și nerasă, el purta un impermeabil șifonat, aruncat pe umeri ca o capă. Cămașa ecosez îi ieșea din puloverul verzui și cădea peste niște pantaloni din catifea reiată cu pete mai mult decât dubioase. Dacă l-aș fi întâlnit pe tipul ăsta pe stradă, aș fi fost tentat să-i dau o monedă. Era greu de crezut că, pe lângă serviciul lui la spital, conducea o echipă de medici și ingineri care, de cincisprezece ani, lucrau la conceperea unei inimi artificiale autonome. Mormăi ceva nedeslușit drept scuză pentru întârziere, schimbă trenciul cu un halat îngălbenit și, fără îndoială sub efectul decalajului orar, se prăbuși în fotoliu.

Citisem undeva că, în timpul primei întâlniri cu o persoană necunoscută, creierul nostru stabilește într-o zecime de secundă dacă această persoană e de încredere. E un proces atât de rapid, încât capacitățile noastre de judecată nu au pur și simplu timp să influențeze această primă reacție „instinctivă”.

Iar în acea dimineață, în ciuda aspectului său neîngrijit, în mintea mea s-a întipărit o impresie de încredere față de profesorul Clouseau.

Nici Billie nu s-a lăsat intimidată de aspectul lui și i-a detaliat simptomele: pierderea cunoștinței, oboseală mare, paloare, tăiere a respirației la cel mai mic efort, grețuri, febră, pierdere în greutate și arsuri la stomac.

În timp ce el lua act de aceste informații murmurând niște „hm, hm” aproape imperceptibili, i-am întins dosarul medical pe care-l constituise grație analizelor lui Mortimer Philipson. El își puse o pereche de ochelari cu focar dublu, cum existau în anii 70, și parcursese documentele cu o mutră neîncrezătoare, dar flacăra din privire, care răzbătea din spatele ochelarilor săi rotunzi, trăda o inteligență vie și în alertă.

- O să-mi refaceți niște examene, zise el tranșant aruncând cu forță dosarul cartonat la coș. Aceste analize făcute în dispensarul unui hotel exotic și povestea asta cu „fata de hârtie”, cu cerneala și cu celuloza: nimic din toate astea nu stă în picioare.

- Și leșinurile mele, atunci? se enervă Billie. Și păr...

El i-o taie fără menajamente:

- Pentru mine, sincopile dumneavoastră repetate sunt legate de o diminuare bruscă a debitului sangvin cerebral. Ele își găsesc așadar în mod obligatoriu originea într-o anomalie cardiacă sau vasculară. Asta pică bine: e chiar specialitatea mea și a serviciului pe care îl conduc.

Mâzgăli pe o rețetă o listă de examene de făcut pe parcursul zilei și propuse să ne revedem chiar în aceeași seară.

*

Roma

Aeroportul Fiumicino

Boeingul 767 venit de la San Francisco staționa în zona lui de parcare. Pasagerii debarcaseră de mai bine de jumătate de oră și agenții de întreținere făceau curat în interiorul avionului.

Mike Portoy, pilotul de linie, puse punct final raportului său de după zbor și își închise laptopul.

M-am săturat de toată hârțogăraia asta! gândi el căscând.

Cam dăduse rasol cu evaluarea, dar zborul ăsta de cincisprezece ore îl terminase. Își privi ecranul telefonului. Soția lui îi lăsase un mesaj tandru și amabil. Pentru a evita s-o sune, îi trimise unul din textele „copiat/lipit” pe care le păstra ca rezervă. Astăzi, avea altceva mai bun de făcut decât să stea la taclale cu nevastă-sa. În seara asta, trebuia neapărat s-o vadă pe Francesca. De fiecare dată când trecea prin Roma, făcea în așa fel să-și încerce norocul pe lângă frumoasa recepționeră care lucra la biroul de obiecte pierdute. Douăzeci de ani, proaspătă, sexy, apetisantă cu formele ei generoase, Francesca avea asupra lui un efect ciudat. Până acum, îi refuzase mereu avansurile, dar, de data asta, o să fie altfel, o presimțea.

Mike își părăsi cockpitul. Se pieptănă și își încheie haina.

Să nu subestimezi niciodată prestigiul uniformei.

Dar, înainte de a părăsi avionul, trebuia să găsească un pretext pentru a o aborda pe tânăra italiancă.

Zări echipa de curățenie care, rapidă și eficace, își repartizase sarcinile. Pe primul cărucior, printre reviste și batiste de hârtie folosite, reperă o carte frumoasă îmbrăcată în piele de un albastru închis. Se apropie, luă lucrarea în mână, se uită la coperta decorată cu stele unde numele autorului și titlul romanului ieșeau în evidență cu litere aurii: *Tom Boyd*

- *Trilogia îngerilor - Volumul 2.*

N-am auzit niciodată de el, dar îmi pică la fix. Iată momeala mea!

- Nu puteți lua cartea asta, domnule.

Se întoarce, prins asupra faptului. Cine îndrăznește să-i vorbească astfel?

Era una din femeile de serviciu. O negresă drăguță. Ecusonul obligatoriu, pe care-l purta atârnat la gât, îi indica numele mic - Kaela - și bandana care-i ținea părul avea pe ea steaua albă pe fond albastru a drapelului somalian.

O privi de sus cu dispreț:

- Rezolv eu cu asta! hotărî el arătând cartea. Trebuie doar să trec pe la biroul de obiecte pierdute.

- Sunt obligată să-i raportez șefului meu de echipă, domnule.

Raporteză-i și lui Dumnezeu dacă-ți face plăcere, zise el batjocoritor ridicând din umeri.

Păstră cartea în mână și părăsi aparatul.

În seara asta, Francesca va dormi în patul lui!

*

Via Mario de Bernardi

În taxiul care o ducea la hotel, Bonnie se gândi deodată să-și deschidă telefonul mobil. Era plin de mesaje! Mai întâi, tatăl ei, care își făcea griji, apoi un text aiuristic de la Yu Chan pentru a o preveni că poliția era pe urmele ei și, mai ales, o multitudine de apeluri de la un

oarecare Milo care își manifesta dorința de a cumpăra romanul lui Tom Boyd pe care ea îl achiziționase de pe internet.

Ce poveste nebunească!

Cuprinsă de un presentiment rău, scotoci în geanta de umăr și își dădu seama că romanul nu mai era acolo.

L-am uitat în avion!

Taxiul urma să o ia pe autostradă când Bonnie scoase un strigăt de exclamație:

- Stop, vă rog! Puteți să întoarceți?

*

Spitalul european Marie-Curie

Cheiol Senei, Paris

- Relaxați-vă, domnișoară. Examinarea este total nedureroasă.

Billie era culcată, goală până la brâu, întinsă pe partea stângă. În dreapta ei, cardiologul îi lipi trei electrozi pe piept înainte de a-i aplica un strat gros de gel.

- O să vă facem o ecografie a inimii pentru a căuta o eventuală tumoare și pentru a-i depista amplasarea.

Își însoți vorba de faptă, aplicând sonda în diferite poziții, între coastele lui Billie și în apropierea sternului, și realizând de fiecare dată fotografii. Pe ecran, distingeam clar bătăile inimii ale tinerei care se ambalase din cauza fricii. Vedeam de asemenea aerul îngrijorat al doctorului a cărui față se crispa din ce în ce mai mult, pe măsură ce examinarea se prelungea.

- Este grav? nu m-am putut eu abține să nu întreb.

- Profesorul Clouseau o să vă interpreteze rezultatele, îmi răspunse el cam rece.

Dar adăugă din proprie inițiativă:

- Cred că o să completăm ecocardiografia cu un IRM.

*

Roma

Aeroportul Fiumicino

- Francesca nu e aici? întrebă Mike Portoy împingând ușa biroului de obiecte pierdute.

Pilotul de linie își ascundea cu greu decepția. În spatele tejghelei, „înlocuitoarea” ridică nasul dintr-o revistă pentru a-i da ceva speranță:

- Este în pauză de masă la Da Vinci's.

Mike plecă fără să spună „mulțumesc” și fără a se obosi să lase cartea pe care o recuperase din avion.

Situat într-un colț ascuns al terminalului 1, Da Vinci's era o mică oază în inima aeroportului. Într-un decor de coloane din marmură roz, cafeneaua avea un aspect mai puțin convențional datorită pilonilor și boltelor acoperite cu iederă cățărătoare. De-a lungul unui imens bar în formă de U, călătorii se înghesuiau să dea pe gât espresso-urile tari, degustând în același timp produsele de patiserie ale casei.

- Hei, Francesca! îi aruncă el zărind-o.

O găsea tot mai frumoasă de fiecare dată. Stătea de vorbă cu un tânăr angajat: un papițoi îmbrăcat cu un șorț de cafegiu care era plătit să prepare cafele în mod ceremonios, de la bobul verde până la nectarul servit în ceașcă.

Mike se apropie, puse cartea pe bar și încercă să se bage în vorbă, impunând limba - americana - și subiectul conversației - el însuși. Dar frumoasa italiancă era topită după tânărul ei companion și îi sorbea cuvintele bătând din pleoape: el avea un zâmbet seducător, ochi

zâmbăreți și cârlionți negri. Umflat cu testosteron, Mike îl privi pe îngerășul roman cu dispreț, apoi o invită pe Francesca să meargă să cineze cu el. Știa o mică trattoria în apropiere de Campo dei Fiori care făcea niște paste delicioase și...

- În seara asta, ies cu Gianluca, răspunse ea scuturând din cap.

- Hm... poate mâine atunci? Rămân două zile la Roma.

- Îți mulțumesc, dar... nu! refuză ea înainte de a pleca râzând în hohote cu complicele ei.

Mike păli. Ceva îi scăpa. Cum putea târfușița asta să i-l prefere pe tipul ăla jalnic? El făcuse opt ani de studii ca să ajungă la o meserie aureolată de prestigiu care îi fascina pe oameni. Celălalt avea o slujbă de rahat și un timp parțial flexibil. El cucerea cerul, celălalt era plătit cu șapte sute nouăzeci de euro net în regim provizoriu...

Ca să nu-și piardă complet demnitatea, Mike se chinui să comande ceva. Cele două turturele își reluaseră de mult conversația în italiană. Mirosul seducător de cafea i se urcă la cap. Își bău cafeaua *lungo* dintr-o înghițitură și își fripse limba.

Cu atât mai rău, o să-mi plătesc o curvă înspre San Lorenzo, gândi el decepționat, știind perfect că asta nu-i șterge din minte râsul Francescăi.

Coborî de pe scaunul înalt și părăsi cafeneaua cu coada între picioare, uitând pe bar cartea legată în piele și cu copertă gotică...

*

Aeroportul Fiumicino

Biroul de obiecte pierdute

Cinci minute mai târziu

- Îmi pare rău, domnișoară, nimeni nu ne-a adus romanul dumneavoastră, îi spuse Francesca lui Bonnie.

- Sunteți sigură? întrebă adolescenta. Era o carte foarte importantă pentru mine. Conținea și fotografii și...

- Ascultați, o să completați un formular în care veți descrie cât mai amănunțit posibil obiectul rătăcit menționând și numărul dumneavoastră de zbor și, dacă cineva o să ni-l aducă, o să vă sunăm imediat.

- Bine, răspunse cu tristețe Bonnie.

Se apucă să completeze formularul, dar, în sinea ei, ceva îi spunea că n-o să mai vadă strania carte neterminată a lui Tom Boyd și că n-o să guste niciodată sufletul de ciocolată al doamnei Kaufman...

*

Spitalul european Marie-Curie

Cheicul Senei, Paris

Ora 19:15

- Corinne, rezultatele domnișoarei Donelly! Strigă Jean-Baptiste Clouseau deschizând ușa biroului său.

Îmi surprinse privirea uimită fixată pe interfonul de pe birou.

- N-am înțeles niciodată cum funcționează chestia asta: are prea multe taste! bombăni el scărpinându-se în cap.

Lucrurile păreau să stea la fel și cu BlackBerry-ul său ultimul model care clipea și vibra din două în două minute fără ca el să-i acorde vreo importanță.

Avusese operații una după alta toată ziua și părea și mai puțin „proaspăt” decât dimineață. Fața lui palidă era săpată de cearcăne și barba stufoasă dădea impresia că crescuse cu jumătate de centimetru în câteva ore.

Noaptea se lăsa peste Paris, cufundând încăperea în semiîntuneric. Dar Clouseau nu se obosi să aprindă lumina. Se mulțumi să apese pe butonul din mijloc al unei telecomenzi care activă un imens ecran plat agățat pe perete, pe care, în maniera unei diaporame, defila rezultatul examinărilor lui Billie.

Medicul se apropie de panoul luminos pentru a comenta primul document:

- Analiza sangvină a confirmat diminuarea ratei de trombocite, ceea ce justifică starea dumneavoastră de anemie, explică el privind-o pe tânără prin lentilele ochelarilor săi ciudați.

Apăsă pe buton pentru a trece la imaginea următoare:

- Cât despre ecocardiografie, ea a pus în evidență prezența mai multor miomuri cardiace.
- Miomuri? se îngrijoră Billie.
- Sunt niște tumori situate în inimă, preciza fără menajamente Clouseau.

Se apropie și mai mult de ecran și arată cu telecomanda un detaliu al imaginii medicale care reprezenta o masă întunecată de forma unei mici sfere.

- Prima tumoare este situată în auriculul drept. Are o formă clasică, cu un pedicul scurt de consistență gelatinoasă.

La prima vedere, pare a fi relativ benignă...

Lăsă să treacă câteva secunde înainte de a vorbi despre un alt clișeu:

- A doua tumoare este mai îngrijorătoare, recunosc eu. Are o mărime neobișnuită, de aproape zece centimetri, și o formă fibroasă, fermă și încălțită. Este situată la nivelul orificiului mitral și poziția ei jenează pătrunderea sângelui bogat în oxigen în partea stângă a inimii. Asta explică sufocările, paloarea și sincopel, fiindcă organismul nu este suficient irigat.

M-am apropiat și eu, la rândul meu, de clișeu. Tumoarea avea forma unui ciorchine de strugure agățat de cavitatea inimii prin niște filamente. N-am putut să nu mă gândesc la rădăcinile și fibrele de lemn care transportă seva, ca și cum un copac era pe cale să crească în inima lui Billie.

- O să... o să mor nu-i așa? întrebă ea cu o voce tremurătoare.

- Având în vedere volumul miomului, dacă nu-l înlăturăm cât mai repede, aveți înt-adevăr mari riscuri de embolie arterială și de moarte subită, admise Clouseau.

Stinse ecranul, aprinse luminile și se întoarse în fotoliu.

- Este un tratament chirurgical pe cord deschis. Există riscuri, bineînțeles, dar în starea actuală a lucrurilor, cel mai mare pericol ar fi să nu facem nimic.

- Când puteți să mă operați? întrebă ea.

Cu vocea lui de stentor, doctorul strigă la Corinne, secretara lui, să-i aducă agenda. Aceasta era deja plină cu operații și intervenții planificate cu luni de zile înainte. Mă temeam că ne va îndruma către unul din confracții săi, dar, în numele prieteniei cu Aurore, acceptă să schimbe o altă programare ca s-o opereze pe Billie peste cincisprezece zile.

Hotărât lucru, tipul ăsta îmi plăcea.

*

De la: bonnie.delamico@berkeley.edu

Subiect: Trilogia îngerilor - Volumul 2

Data: 13 septembrie 2010 22:57

Către: milo.lombardo@gmail.com

Stimate domn,

Am găsit numeroasele mesaje pe care mi le-ați lăsat pe telefon pentru a-mi semnala dorința dumneavoastră de a cumpăra exemplarul cărții lui Tom Boyd al cărui agent literar și prieten pretindeți că sunteți. Lăsând la o parte faptul că

această carte nu e de vânzare, vă informez că, din nefericire, am rătăcit-o în timpul unui zbor între San Francisco și Roma și că, la ora actuală, n-a fost încă restituită la biroul de obiecte pierdute al aeroportului Fiumicino.

În speranța că veți primi acest mesaj, vă transmit sincere salutări.

Bonnie Del Amico

*

Roma

Aeroportul Fiumicino

Cafeneaua Da Vinci's

Primii pasageri ai zborului Flytalia venind de la Berlin începeau debarcarea. Printre ei, celebrul pictor și designer Luca Bartoletti care se întorcea după o scurtă ședere în capitala germană. Trei zile pe care și le petrecuse dând interviuri cu ocazia unei retrospective a operei lui organizate de Hamburger Bahnhof, muzeul de artă contemporană al orașului. Să-și vadă pânzele agățate alături de cele ale lui Andy Warhol și Richard Long constituia un fel de consacrare. Recunoașterea muncii de o viață.

Luca nu-și pierde timpul cu așteptatul valizei în fața benzii rulante circulare. Detesta să se înghesuie și călătoria mereu fără bagaje. În avion, abia dacă se atinsese de tava cu gustarea constând dintr-o salată precum cauciucul, o omletă unsuroasă cu paste și o tartă cu pere tari ca piatra.

Înainte de a-și recupera mașina, se opri să mănânce ceva la Da Vinci's. Cafeneaua era pe punctul de a închide, dar patronul acceptă să ia o ultimă comandă. Luca optă pentru un cappuccino și un sandviș cald cu mozzarella, tomate și jambon italianesc. Se instalează la bar pentru a termina de citit un articol din *La Repubblica* pe care-l începuse în avion. Când lăasă ziarul, ca să ia o gură de cafea, zări cartea din piele albastră uitată mai devreme de pilotul de linie. Luca era un adept al *bookcrossing*²⁹-ului. Cumpăra enorm de multe cărți, dar nu păstra niciuna, preferând să le abandoneze în locuri publice pentru ca și alții să profite de ele. Mai întâi, crezu că romanul fusese lăsat acolo în mod voit, dar nicio etichetă nu era lipită pe copertă pentru a acredita această idee.

Luca răsfoi romanul mușcând din sandviș. Puțin interesat de literatura de consum, n-auzise niciodată de Tom Boyd, dar fu dezamăgit descoperind că romanul era incomplet și că unul din cititori se folosise de paginile goale ca de un album foto.

Își termină gustarea și părăsi cafeneaua cu descoperirea lui sub braț. În parcare subterană, își regăsi vechiul DS decapotabil de culoare bordo pe care-l cumpărase în timpul unei recente vânzări la licitație. Puse cartea pe scaunul pasagerului și se îndreptă spre sud-vestul orașului.

Luca locuia în spatele pieței Santa Maria, la ultimul etaj al unui imobil vopsit în ocră, în pitorescul și coloratul cartier Trastevere. Un apartament mare pe care-l transformase în hangar și unde își instalase atelierul. De cum pătrunse în hol, o lumină crudă - cea de care avea nevoie ca să-și realizeze tablourile - inundă încăperea. Luca o filtră apăsând pe întrerupător. Locul nu dădea impresia că ar fi locuit, într-atât era de gol. Totul se organiza în jurul unui imens șemineu central înconjurat de geamuri circulare. Existau suporturi pentru șevalet aproape peste tot, pensule de toate mărimile, rulouri de tapet, raclete de tăbăcar, cuțite de

²⁹ *Bookcrossing-ul* este un fenomen constând în a face cărțile să circule „eliberându-le” în natură, pentru a putea fi găsite și citite de alte persoane care, la rândul lor, le vor elibera, (n.a.)

apicultor și zeci de borcane cu vopsea. Dar nu exista nici pat de copil, nici bibliotecă, nici canapea, nici televizor.

Luca își examina ultimele tablouri. Erau toate monocrome: variațiuni în jurul culorii albe cu creștături, urme, reliefuri și tușe de pensulă care creau efecte de lumină originale. Dar Luca nu se lăsa păcălit. El știa că succesul și recunoașterea critică nu reflectau în mod obligatoriu talentul. Epoca era atât de mult saturată de consum, poluată de zgomot, viteză și obiecte, încât oamenii aveau impresia că se aleg cu un fel de purificare atunci când cumpărau tablouri.

Pictorul scoase din haină cartea și începu să răsfoiască emoționat paginile decorate cu fotografiile vieții lui Ethel Kaufman.

De mult timp, orice fantezie dispăruse din viața lui. Totuși, în seara asta, avea o poftă nebună de sufleu de ciocolată...

31

Străzile din Roma

*Vei fi iubit în ziua în care vei putea să-ți arăți
slăbiciunile fără ca celălalt să se folosească de
asta pentru a-și spori puterea.*
Cesare PAVESE

Paris

14 - 24 septembrie

În ciuda amenințării bolii lui Billie, cele două săptămâni care au precedat operația au fost una dintre perioadele cele mai armonioase ale „cuplului” nostru.

Romanul meu mergea bine. Regăsisem gustul de a scrie și nopțile mele de lucru erau susținute de un elan entuziast și creativ. Mă străduiam să-i pun lui Billie bazele unei existențe blânde și fericite. În fața laptopului meu, îi cream, de-a lungul paginilor, viața pe care o visase întotdeauna: mai senină, debarasată de demonii ei, de deziluzii și de vânătași.

În general, lucram până în zori, apoi ieșeam dis-de-diminează, la ora când mașinile de măturat stropeau trotuarele din Saint-Germain. Îmi luam prima cafea din zi la barul unui bistrou din strada Buci înainte de a trece pe la brutăria din pasajul Dauphine care făcea niște colțunași cu mere aurii ce ți se topeau în gură. Mă întorceam în cuibul nostru din piața Furstemberg și preparam două cafele cu lapte ascultând radioul. Billie mi se alătura căscând și ne luam micul dejun, cu coatele sprijinite pe barul bucătăriei americane care dădea spre piațetă. Ea fredona, încercând să înțeleagă cuvintele șlagărelor franțuzești. Eu îi ștergeam firimiturile de foietaj de la comisura buzelor, privind-o cum își mijeia ochii pentru a se proteja de soarele care îi lumina fața.

În timp ce-mi reluam lucrul, Billie își petrecea dimineața citind. Găsise o librărie englezească lângă Notre-Dame și îmi ceruse să-i fac o listă de romane indispensabile. De la Steinbeck la Salinger, trecând prin Dickens, ea devoră în timpul acestor cincisprezece zile unele din romanele care îmi marcaseră adolescența, adnotându-le, punându-mi întrebări despre biografia autorilor și recopiind într-un carnețel citatele care o impresionaseră.

După-amiaza, după ce dormeam câteva ore, o însoțeam adesea la micul cinematograf din strada Christine care difuza vechi capodopere de care ea nu auzise niciodată și pe care le descoperea cu uimire: *Raiul mai poate aștepta*³⁰, *Șapte ani de căsnicie*³¹, *Magazinul de după colț*³²... După vizionare, comentam filmul la o ciocolată vieneză și, de câte ori menționam o referință care îi era necunoscută, se oprea pentru a și-o nota în carnețel. Eu eram Henry Higgins, iar ea Eliza Doolittle³³. Eram fericiți.

30 Comedie cu Warren Beatty din 1978. (n.t.)

31 Film realizat de Billy Wilder în 1955, cu Marilyn Monroe. (n.t.)

32 Film din 1940 avându-l în rolul principal pe James Stewart. (n.t.)

33 Cele două personaje principale ale piesei *Pygmalion* de George Bernard Shaw. (n.a.)

Seara, ne lansasem provocarea de a prepara unele rețete dintr-o carte veche de bucătărie dibuită în micuța bibliotecă a apartamentului nostru. Cu mai mult sau mai puțin succes, am încercat feluri precum vită în sos alb, boboc de rață cu pere, mămăligă cu lămâie sau - cea mai mare reușită a noastră - pulpă de miel confiată cu miere și cimbru.

În aceste două săptămâni, am descoperit astfel o altă fațetă a personalității ei: o tânără inteligentă și nuanțată, hotărâtă să se cultive. Și mai ales, de când depusesem amândoi armele, eram răvășit de sentimentele noi pe care le simțeam pentru ea.

După ce mâncam, îi citeam paginile pe care le scrisesem în timpul zilei, ceea ce servea de bază pentru lungi conversații. În bufetul din salonaș, pusesem mâna pe o sticlă începută de rachiul de pere Williams. Eticheta artizanală era pe jumătate ștersă, dar ne asigura că rachiul fusese „distilat în respectul față de tradițiile străvechi” de un mic producător din nordul zonei Ardeche. În prima seară, tăria ne arsesse gâtulejul și o găsise de nebăut, ceea ce nu ne descurajase totuși să mai tragem o dușcă și a doua zi. În a treia seară, o considerasem „la urma urmei, nu chiar atât de rea” și în a patra „de-a dreptul excelentă”. Acum, apa de foc făcea parte integrantă din ceremonialul nostru și, sub efectul dezinhibitor al alcoolului, ne-am confesat și mai mult. Billie îmi vorbi astfel de copilăria ei, de tristețea adolescenței, de durerea în care o scufunda acest sentiment de singurătate care o împingea mereu spre povești de dragoste ratate, îmi vorbi de suferința de a nu fi întâlnit niciodată un bărbat care s-o iubească și s-o respecte, despre speranțele ei de viitor și despre familia pe care visa s-o întemeieze. În general, sfârșea prin a adormi pe canapea ascultând vechile viniluri de 33 de

turații uitate de proprietară și încercând să traducă melodia aceluia poet cu părul albit și cu o țigară în colțul gurii de pe coperta discului care pretindea că „timpul trece și, cu el, totul trece”, că „uiți pasiunile și uiți vocile care-ți șopteau cuvinte de oameni simpli: să nu te-ntorci prea târziu, să nu răcești”.

*

După ce o urcam în camera ei, coboram înapoi în salon pentru a mă așeza în fața ecranului. Începea atunci pentru mine o noapte de muncă solitară, uneori exaltantă, dar adesea dureroasă, căci, anii de fericire pe care îi imaginam pentru Billie, știam că avea să-i petreacă departe de mine, într-o lume al cărei creator eram, dar în care eu nici măcar nu existam, alături de un bărbat care îmi era cel mai mare dușman.

Înainte ca Billie să dea năvală în viața mea, concepusem într-adevăr personajul lui Jack ca pe un tip respingător. El reprezenta tot ceea ce detestam sau mă îngrețoșa în ceea ce privește masculinitatea. Jack era opusul meu, genul de bărbat pe care îl uram, cel care nu voiam să devin.

În jur de patruzeci de ani, arătos, tată a doi copii, lucra în Boston ca director adjunct al unei mari companii de asigurări. Căsătorit foarte de tânăr, își înșela cu ușurință soția care se resemnase. Sigur de el, bun vorbitor, cunoștea bine psihologia feminină și, în timpul primei întâlniri, reușea cu talent să-i câștige încrederea interlocutoarei. Își asuma cu plăcere, în vorbe și atitudini, o oarecare doză de superioritate care îl făcea viril și masculin. Dar, cu cea pe care voia s-o seducă, era cel mai adesea blând și tandru, și datorită acestei contradicții femeile se îndrăgosteau de el, trăind acea impresie exaltantă că au exclusivitatea unui comportament refuzat altora.

Într-adevăr, după ce-și atingea scopul, caracterul egocentric al lui Jack ieșea la iveală. Manipulator, el reușea întotdeauna să-și asume rolul de victimă pentru a întoarce situațiile în favoarea lui. De câte ori nu avea încredere în ea, își înjosea amanta prin cuvinte dure, căci avea capacitatea de a ghici slăbiciunile metreselor sale pentru a le supune mai bine influenței lui.

În ghearele acestui seducător pervers și narcisist, care le provoca cuceririlor lui răni de nevindecat, avusesem ghinionul s-o trimit pe Billie a mea. De el se îndrăgostise și alături de el îmi ceruse să-i construiesc viața.

De atunci, eram prins, la rândul-mi, în propria-mi capcană, căci nu poți schimba complet caracterul unui personaj de roman. Mă străduisem în zadar să fiu autorul cărții, nu eram Dumnezeu. Ficțiunea posedă propriile ei reguli și, de la un volum la altul, acest ticălos sadea nu putea să se transforme subit în ginere ideal.

În fiecare noapte, mă înhămam așadar la o subtilă pedalare înapoi, făcându-l pe Jack să evolueze prin mici retușuri, pentru a-l umaniza și a-l face de la o pagină la alta mai plăcut.

Dar, pentru mine, chiar și după această schimbare un pic artificială, Jack rămânea tot Jack: tipul pe care îl detestam cel mai mult pe lume și căruia, printr-un ciudat concurs de împrejurări, eram obligat să i-o dau pe femeia de care, de acum înainte, eram îndrăgostit...

*

Pacific Palisades, California

15 septembrie

Ora 9⁰¹

- Poliția! Deschideți, domnule Lombardo!

Milo se trezi cu greu. Se frecă la ochi și se dădu jos din pat clătînându-se.

El și Carole stătuseră până târziu, petrecând o bună parte a nopții în fața computerelor, navigând, din păcate fără succes, pe forumurile de discuții și pe site-urile de vânzare on-line în căutarea exemplarului pierdut. De câte ori era posibil, lăsaseră anunțuri și creaseră alerte e-mail. Era o muncă plicticoasă pe care o extinseseră la toate site-urile italienești care aveau, mai mult sau mai puțin, legătură cu vânzarea cărților sau cu literatura.

- Poliția! Deschideți, dacă nu...

Milo întredeschise ușa. O angajată a șerifului îi ținea piept. O brunetă micuță cu ochi verzi și șarm irlandezo-american care se credea probabil Teresa Lisbon.

- Bună ziua, domnule. Karen Kallen, unitatea șerifului din California. Avem ordin să vă evacuăm.

Milo ieși pe verandă în timp ce un camion pentru mutări parca în fața casei.

- Ce-i porcăria asta?

- Nu ne îngreunați sarcina, vă rog! amenință ofițerul. În ultimele săptămâni, ați primit mai multe somații adresate de banca dumneavoastră.

Deja, doi muncitori se postaseră în fața intrării, neașteptând decât un ordin pentru a goli locuința.

- Pe de altă parte, continuă gaborița, întinzându-i un plic:, iată citația la tribunal pentru sustragerea de bunuri amenințate cu sechestru.

- Vă referiți la...

- ...la Bugatti-ul pe care l-ați pus în gaj, da.

Cu un semn din cap, omul șerifului își dădu acordul celor doi „însărcinați cu golirea" care, în mai puțin de jumătate de oră, despuiară casa de tot mobilierul ei.

- Și asta nu-i nimic pe lângă ce-o să vă facă administrația financiară! îi lansă Karen cea sadică închizând portiera.

Milo se trezi singur, pe trotuar, cu o valiză în mână. Conștientiză brusc că nu avea niciun loc unde să-și petreacă noaptea. Ca un boxer năucit de o lovitură, făcu câțiva pași la dreapta, apoi la stânga, nemaiștiind foarte bine unde să meargă. Cu trei luni mai înainte, le concediasse pe cele două persoane care lucrau cu el și își vânduse birourile din *downtown*. Poftim. Nu mai avea nici slujbă, nici acoperiș, nici mașină, nici nimic. Prea mult timp refuzase să privească lealitatea în față, gândindu-se că totul se va aranja în cele din urmă, dar, de data asta, realitatea îl ajunsesse tare din urmă.

Razele soarelui matinal îi făceau să strălucească tatuajele care îi acopereau partea de sus a brațelor. Stigmatul ale trecutului său, ele îl purtau înapoi în stradă, la încăierări, la violența și mizeria de care se crezuse scăpat.

Urletul unei sirene de poliție îl întrerupse din gândurile sale. Se întoarse cu intenția de a fugi, dar nu era o prezență ostilă.

Era Carole.

Ea înțelese imediat ce se întâmplase și nu lăsă angoasa să se instaleze. Hotărâtă, apucă valiza lui Milo și o băgă pe bancheta din spate a mașinii ei de patrulare.

- Am o canapea-pat foarte confortabilă, dar nu cred că o să poți sta moca la mine fără să pui osul la treabă. Am living un tapet pe care vreau să-l scot de mult timp, după care va trebui să zugrăvesc bucătăria și să înlocuiesc garniturile de la duș. Am de asemenea, în baie, un robinet stricat și urme de condens pe care va trebui să le faci să dispară. De fapt, după cum vezi, evacuarea asta a ta îmi convine.,,

Milo îi mulțumi printr-un semn discret din cap.

Nu mai avea nici serviciu, nici casă, nici mașină.

Dar îi rămânea Carole.

Pierduse tot.

În afară de ceea ce era esențial.

Roma

Cartierul Trastevere

23 septembrie

Pictorul Luca Bartoletti intră în micul restaurant familial de pe o străduță lăturalnică. Într-un decor de mobile vechi, locul propunea o bucătărie romană fără faoane. Aici, îți mâncai pastele pe o față de masă în carouri și îți beai vinul din carafă.

- Giovanni! strigă el.

Sala era goală. Nu era decât ora 10 dimineața, dar un miros plăcut de pâine caldă plutea deja în aer. Restaurantul aparținea părinților săi de mai bine de patruzeci de ani, chiar dacă astăzi fratele lui era cel care îl gestiona.

- Giovanni!

O siluetă apărură în cadrul ușii. Dar nu era cea a fratelui său.

- De ce strigi așa?

- Bună ziua, mamă.

- Bună ziua.

Fără sărutări. Fără îmbrățișări. Fără căldură.

- Îl caut pe Giovanni.

- Fratele tău nu este aici. E la Marcello ca să cumpere *piscialandrea*³⁴.

- Bine, o să-l aștept.

Ca de fiecare dată când erau singuri, o tăcere grea se instala între ei, făcută din reproșuri și amărăciune. Se vedeau puțin, își vorbeau puțin. Mult timp, Luca trăise la New York, apoi, când se întorsese în Italia, după divorț, se instalase mai întâi la Milano înainte de a cumpăra un apartament la Roma.

Pentru a-și risipi indispoziția, trecu în spatele barului și își prepară un espresso. Luca nu prea era „din familie”. Munca lui îi servea adesea de pretext pentru a chiuli de la botezuri, căsătorii, comuniuni și dejunuri de duminică ce se lungeau la nesfârșit. Totuși, în felul său, îi iubea profund pe ai săi și suferea fiindcă nu știa cum să comunice cu ei. Mama lui nu îi înțelesese niciodată pictura și cu atât mai puțin succesul. Ea nu-și explica cum puteau oamenii să cumpere tablouri monocrome cu zeci de mii de euro. Luca gândea că-l vede ca pe un soi de escroc: un pungaș talentat care reușea să aibă o viață confortabilă fără „a munci”

34 Tartă cu ceapă, măslina și anșoa. (n.a.)

cu adevărat. Această neînțelegere le distrusese încet-încet relația.

- Ai vești de la fiica ta? întrebă ea.

- Sandra tocmai s-a întors la liceu, la New York.

- N-o vezi niciodată?

- N-o văd prea des, recunosc eu. Îți reamintesc mama ei are custodia.

- Și când o vezi, e destul de rău, nu-i așa?

- Uite ce e, n-am venit ca să ascult tâmpeniile astea! exclamă Luca ridicându-se să plece.

- Așteaptă! îi ceru ea.

El rămase neclintit în pragul ușii.

- Pari îngrijorat.

- E treaba mea.

- Ce voiai să-l întreb pe fratele tău?

- Dacă a păstrat niște fotografii.

- Fotografii? Tu nu faci niciodată fotografii! Repeți tot timpul că nu-ți place să fii sufocat de amintiri.

- Iți mulțumesc pentru ajutor, mamă.
- Ce fotografii cauți, ale cui?

Luca bătu în retragere:

- O să mă întorc să-1 văd pe Giovanni mai târziu, zis el deschizând ușa.
- Bătrâna se apropie de el și îl apucă de mânecă.
- Viața ta a devenit ca tablourile tale, Luca: monocromă, searbădă și goală.
- E părerea ta.
- Știi foarte bine că ăsta-i adevărul! zise ea cu tristețe,
- La revedere, mamă, zise el închizând ușa în urma lui.

*

Bătrâna ridică din umeri și se întoarse în bucătărie. Pe vechiul ei blat de lucru din lemn cadrilat se afla articolul elogios pe care *La Repubblica* îl consacrase operei lui Luca. Îl termină de citit după care îl decupa și îl aranja în clasorul mare unde, de ani de zile, păstra tot ce se scria despre fiul ei.

*

Luca se întoarse în apartamentul lui. Își folosi pensulele pe post de surcele de lemn ca să aprindă marele șemineu central în jurul căruia se organiza atelierul. În timp ce focul începea să ardă, își adună toate tablourile, ultimele compoziții terminate ca și lucrările în curs, și le stropi metodic cu spirt alb înainte de a le arunca în flăcări.

Viața ta a devenit ca tablourile tale, Luca: monocromă, searbădă și goală. Hipnotizat de vâlvătaia picturilor, artistul privi ca o eliberare cum munca lui se transforma în scrum.

Cineva suna la ușă. Luca se aplecă pe fereastră și zări silueta încovoiată a mamei lui. Coborî pentru a-i vorbi, dar, când deschise ușa, dispăruse, mulțumindu-se să-i lase un plic mare în cutia de scrisori.

Se încruntă și desfăcu plicul fără să mai aștepte. Conținea exact fotografiile și documentele pe care voia să i le ceară fratelui său!

Cum de ghicise?

Urcă sus în atelier și etala pe masa de lucru amintirile dintr-o epocă îndepărtată.

Vara lui 1980. anul în care împlinise optsprezece ani, întâlnirea cu Stella, prima lui dragoste, o fată de pescar din Porto Venere. Plimbarea lor de-a lungul portului, prin fața căsuțelor cu boltă, înguste și multicolore, de pe malul mării; după-amiezile petrecute scâldându-se în micul golf.

Crăciunul aceluiași an: el și Stella se plimbau pe străzile din Roma. Un flirt de vacanță care rezistă peste vară.

Primăvara lui 1981: nota de plată a unui hotel din Sienna, prima noapte în care făcuseră dragoste.

1982: toate scrisorile pe care și le scriseseră în acel an. Promisiuni, planuri, elan, o viață tumultuoasă.

1983: un cadou de aniversare oferit de Stella: o busolă pe care o cumpăraseră din Sardinia, gravată cu inscripția *Pentru ca viața să te aducă mereu înapoi la mine.*

1984: prima călătorie în Statele Unite. Stella pe bicicletă pe Golden Gate. Ceața de pe feribotul către Alcatraz. Hamburgerii și milk-shake-urile de la Lori's Dinner.

1985... râsete, mâini întinse... un cuplu protejat de un scut de diamante... *1986...* anul în care vânduse primul său tablou... *1987...* Facem un copil sau mai așteptăm?.. Primele îndoieli...

1988... Busola care nu mai arată nordul ...

O lacrimă tăcută se prelinse pe obrazul lui Luca.

Fir-ar să fie, n-o să te-apuci să dai apă la șoareci totuși.

O părăsise pe Stella la douăzeci și opt de ani. O perioadă mizerabilă când totul se dereglase în el. Nu mai știa ce sens să dea picturii sale și cuplul fusese cel care suportase consecințele. Într-o dimineață, se sculase și-și dăduse foc la tablouri așa cum făcuse și astăzi. Apoi plecase ca un hoț. Nu dăduse nicio explicație, tăind în carne vie, gândindu- se doar la el și la pictura lui. Găsise refugiu în Manhattan unde își schimbase stilul, lăsând deoparte figurativul pentru a-și purifica tablourile la extrem, ajungând să nu mai picteze decât monocromii albicioase. Acolo, se căsătorise cu o galeristă pricepută care știuse să-i promoveze munca și să-i deschidă poarta succesului. Avuseseră o fată, dar divorțaseră după câțiva ani, continuând totuși să facă afaceri împreună.

N-o mai văzuse niciodată pe Stella. Aflase de la fratele său că se întorsese la Porto Venere. O ștersese din viața lui. O negase.

De ce se gândea astăzi din nou la povestea asta de demult?

Poate fiindcă nu se sfârșise.

*

Roma

Babington's Tea-Room

Două ore mai târziu

Ceainăria era situată în Piața Spaniei, chiar la piciorul mării scări din fața bisericii Trinita dei Monti.

Luca se instalase la o măsuță din fundul sălii. Aceași la care obișnuia să se așeze când venea aici cu Stella. Localul era cel mai vechi, în genul lui, din Roma. Fusese creat de doi englezi, în urmă cu o sută douăzeci de ani, într-o perioadă când ceaiul nu era vândut decât în farmacii.

Decorul nu se schimbase deloc din secolul al XIX-lea și făcea din acest loc o enclavă englezească în plin centru al Romei, mizând pe contrastul dintre latura mediteraneană a orașului și șarmul *british* al cafelei. Pereții erau acoperiți cu lambriuri și tapetați cu etajere din lemn închis la culoare care găzduiau zeci de cărți și o colecție de ceainice vechi,

Luca deschisese cartea lui Tom Boyd la o pagină goală, chiar după montajul doamnei Kaufman. Fusese impresionat de punerea în scenă a acestor amintiri, de aceste frânturi de viață care se succedau. Ca și cum era o carte magică, capabilă să împlinească dorințele și să redea viață trecutului, Luca lipi la rândul său propriile-i fotografii, împodobindu-le cu desene și pete de culoare. Ultima poză îl reprezenta pe un scooter cu Stella. Vacanță la Roma, 1981. Aveau nouăsprezece ani. Pe atunci, ea îi scrisese aceste câteva cuvinte! *Nu înceta niciodată să mă iubești...*

Se uită la poză timp de câteva minute. Se apropia de cincizeci de ani, avusese o viață relativ bogată care îi adusese satisfacții: călătorise, trăise din arta lui, cunoscuse succesul. Dar, dacă se gândea bine, nu cunoscuse nimic mai intens decât această magie de la început când viața era încă plină de promisiune și de serenitate.

Luca închise cartea și lipi pe copertă o etichetă roșie pe care scrisese câteva cuvinte. Se conecta, prin telefon, la un site web de *bookcrossing* pe care postă un scurt mesaj. Apoi, profitând de un moment în care nimeni nu se uita la el, strecură cartea pe una din etajere, între un volum de Keats și un altul de Shelley.

*

Luca ieși în piață pentru a-și recupera motocicletă parcată în apropiere de șirul de taxiuri. Cu un tendor, își agăță geanta de voiaj pe portbagaj și încăleacă pe Ducati. Urcă de-a lungul parcului vilei Borghese, ocoli Piazza dei Popolo, traversă Tibrul și merse pe malul fluviului

până în cartierul Trastevere. Fără a-și opri motorul, făcu o haltă în fața restaurantului familiei și își ridică viziera căștii. Ca și cum îl aștepta, mama lui ieșise pe trotuar. Își privi fiul sperând că, uneori, cuvintele de iubire se pot rosti din priviri.

Apoi Luca acceleră, luând-o pe drumul care îi permitea să iasă din oraș. Luă direcția Porto Venere, spunându-și că poate nu era prea târziu...

*

Los Angeles

Vineri, 24 septembrie

Ora 7 dimineața

În tricou și salopetă, Milo era cățărât pe o scară. Cu un trafalet în mână, zugrăvea pereții bucătăriei cu vopsea lavabilă lucioasă.

Carole deschise ușa camerei ei și veni la el.

- Deja la muncă? întrebă ea căscând.

- Da, nu mai puteam să dorm.

Ea examina pereții zugrăviți.

- Sper că nu faci treabă de mântuială, nu?

- Glumești! De trei zile, muncesc ca un sclav!

- Da, e adevărat că nu te descurci prea rău, recunosc eu. Îmi faci un cappuccino, te rog?

Milo se execută în timp ce Carole se așeză la măsuța rotundă din living. Își puse un bol cu cereale, apoi își deschise laptopul pentru a-și consulta mailurile.

Mesageria era plină. Milo îi dăduse lista completă a „comunității” cititorilor lui Tom, care, de trei ani de zile, îi trimiseseră mesaje scriitorului prin intermediul site-ului său. Grație e-mailurilor grupate trimise în cele patru colțuri ale lumii, ea putuse alerta mii de cititori. Fusese cinstită cu ei, anunțându-i că era în căutarea unui exemplar „neterminat” din al doilea volum al *Trilogiei ingerilor*. De atunci, în fiecare dimineață, găsea în mesageria ei numeroase cuvinte de încurajare. Dar e-mailul pe care-l avea în fața ochilor era mai interesant:

- Vino să vezi asta! strigă ea.

Milo îi întinse ceașca de cafea aburindă și se uită peste umărul ei. Un internaut pretindea că reperase faimosul exemplar pe un site de *bookcrossing*. Carole dădu clic pe linkul indicat și se trezi pe pagina de web a unei asociații italienești care, pentru a promova lectura, își încuraja membrii să-și abandoneze cărțile în locuri publice pentru a le face să circule către alte persoane. Regulile „cărții călătoare” erau simple: persoana care dorea să elibereze o carte îi atribuia un cod și o înregistra pe site înainte de a o abandona.

Carole tastă „Tom Boyd” în zona de căutare, pentru a obține lista cărților prietenului său susceptibile de a se afla în natură.

- Asta e! strigă Milo arătând una din fotografii,

Își lipi nasul de ecran, dar Carole îl împinse:

- Lasă-mă să văd!

Nu era nicio îndoială: cartea avea coperta din piele de culoare albastru închis, cu stelute aurii și titlul scris cu litere gotice.

Cu un nou click, Carole află că romanul fusese abandonat cu o zi înainte în cafeneau Babington's Tea-Room situată în Piața Spaniei nr. 23, la Roma. Deschizând o altă pagină, găsi toate informațiile pe care dorise să le dea *luca66*, pseudonimul bărbatului care „pusese în libertate” romanul. Locul exact unde fusese abandonată lucrarea - un raft în fundul cafenelei - ca și ora „eliberării” ei: 13:56 ora locală.

- Trebuie să plecăm imediat la Roma! hotărî ea.

- Nu te pripi! o tempera Milo.

- Cum așa! se revoltă ea. Tom contează pe noi. Doar ai vorbit cu el la telefon aseară. A reînceput să scrie, dar Billie încă își riscă viața.

Milo făcu o grimasă:

- O să ajungem prea târziu. Au trecut deja mai multe ore de când a fost abandonată cartea.
- Da, dar nu e ca și cum tipul ar fi lăsat-o pe un scaun sau pe o bancă! A pus-o pe un raft, printre alte cărți. Pot trece și săptămâni întregi până să o repereze cineva!

Ea îl privi pe Milo și înțelese că, trecând din deziluzie în deziluzie, acesta ajunsese să-și piardă încrederea.

- Faci ce vrei, dar eu mă duc.

Intră pe site-ul unei companii aeriene. Nu era decât un zbor spre Roma, la ora 11:40. Completând formularul, i se ceru numărul pasagerilor.

- Doi, zise Milo dându-se bătut.

*

Roma

Piazza di Spagna

Ziua următoare

În centrul pieței, lângă monumentală fântână Barcaccia, grupul de turiști coreeni sorbea cuvintele ghidului:

- Mult timp, Piața Spaniei a fost considerată teritoriu spaniol. Aici se află și sediul internațional al Ordinului de Malta care se bucură de un statut bla bla bla bla...

Cu ochii țintuiți în fundul fântânii, Iseul Park, o tânără de șaptesprezece ani, era hipnotizată de albastrul turcoaz foarte clar al apei pe fundul căreia zăceau monedele aruncate de turiști. Iseul detesta să fie asimilată clișeului „turiști asiatici în grup” care îi atrăgea adesea miștouri. Nu se simțea în largul ei în acest ceremonial, această formulă de călătorie depășită care consta în a vizita o capitală europeană pe zi și a aștepta ore în șir pentru ca fiecare să facă aceeași poză, în același loc.

Îi vâjâiau urechile, era amețită, tremura. Și, mai ales simțea că se sufocă în mijlocul mulțimii. Subțirică precum o rămurea, ea se fofila pentru a ieși din grup și se refugie în prima cafenea care-i ieși în drum. Era Babington's Tea-Room, la nr. 23 din Piața Spaniei...

Roma

Aeroportul Fiumicino

- Au de gând să deschidă ușa asta sau ce naiba fac? exclamă Milo.

În picioare pe culoarul central al avionului, el tropăia de nerăbdare.

Călătoria fusese groaznică. După plecarea din Los Angeles, făcuseră mai întâi escală la San Francisco, apoi la Frankfurt înainte de a ateriza în sfârșit pe pământ italian. Își consultă ceasul: 12:30.

- Sunt sigur că n-o să mai găsim niciodată cartea asta! bombăni el. Am făcut tot drumul ăsta degeaba și, în plus, mor de foame. Ai văzut ce ne-au dat să mâncăm. La cât costă biletul, e bătaie de joc față de...

- Termină cu văicărelile! îl imploră Carole. Nu mai pot să te aud cum te plângi pentru orice! Devii enervant!

Un murmur de aprobare se făcu auzit în rând.

În sfârșit, ușa se deschise, permițând pasagerilor să debarce. Cu Milo în urma ei, Carole coborî în fugă scara rulantă și se năpusti afară pentru a ajunge în stația de taxi. Din nefericire, coada de așteptare era impresionantă și rotația mașinilor se efectua cu o infinită lentoare.

- Ți-am spus eu.

Ea nu se mai obosi nici măcar să-i răspundă. În loc de asta, își scoase legitimația de polițist, înainta până la începutul cozii și îi prezentă cu autoritate acest „Sesam, deschide-te!” funcționarului însărcinat cu alocarea de mașini pasagerilor.

- *American police! We need a car, right now. It's a matter of life or death!* zise ea în stilul inspectorului Harry.

E ridicol. Chestia asta n-o să meargă niciodată, gândi Milo clătînând din cap.

Dar se înșela. Tipul ridică din umeri fără să-și pună prea multe întrebări și, în mai puțin de zece secunde, luă loc în interiorul unui taxi.

- Piața Spaniei, îi spuse Carole șoferului. La Babington's Tea-Room.

- Și grăbiți-vă! adăugă Milo.

*

Roma

Babington's Tea-Room

Iseul Park se instalase la o măsuță în fundul salonului de ceai. Tânăra coreeană băuse o ceașcă mare de ceai și ciugulise dintr-o brișă cu frișcă. Orașul îi plăcea, dar ar fi vrut să-1 poată vizita în voie ca să hoinărească pe străzi, să se scufunde într-o altă cultură, să vorbească cu oamenii, să se așeze pe terasa însorită a unei cafenele fără să fie cu ochii țintă pe ceas și fără să se simtă obligată să facă o poză la fiecare zece secunde sub presiunea grupului.

Așteptând, ea stătea cu ochii țintă nu pe ceas, ci pe ecranul telefonului mobil. Tot nu primise niciun mesaj de la Jimbo. Dacă în Italia era ora 13, la New York trebuie că era 7 dimineața. Poate că nu se trezise încă. Da, dar de cinci zile de când se despărțiseră, nu sunase nici măcar o dată și nici nu răspunsese la zecile de mailuri și sms-uri pe care i le trimisese. Cum era posibil? Trăiseră totuși o lună de vis la NYU³⁵ unde Jimbo era student la cinematografie, Iseul își petrecuse sfârșitul verii într-o călătorie de studiu în celebra universitate newyorkeză. O perioadă fericită în timpul căreia descoperise dragostea în brațele iubitului ei american. Marțea trecută, o condusese la aeroport unde ea se alăturase grupului și își promisese să se sune în fiecare zi, să-și continue relația de dragoste în ciuda depărțării și să se revadă, poate, de Crăciun. După această frumoasă promisiune, Jimbo nu mai dăduse niciun semn de viață și ceva se sfâșiasse în ea.

Puse zece euro pe masă pentru a-și achita nota de plată. Locul ăsta avea într-adevăr mult farmec, cu lambriurile și cu rafturile lui de cărți. Aproape că te-ai fi putut crede într-o bibliotecă. Se ridică și nu se putu stăpâni să nu meargă să se uite pe rafturi. La facultate, studia literatura engleză și

35 New York University (n.t.)

unii dintre autorii ei fetiș erau acolo: Jane Austen, Shelley, John Keats și...

Se încruntă descoperind o lucrare care făcea notă discordantă în mijlocul celorlalte. Tom Boyd? Nu părea un poet din secolul al XIX-lea! Scoase cartea din raft și descoperi o etichetă de culoare roșie lipită pe copertă. Împinsă de curiozitate, se întoarse cu discreție la masă pentru a putea examina cartea mai cu atenție.

Vinieta autocolantă avea o inscripție ciudată:

Bună! Nu sunt pierdută! Sunt gratuită! Nu sunt o carte ca celelalte. Mi-e sortit să călătoresc și să străbat lumea. I.uați-mă, citiți-mă și lăsați-mă la rândul vostru într-un loc public.

Hmm... Iseul era cam sceptică. Dezlipi eticheta și răsfoi romanul descoperind straniul său conținut și paginile albe pe care alte persoane și le însușiseră pentru a-și spune la rândul lor

propria poveste. Ceva o emoționa. Cartea asta i se părea că are o putere magnetică. Eticheta zicea că era gratuită, dar încă ezita s-o bage în geantă...

*

Roma

Babington's Tea-Room.

Cinci minute mai târziu

- Aici e! strigă Milo arătând cu degetul spre etajera din fundul salonului.

Clienții și chelnerițele tresăriră văzând acest elefant rătăcit într-un magazin de porțelanuri. El se năpusti spre corpul de bibliotecă și parcurse rafturile cu o asemenea violență încât un ceainic centenar valsa prin aer pentru a fi prins *extremis* de Carole.

- Între cărțile lui Keats și Shelley, preciza ea.

Gata, ajungeau la liman! Jane Austen, Keats, Shelley, dar... nici urmă de cartea lui Tom.

- Mă scoate din minți! răcni el dând un pumn răzbunător în lambriul de lemn.

În timp ce Carole căuta romanul pe un alt raft, responsabilul magazinului amenință că o să cheme poliția. Milo se calmă și își ceru scuze. În timp ce vorbea, zări o masă goală unde, pe o farfurie, un rest de brioșă se învecina cu un păhăruș de cremă chantilly. Cuprins de un presentiment, se apropie de scaun și descoperi post-it-ul vermillon lipit pe lemnul lăcuit. Citi textul și scoase un oftat lung:

- Dacă ajungeam cu cinci minute mai devreme... îi zise el lui Carole fluturând mica etichetă roșie în direcția ei.

32

Răul stârpit prin rău

Voiam să înțelegi ce este adevăratul curaj, în loc să-ți imaginezi că este un om cu o pușcă în mână. Adevăratul curaj este să știi că ești învins de la bun început, dar să nu renunți totuși la luptă,
Harper LEE

Bretania

Sudul Departamentului Finistere

Sâmbătă 25 septembrie

Terasa însorită a restaurantului domina golful Audierne. Coasta bretonă era la fel de frumoasă ca cea mexicană, chiar dacă era mai frig.

- Brrr, îți îngheață dinții! tremură Billie ridicând fermoarul jachetei antivânt.

Operația ei fiind prevăzută pentru luna următoare, hotărâsem să ne gândim la altceva oferindu-ne un week-end de odihnă departe de Paris. Ce contează viitorul, cheltuisem o parte din banii noștri ca să închiriez o mașină și o căsuță lângă Plogoff, în fața insulei Sein.

Ceremonios, chelnerul puse în mijlocul mesei platoul cu fructe de mare pe care îl comandasem.

- Tu nu mănânci nimic? se miră ea.

M-am uitat cu scepticism la aranjamentul de stridii, arici de mare, langustine și scoici palourde, visând la un hamburger cu bacon.

Am încercat totuși să decortichez o langustină.

- Parc-ai fi un copil, glumi ea.

Îmi întinse o stridie pe care tocmai picurase un strop de lămâie.

- Gustă, nu există nimic mai bun pe lume.

Am observat cu neîncredere aspectul ei gelatinos.

- Gândește-te la fructul de mango atunci când eram în Mexic! insistă ea.

Să știi să descrii savorile lumii reale...

Am înghițit carnea consistentă de moluscă închizând ochii. Avea un gust penetrant, sărat și iodat. Un parfum de algă și de alună care îți rămânea în gură.

Billie îmi făcu cu ochiul râzând.

Vântul îi flutura pletele albe.

În spatele nostru se zăreau, într-un neconținut dute-vino, langustiere și mici vase multicolore care își aruncau plasele pentru a pescui scoici și crustacee.

Nu te gândi la ziua de mâine, nici la momentul în care ea nu va mai fi aici.

Trăiește clipa.

Hoinăreală pe străduțele întortocheate ale portului, apoi de-a lungul plajei Trescader. Plimbare cu mașina din golful Trepases până la Capul Raz, Billie tot insistând să conducă ea. Râset nebun amintindu-ne episodul cu șeriful care ne oprise pentru exces de viteză în California. Conștientizare a faptului că împărțeam deja multe amintiri. Dorință spontană, dar imediat refulată, de a vorbi despre viitor.

Și apoi ploaia, bineînțeles, care ne-a surprins chiar în mijlocul plimbării noastre pe stânci.

- Aici, ca și în Scoția, ploaia face parte din peisaj, îmi zise în timp ce eu începeam să bombănesc. Tu te vezi vizitând Highlands și Loch Lomond pe soare?

*

Roma

Piazza Navona

Ora 19

- Gustă asta, e crimă și pedeapsă! zise Carole întinzându-i lui Milo o lingură din desertul ei: o tartufo, specialitatea casei, ornată cu frișca.

Cu o privire malițioasă, Milo gustă înghețata cu ciocolată. Avea o consistență foarte densă și un gust asemănător cu al trupei, care mergea de minune cu vișina din mijloc.

Erau așezați la o masă de pe terasa unui restaurant din Piazza Navona, loc de trecere obligatoriu pentru oricine punea piciorul în Cetatea Eternă. Înconjurată de terase și de vânzători de înghețată, celebra piață acorda avantaje mari portrețiștilor, mimilor și bișnițarilor.

În timp ce noaptea începea să se lase, o chelneriță veni să aprindă lumânarea pusă în mijlocul mesei. Aerul era blând. Milo își privi prietena cu tandrețe. În ciuda decepției de a fi pierdut urma cărții lui Tom, petrecuseră amândoi o după-amiază plină de complicitate descoperind orașul. De mai multe ori, fusese cât pe ce să-i mărturisească iubirea pe care o tănuia de atâta timp. Dar teama de a pierde prietenia ei îi blocase toate încercările. Se simțea vulnerabil și se temea să nu se trezească cu inima sfâșiată. Ar fi vrut atât de mult ca ea să-l vadă într-o altă lumină. Ar fi vrut atât de mult să-i ofere o altă imagine a lui. Să-i arate bărbatul care ar putea deveni în ziua în care s-ar simți iubit.

Alături de ei, un cuplu de australieni cinau împreună cu fetița lor de cinci ani care, de câteva minute, făcea schimb de râsete și de priviri complice cu Carole.

- E formidabilă puștoaica asta, nu ți se pare?

- Da, e amuzantă.

- Și bine crescută!

- Și tu, îți dorești copii? întrebă el un pic cam brusc.

Imediat, ea bătu în retragere:

- De ce mă întrebi asta?

- Hm... pentru că ai fi o mamă excelentă.

- De unde știi? zise ea cu agresivitate.

- O simt.

- Îcetează cu tâmpeniile!

El era în același timp mâhnit și surprins de violența ripostei ei.

- De ce reacționezi așa?

- Te cunosc și sunt sigură că asta face parte din chestiile pe care le spui femeilor pentru a le îmbrobodi. Fiindcă îți imaginezi că asta vor să audă.

- Deloc! Ești nedreaptă cu mine! Ce ți-am făcut ca să mă tratezi cu atâta duritate? se enervă el răsturnând un pahar,

- Nu mă cunoști, Milo. Nu știi nimic despre viața mea intimă.

- Ei bine, atunci, povestește-mi, fir-ar să fie! Care-i secretul care te macină?

Ea îl studie cu un aer gânditor și vru să creadă în sinceritatea lui. Poate că s-a ambalat prea repede.

Milo ridică paharul și șterse fața de masă cu șervetul, îi părea rău că țipase, dar, în același timp, nu mai suporta aceste schimbări bruște de atitudine pe care Carole le avea față de el.

- De ce ai devenit brutală și tăioasă când am abordat această temă? întrebă el cu o voce mai calmă.

- Pentru că am fost deja însărcinată, mărturisi ea întorcând privirea.

Adevărul ieșise de la sine. Ca o albină scăpată dintr-un borcan în care fusese prizonieră ani de zile.

Rămas înțepenit, Milo era stupefiat. Nu vedea nimic altceva decât ochii lui Carole care străluceau în noapte ca niște stele mari.

Tânăra își scoase biletul de avion și îl puse pe masă.

- Vrei să știi? Foarte bine. O să aleg să am încredere în tine. O să-ți mărturisesc secretul meu, dar, după aceea, nu vreau să mai spui niciun cuvânt, nu vreau să faci nici un comentariu. O să-ți povestesc ceea ce nimeni nu știe și, când voi termina, o să mă ridic și o să iau un taxi care să mă ducă la aeroport. E o ultimă cursă la 21:30 spre Londra și de acolo un zbor, la ora 6 dimineața, spre Los Angeles.

- Ești sigură că...

- Sunt sigură. Îți povestesc și plec. Și apoi, vei aștepta cel puțin o săptămână înainte de a mă suna sau de a te întoarce să dormi la mine. Asta sau nimic.

- De acord, încuviință el. Fac așa cum dorești.

Carole se uită în jur. În centrul pieței, agățate de obelisc, imensele statui ale Fântânii celor Patru Fluvii îi aruncau priviri severe și amenințătoare.

- Prima oară când a făcut asta, începu ea, era seara aniversării mele. Împlineam unsprezece ani.

*

Bretania

Plogoff - Capul Raz

- Doar n-o să mă faci să cred că știi să aprinzi un foc de șemineu? se amuză Billie.

- Ba bineînțeles că da! i-am răspuns eu supărat.

- Foarte bine, hai, dă-i drumul, bărbate, te privesc cu ochi admirativi de femeie supusă.

- Dacă crezi că așa mă intimidezi...

Sprea marea fericire a lui Billie, furtuna se dezlănțuia peste Finistere, scuturând obloanele și deversând o ploaie torențială peste ferestrele casei noastre, în care domnea un frig polar. După cum se părea, în limba franceză, expresia „charme rustique” utilizată în anunț trebuie că era sinonimă cu „absența radiatoarelor” și cu „izolare defectuoasă”.

Am scăpărat un chibrit și am încercat să aprind grămada de frunze uscate pe care o pusesem sub lemne. Grămăjoara luă foc foarte repede... pentru a se stinge aproape imediat.

- Nu e foarte concludent, aprecie Billie încercând să-și ascundă un zâmbet.

Înfofolită în halatul de baie, cu un prosop înnodat pe cap, ea făcu un salt până la cămin.

- Găsește-mi niște hârtie de ziar, te rog.

Scotocind în sertarul unui bufet bigouden ³⁶, am pus mâna pe un număr vechi din *L'Equipe* datând din 13 iulie 1998, a doua zi după victoria echipei Franței la Cupa Mondială de fotbal. Prima pagină titra PENTRU ETERNITATE și îl arăta pe Zinedine Zidane care se arunca în brațele lui Youri Djorkaeff.

Billie desfăcu foile una câte una și le mototoli pentru a forma un ghemotoc destul de aerat:

- Trebuie să lași hârtia să respire, explică ea. Tatăl meu m-a învățat asta.

Apoi, fără să se zgârcească în privința cantității, alese lemne subțiri, nepăstrând decât bucățile cele mai uscate, și le puse deasupra grămezii de hârtie mototolită. Aranja după aceea lemnele mai groase formând un fel de cort tipi ³⁷.

- Acum poți să aprinzi, zise ea cu mândrie, într-adevăr, două minute mai târziu, o vâlvătaie de toată frumusețea trosnea în șemineu.

O rafală de vânt zgâlțâi geamurile cu o asemenea forță, încât am crezut că or să explodeze. Apoi un oblon se trânti exact în momentul în care o pană de curent scufundă încăperea în semiîntuneric.

Am cercetat tabloul electric sperând să revină lumina.

- Nu-i nimic, am zis prefăcându-mă sigur pe mine. Fără îndoială, întrerupătorul sau o siguranță...

- Poate, răspunse ea zeflemitoare, dar ăla la care te uiți acolo e contorul de apă. Contorul electric e în holul de la intrare...

36 Din (Pays) Bigouden, regiune a Bretoniei situată în departamentul Finistere (n.t.)

37 Cort conic, mic, în care trăiesc amerindienii, (n.t.)

Ca un bun jucător, am primit remarca ei cu un zâmbet, în timp ce traversam încăperea, ea mă apucă de mână și...

- Stai!

Deznodă prosopul care îi ținea părul și își desfăcu cordonul de la halat care căzu pe jos.

Apoi am luat-o în brațe în timp ce umbrele noastre deformate se înlănțuiau pe pereți.

*

Roma

Piazza Navona

Ora 19:20

Cu o voce fragilă, Carole îi dezvăluie lui Milo calvarul copilăriei ei distruse. Îi povestește anii aceia de coșmar când tatăl ei vitreg venea la ea în pat. Anii aceia în cursul cărora își pierduse tot: zâmbetul, visele, inocența și bucuria de a trăi. Îi vorbește de acele nopți când, în momentul în care o părăsea, bestia vorace în sfârșit potolită îi repeta mereu:

„N-o să-i spui mamei, da? Să nu-i spui mamei”.

Ca și cum mama nu era la curent!

Îi povestește despre sentimentul de vinovăție, despre legea tăcerii și despre dorința pe care o avea de a se arunca sub un autobuz în fiecare seară când se întorcea de la școală. Apoi acel avort pe care îl făcuse în secret la paisprezece ani și care o lăsase sfâșiată, aproape moartă, cu o gaură în pântec și cu o suferință de nevindecat.

Îi vorbește mai ales de Tom care o ajutase să se agațe de viață inventând pentru ea, zi după zi, universul magic al *Trilogiei îngerilor*.

Și încercă să-1 facă să înțeleagă disprețul ei față de bărbați, acea încredere în viață pe care o pierduse și n-o mai regăsise niciodată, și accesele de dezgust care, și astăzi, o copleșeau pe neașteptate, chiar atunci când se simțea mai bine.

Carole se opri din povestit fără să se ridice totuși de pe scaun.

Milo se ținuse de cuvânt și nu deschisese gura. Totuși, o întrebare se impunea de la sine.

- Dar când s-au sfârșit toate astea?

Carole ezită să răspundă. Întoarse capul într-o parte constatând că micuța australiană plecase împreună cu părinții ei. Bău o gură de apă și își îmbrăcă puloverul pe care îl avea pe umeri.

- Asta e cealaltă parte a adevărului, Milo, dar nu sunt sigură că îmi aparține mie.

- Și... cui îi aparține, atunci?

- Lui Tom.

*

Bretania

Plogoff - Capul Raz

Focul începea să se treacă și răspândea în încăperea o lumină tremurătoare. Încolăciți unul în jurul altuia, înfășurați în aceeași pătură, ne îmbrățișam cu înflăcărare ca la vârsta primelor iubiri.

O oră mai târziu, m-am ridicat să reaprind jarul și să mai pun un lemn în vatră.

Muream de foame, dar dulapurile și frigiderul erau goale, în bufet, am reușit să pun mâna pe o sticlă de cidru care era, în mod ciudat, *made in Quebec*. Era vorba de cidru de gheață, un vin făcut din mere culese din pom în plină iarnă, când sunt înghețate. Am desfăcut sticla uitându-mă pe geam: furtuna continua să-și facă de cap și nu se vedea nici la un metru.

Înfășurată în cuvertură, Billie veni lângă mine, la fereastră, cu două boluri din porțelan.

- Aș vrea să-mi povestești ceva, începu ea sărutându-mă pe gât.

Îmi înhață jacheta pusă pe spătarul unui scaun pentru a-mi lua portofelul.

- Pot?

Am încuviințat printr-un semn din cap. Ea desfăcu dublura pe jumătate descusută din spatele buzunarului cu bancnote și o răsturnă pentru a face să cadă din ea tubul metalic de cartuș.

- Pe cine ai ucis? mă întrebă arătându-mi micuțul proiectil.

*

Los Angeles
Cartierul MacArthur Park
29 aprilie 1992

Am șaptesprezece ani. Sunt în biblioteca liceului, învățând pentru examene, când un elev intră strigând: „Au fost achitați!” Toată lumea din sală înțelege că se referă la verdictul cazului Rodney King.

Cu un an în urmă, acest tânăr negru de douăzeci și șase de ani a fost reținut pentru exces de viteză de poliția din Los Angeles. În stare de ebrietate fiind, a refuzat să coopereze cu ofițerii LAPD care au încercat atunci să-l supună cu bastoane electrice. În fața rezistenței lui, l-au bătut cu violență fără să bănuiască că scena era filmată, de la un balcon, de un operator video amator care, a doua zi, a trimis caseta la Chanel 5. Rapid, imaginile vor fi preluate și transmise de canalele de televiziune din lumea întreagă, provocând furie, rușine și indignare.

- Au fost achitați!

Imediat, conversațiile încetează și se aud injurii de peste tot. Simt cum indignarea și ura încep să crească. Negrii sunt majoritari în cartier. Înțeleg imediat că lucrurile vor lua o întorsătură urâtă și că e mai bine să mă duc acasă. Pe stradă, noul verdict se propagă ca un virus. Aerul este încărcat cu nervozitate și exasperare. Bineînțeles, nu este prima greșeală a poliției și nici primul fiasco judiciar, dar, de data asta, există imaginile și asta schimbă tot. Întreaga planetă a văzut patru sticleți dezlănțuiți înverșunându-se pe bietul individ: mai mult de cincizeci de lovituri de baston și vreo zece lovituri de picior aplicate unui om cu cătușe. Această achitare de neînțeles constituie picătura de apă care o să umple paharul. Anii Reagan și Bush le-au provocat pagube îngrozitoare celor mai săraci. Oamenii s-au săturat. S-au săturat de șomaj și mizerie. S-au săturat de ravagiile drogurilor și ale unui sistem educațional care generează inegalități.

Când mă întorc acasă, dau drumul la televizor și-mi pun un bol cu cereale. Au izbucnit revolte în diverse locuri și văd primele imagini a ceea ce va deveni cotidianul următoarelor trei zile: jafuri, incendii, înfruntări cu poliția. Blocurile din jurul intersecției Florence cu Normandia sunt în flăcări și în sânge. Niște tipi fug cu niște cutii pline cu mâncare pe care le-au furat din magazine. Alții trag cărucioare sau platforme rulante pentru a transporta mobilă, canapele sau aparate electrocasnice. Autoritățile au făcut zadarnic apel la calm, îmi dau seama că asta nu va înceta. De fapt, îmi convine...

Îmi aduc toate economiile ascunse într-un aparat de radio și îmi iau skateboardul ca să mă duc la Marcus Blink.

Marcus este un escroc din cartier, un „tip de treabă” care nu aparține niciunei bande și se mulțumește să vândă la mâna a doua pastile, să facă trafic cu ceva iarbă și să plaseze arme furate. Am fost în clasele primare coleg cu el și m-a simpatizat fiindcă am ajutat-o de două-trei ori pe mama lui să completeze formularele de ajutor social. În cartier, este efervescență. Toată lumea și-a dat seama deja că bandele or să profite de haos pentru a-și regla conturile cu alte bande și cu poliția. În schimbul celor două sute de dolari ai mei, Marcus mi-a făcut rost de un Glock 22 cum se găsesc cu zecile în fiecare oraș în această epocă putredă în care atâția polițai corupți își vând armele de serviciu după ce le-au declarat pierdute. Pentru douăzeci de dolari în plus, îmi lasă și un încărcător cu cincisprezece cartușe. Astfel înarmat, mă întorc acasă, simțind metalul rece și greu al armei în buzunar.

*

Nu dorm mult în noaptea aia. Mă gândesc la Carole. De acum înainte, n-am decât o preocupare: ca maltrătarile pe care le suportă să înceteze definitiv. Ficțiunea poate face mult, dar nu poate face tot. Poveștile pe care i le spun îmi permit incursiuni într-o lume imaginară unde, pentru câteva ore, scapă de tortura fizică și mentală la care o supune călăul ei. Dar acest lucru nu mai este suficient. Să trăiești în ficțiune nu este o soluție pe termen lung, nici să iei droguri sau să te îmbeți pentru a-ți uita viața mizerabilă.

Nu poți să faci nimic: mai devreme sau mai târziu, viața reală sfârșește mereu prin a-și relua drepturile asupra imaginarului.

*

A doua zi, violența reizbucnește și mai și, într-o totală impunitate. Elicopterele închiriate de canalele de televiziune survolează orașul în permanență, difuzând în direct imagini dintr-un Los Angeles devenit un oraș în stare de asediu: jafuri, ciomăgeli, imobile în flăcări, schimburi de focuri între forțele publice și răzvrățiți. Atâtea reportaje care trădează dezorganizarea și lipsa de acțiune a poliției, incapabilă să împiedice furturile.

Sub presiunea numărului de morți, primarul dă o declarație pentru mass-media în care decretează starea de urgență și își anunță intenția de a chema în ajutor soldații Gărzii Naționale pentru a instaura interdicția de circulație pe străzi de la căderea serii până în zori. Proastă idee: în cartiere, oamenii își spun că distracția se va sfârși în curând, ceea ce are ca efect intensificarea jafurilor.

În cartierul nostru, mai ales localurile ținute de asiatici sunt făcute praf și pulbere. Acum, tensiunile dintre negri și coreeni ating paroxismul și, în această a doua zi de răzmerițe, majoritatea prăvăliilor, a minimarketurilor și a magazinelor de alcool ținute de coreeni sunt distruse și jefuite fără ca poliția să intervină.

Este aproape de prânz. De o oră, stând în echilibru pe skate-ul meu, supraveghez magazinul alimentar pe care-l posedă tatăl vitreg al lui Carole. În ciuda riscurilor, și-a deschis totuși prăvălia în dimineața asta, sperând fără îndoială că jafurile nu îl vor afecta. Dar acum, simte că și el este în pericol și ghicesc că se pregătește să tragă în jos oblonul metalic.

Este momentul să mă arăt la față.

- Să vă dau o mână de ajutor, domnule Alvarez?

Nu se teme de mine. Mă cunoaște bine și am o figură care inspiră încredere.

- OK, Tom! Ajută-mă să bag înăuntru panourile de lemn.

Iau câte unul sub fiecare braț și îl urmez în butic.

Este o prăvălie cam jalnică. Genul de magazin care are în principal produse de primă necesitate și care în scurt timp va fi condamnat să-și închidă ușile în fața concurenței pe care i-o face Walmart-ul din colțul străzii.

Cruz Alvarez este un hispanic de talie mijlocie, destul de bondoc, cu fața lată și pătrătoasă. Un fizic numai bun pentru a juca roluri secundare în filme, întruchipând personaje ca proxenet sau patron de night-club.

- Am zis întotdeauna că într-o bună zi blestemații ăștia de... începu el înainte de a se întoarce și de a zări Glock-ul 22 îndreptat spre el.

Prăvălia este goală, nu sunt camere de înregistrare. Nu trebuie decât să apăs pe trăgaci. Nu vreau să-i spun nimic, nici măcar „Crapă, jigodie”. Nu sunt aici pentru a face dreptate, nu sunt aici pentru a aplica legea. Și nici pentru a-i asculta explicațiile. În gestul meu, nu există niciun fel de glorie, niciun fel de eroism, niciun fel de curaj. Vreau doar ca suferința lui Carole să înceteze și asta-i singurul mod pe care l-am găsit. Acum câteva luni, fără să i-o spun, m-am dus să fac un denunț anonim la un centru social de planning familial, care n-a dus la nimic. Am trimis o scrisoare la poliție, la care nu s-a dat curs. Nu știu unde este binele, nu știu unde

este răul. Nu cred în Dumnezeu, nu cred nici în destin. Cred doar că locul meu este aici, în spatele acestei arme și că trebuie să apăs pe trăgaci.

- Tom! Ce te-a apu...

Mă apropii ca să trag de la distanță mică. Nu vreau să ratez și nu vreau să utilizez decât un glonte.

Trag.

Capul îi explodează, proiectând picături de sânge pe hainele mele.

Sunt singur în prăvălie. Sunt singur pe lume. Nu mă mai țin pe picioare. Brațele îmi tremură pe lângă corp.

Pleacă!

Adun de pe jos tubul cartușului și îl pun în buzunar ca și Glock-ul. Apoi mă întorc acasă alergând. Fac un duș, îmi ard hainele și, după ce am avut grijă să îl curăț, mă debarasez de pistol aruncându-l într-o pubelă. Tubul de cartuș, mă hotărâsc să-l păstrez pentru a mă denunța în cazul în care un nevinovat ar fi acuzat în locul meu, dar aş avea într-adevăr curajul s-o fac?

Fără îndoială, n-o voi ști niciodată.

*

Bretania

Plogoff - Capul Raz

- N-am povestit nimănui ce-am făcut în dimineața aia. Am trăit cu asta pe conștiință, asta-i tot. - Și ce s-a întâmplat după aceea? întrebă Billie.

Ne-am întins din nou pe canapea. Ghemuită în spatele meu, își trecuse mâna peste pieptul meu în timp ce eu o țineam de șold, ca și când aş fi fost agățat de o plută.

Faptul că vorbisem îmi luase o greutate de pe suflet. Simțeam că ea mă înțelegea fără să mă judece și asta-i tot ce așteptam.

- Seara, tătuca Bush a ținut un discurs la televizor pentru a spune că anarhia nu va mai fi tolerată. A doua zi, patru mii de oameni din Garda Națională patrulau prin oraș, urmați în curând de mai multe contingente de soldați din infanteria marină. Calmul a început să revină în a patra zi și primarul a ridicat interdicția de circulație pe timpul nopții.

- Si ancheta?

- Revoltele provocaseră vreo cincizeci de morți și mai multe mii de răniți. În săptămânile care au urmat, s-au făcut în oraș mii de arestări mai mult sau mai puțin legitime, mai mult sau mai puțin arbitrare, dar nimeni n-a fost niciodată acuzat anume de uciderea lui Cruz Alvarez.

Billie își trecu o mână peste pleoapele mele și mă sărută pe gât:

- Trebuie să dormi acum.

Roma

Piazza Navona

- La revedere, Milo, îți mulțumesc că m-ai ascultat fără să mă întrerupi, zise Carole ridicându-se.

Încă sub șoc, el se ridică odată cu ea, dar o reținu, apucând-o ușor de mână:

- Așteaptă... Cum de ești sigură că Tom a făcut-o din moment ce nu ți-a vorbit niciodată de asta?

- Sunt polițistă, Milo. Acum doi ani, am avut autorizația de a consulta unele arhive ale LAPD și am cerut să am acces la dosarul uciderii tatălui meu vitreg. Nu conținea mare lucru: două-trei mărturii ale vecinilor, câteva fotografii de la locul crimei și o prelevare de amprente complet ratată. Nu interesa pe nimeni să afle cine-l asasinase pe un mic comerciant din MacArthur Park. Totuși, pe una din poze, se zărea destul de clar un skateboard pus la piciorul zidului, cu un meteorit stilizat pictat pe platformă.

- Si acest skateboard....
- ...eu i-1 făcusem cadou lui Tom, zise ea dând să plece.

33

Agățați unul de celălalt

Le poți dăruia multe lucruri celor pe care-i iubești. Cuvinte, liniște, plăcere. Tu mi-ai dat cel mai prețios lucru dintre toate: lipsa. Îmi era imposibil să mă lipsesc de tine, chiar și când te vedeam, îmi lipseai.

Christian BOB1N

Luni, 27 septembrie

Paris

Spitalul european Marie-Curie

Cu efectivul complet, echipa chirurgicală îl înconjură pe profesorul Jean-Baptiste Clouseau. Cu ajutorul unui fierăstrău, acesta deschise sternul lui Billie pe lungime, din partea de jos urcând până sub bărbie.

Apoi ajunse la pericard ca să examineze arterele coronariene și să pună în funcțiune o circulație extra-corporală, injectând o soluție cu o doză puternică de potasiu care provocă oprirea cardiacă. O pompă înlocui așadar inima și un oxigenator plămânilor.

De fiecare dată când făcea o operație pe cord deschis, Jean-Baptiste Clouseau încerca aceeași fascinație în fața acestui organ aproape magic care ne leagă de viață: 100 000 de bătaii pe zi, 36 de milioane pe an, peste 3 miliarde într-o singură viață. Toate astea grație acestei mici pompe sanghinolente care părea atât de fragilă...

Deschise mai întâi auriculul drept, apoi pe cel stâng și procedă la ablația celor două tumori, extirpând de fiecare dată baza de implantare pentru a împiedica recidivele. Tumoarea fibroasă avea într-adevăr o mărime puțin obișnuită.

O adevărată șansă că a fost detectată la timp!

Din precauție, explora cavitățile cardiace și ventriculele, în căutarea altor miomi, dar nu mai reperă niciunul.

Odată intervenția terminată, rebrânșă inima la aortă, ventilă plămânilor, puse drenele pentru a evacua sângele și închise sternul folosind fir de oțel.

Repede făcut, bine făcut! gândi el scoțându-și mânușile și ieșind din sala de operație.

*

Coreea de Sud

Universitatea de fete Ewha

Soarele apunea peste Seul. Ca în toate serile la ora de vârf, străzile capitalei coreene erau paralizate de circulație.

Iseul Park ieși din stația de metrou, făcu câțiva pași pe trotuar și traversă pe trecerea de pietoni pentru a ajunge în campus. Cuibărită în inima cartierului studentesc, universitatea Ewha număra peste douăzeci de mii de studenți și era una din cele mai bune și mai elitiste din țară.

Iseul coborî imensa scară în pantă ușoară care dădea spre ceea ce toată lumea numea „falia”: un spațiu în întregime din sticlă compus din două clădiri care se aflau față în față, de o parte și de alta a unei promenade de beton. O luă pe intrarea principală a acestui pachet translucid al cărui parter, cu buticurile și cantinele lui, semăna cu un centru comercial ultramodern. Luă ascensorul pentru a merge la etajele superioare care adăposteau sălile de curs, un teatru, un cinema, o sală de sport, dar mai ales o mare bibliotecă deschisă douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Se opri la automat pentru a-și cumpăra un ceai verde, apoi găsi un loc în fundul încăperii: fiecare masă se prezenta sub forma unui post de lucru echipat cu un computer cu acces imediat la cărțile bibliotecii, care fuseseră toate informatizate.

Iseul își masă pleoapele. Abia mai stătea în picioare. Se întorsese alaltăieri din călătoria de studii și avea deja de lucru până peste cap. Își petrecu o bună parte a serii făcând fișe și repetându-și cursurile, aruncând priviri neîncetate la ecranul telefonului mobil și tresărind de fiecare dată când aparatul vibra pentru a semnală sosirea unui mail sau a unui sms care nu era niciodată cel pe care-l aștepta.

Tremura, o lua cu frig, simțea că înnebunește. De ce Jimbo nu-i dădea niciun semn de viață? Oare se lăsase păcălită, ea care era de obicei atât de neîncrezătoare și distantă cu oamenii?

Era aproape miezul nopții. Biblioteca se golea încet-încet, dar unii dintre studenți rămâneau până la ora 3-4 dimineața. Așa era aici...

Iseul scoase din geantă cartea lui Tom Boyd pe care o găsisese în salonul de ceai din Italia. Dădu paginile până ajunse la poza cu Luca Bartoletti și iubita lui, Stella, pe scooter, pe străzile Romei, când aveau douăzeci de ani.

Nu înceta niciodată să mă iubești, scrisese tânăra italiancă. Era exact ceea ce își dorea și ea să-i spună lui Jimbo...

Scoase o foarfecă din trusa de școală și un tub de glue și, la rândul ei, folosi paginile goale pentru a lipi pe ele cele mai frumoase fotografii făcute în cele patru săptămâni de fericire pe care le trăise cu el. Un buchet de amintiri îmbogățit cu bilete de spectacole și de expoziții la care fuseseră împreună: retrospectiva Tim Burton la MoMA, comedia muzicală *Chicago* la Ambassador Theater, ca și toate filmele la care el o dusesese la cinemateca NYU: *Donnie Darko*, *Requiem for a Dream*, *Brazil*...

Lucră toată noaptea punându-și acolo tot sufletul. În zori, cu ochii înroșiți și capul vrainște, se opri la oficiul de poștă instalat în clădirea administrativă ca să cumpere un plic cu bule și să pună în el cartea din piele albastru închis pe care o trimise în Statele Unite.

*

Paris

Spitalul european Marie-Curie

Sala de reanimare a secției de boli cardiovasculare

Billie se trezea ușor-ușor. Conectată încă la aparatul de respirație artificială, ea nu putea vorbi din cauza sondei de intubație care îi bloca traheea.

- O să scoatem asta în următoarele ore, mă asigură Clouseau.

Verifică micii electrozi pe care îi pusese pe pieptul ei pentru a stimula inima în caz de încetinire a ritmului cardiac.

- Nicio problemă aici, zise el.

I-am zâmbit lui Billie, iar ea îmi răspunse clipind din ochi.

Totul era bine.

*

Miercuri, 29 septembrie

New York

Greenwich Village

- Sunt în întârziere! se plânse fata îmbrăcându-se. Mi-ai zis că ți-ai pus ceasul să sune!

Își netezi fusta, își puse pantofii și se încheie la cămașă.

Tânărul din pat o privea cu un zâmbet amuzat.

- Dacă vrei să mă suni, ai numărul meu... zise ea deschizând ușa camerei.

- OK, Christy.

- Numele meu e Carry, amărățule!

James Limbo - zis Jimbo - zâmbi larg. Se sculă și se întinse fără să încerce nici să se scuze, nici s-o oprească pe partenera lui de-o noapte. Ieși din cameră și se duse să-și pregătească micul dejun.

Fir-ar să fie, nu mai e cafea! bombăni el deschizând dulapul din bucătărie.

Se uită pe fereastra apartamentului din *brownstone* și o zări pe Carry Sau-cum-o-cheamă care urca strada pentru a ajunge în Houston Street.

O bucațică bună. Mă rog, bunicică... nota 6 din 10, aprecie el strâmbându-se. Nu destul în orice caz pentru a repeta figura.

Ușa apartamentului se deschise și Jonathan, colocatarul său, intră cu două pahare de cafea cumpărate de la coffee-shop-ul din colțul străzii.

- M-am întâlnit cu curierul de la UPS jos, zise el arătând cu bărbia pachetul pe care îl ducea sub braț.

- Mersi, zise Jimbo apucând plicul și paharul de *caffè latte* cu caramel.

- Îmi datorezi 3,75 dolari, ceru Jonathan. Plus cei 650 de chirie pe care ți i-am împrumutat acum două săptămâni.

- Mda, bine, răspunse evaziv Jimbo uitându-se la adresa de pe plic.

- Este de la Iseul Park, nu-i așa?

- De ce-ți bagi nasul? întrebă el deschizând pachetul care conținea cartea lui Tom Boyd. *Ciudată chestie*, gândi răsfoind romanul și zărind fotografiile lipite de diferiții lui proprietari.

- Știi că ți se rupe de părerea mea, reluă Jonathan, dar lasă-mă să-ți spun un lucru: nu te comporti bine cu Iseul.

- Mi se rupe într-adevăr de părerea ta, confirmă Jimbo luând o înghițitură de cafea.

- A mai lăsat niște mesaje pe robot. Își face griji pentru tine. Dacă vrei s-o termini cu ea, măcar fă-ți timp și spune-i-o clar. De ce ești așa cu femeile? Care-i problema ta, de fapt?

- Problema mea e că viața-i scurtă și-o să crăpăm cu toții, îți ajunge ca explicație?

- Nu, nu văd nicio legătură.

- Vreau să devin realizator, Jonathan. Viața mea sunt filmele și nu altceva. Știi ce zicea Truffaut? Cinematograful e mai important decât viața. Ei bine, și pentru mine e la fel. Nu vreau relații, nu vreau plozi, nu vreau căsătorie. Toată lumea poate fi un bun soț sau un bun tată de familie, dar nu există decât un singur Quentin Tarantino și un singur Martin Scorsese.

- Hmm... îți cam filează o lampă, bătrâne...

- Cu atât mai rău pentru tine dacă nu înțelegi. Las-o moartă ! răspunse Jimbo bătând în retragere și intrând în baie.

Făcu un duș și se îmbracă rapid.

- Bun, am șters-o, zise el luându-și geanta de umăr, am un curs la prânz.

- Asta e! Si nu uita de chi...

Prea târziu, trântise deja ușa.

Lui Jimbo îi era foame. Își cumpără de la Mamoun's falafel cu pitta pe care-l devoră cu poftă pe drumul spre facultatea de cinematografie. Cum era un pic în avans, se opri la cafeneaua lipită de clădirea școlii pentru a-și lua o Cola. La bar, examina din nou cartea cu copertă gotică pe care i-o făcuse cadou Iseul. Tânăra și drăgălașa coreeană era sexy și inteligentă. Se distraseră bine amândoi, dar, acum, devenea pisăloagă cu dulcegiile ei de fotografii.

Cartea îl intriga totuși. *Trilogia îngerilor?* Chestia asta îi spunea ceva... Se gândi un pic și își aminti că citise în *Variety* că Hollywood-ul achiziționase drepturile de ecranizare a romanului și se pregătea să facă un film. Dar de ce acest exemplar era în starea asta? Se ridică de pe scaun pentru a se așeza în fața unui computer pus la dispoziția clienților. Tastă câteva cuvinte-cheie despre Tom Boyd și dădu peste mii de referințe, dar, restrângându-și căutarea la ultimele șapte zile, descoperi că cineva invadase forumurile de discuții sperând să pună mâna pe un exemplar deosebit care avea jumătate din pagini goale.

Și acest exemplar era chiar cel pe care el îl avea în geantă!

Ieși pe trotuar gândindu-se la ceea ce tocmai citise. Și atunci, îi încolți în minte o idee.

*

Greenwich Village
Aceeași zi
Sfârșitul după-amiezii

Kerouac & Co. Bookseller era o librărie micuță de pe Greene Steet specializată în cumpărarea și vânzarea de cărți vechi sau rare.

În costum negru ajustat pe talie și cravată închisă la culoare, Kenneth Andrews adăugă în vitrină o lucrare pe care tocmai o achiziționase cu ocazia unei succesiuni furtunoase între moștenitorii unei bătrâne colecționare: un exemplar din *Go Down, Moses*, semnat de William Faulkner. Lucrarea își avea locul între o ediție originală din Scott Fitzgerald, un autograf pus sub sticlă al lui Arthur Conan Doyle, afișul unei expoziții semnat de Andy Warhol și ciorna unui cântec de Bob Dylan scris pe spatele unei note de plată de la un restaurant.

Kenneth Andrews se ocupa de magazinul lui de aproape cincizeci de ani. Cunoscuse vremurile eroice ale boemei literare când, în anii '50, Village era domeniul poezilor și al cântăreților de folk din *Beat Generation*. Dar, odată cu creșterea chiriilor, artiștii de avangardă se exilasera de mult în alte cartiere și locuitorii din Greenwich erau astăzi oameni bogați, care îi cumpărau relicvele la prețuri exorbitante pentru a descoperi un pic din parfumul unui trecut pe care ei nu-l cunoscuseră.

Clopoțelul prăvăliei răsună ascuțit și un tânăr apăru în deschizătura ușii.

- Bună ziua, zise Jimbo înaintând.

Venise deja de câteva ori în această prăvălie pe care o găsea pitorească. Lumina ei filtrată, mirosul de vechi și gravurile de epocă îl făceau să se gândească la decorurile unui film vechi și îi dădeau impresia că e într-o lume paralelă, izolată de tumultul orașului.

- Bună ziua, răspuse Andrews. Ce pot face pentru dumneavoastră?

Jimbo puse cartea lui Tom Boyd pe teștea pentru a i-o prezenta librarului.

- Vă interesează așa ceva?

Bătrânul își puse ochelarii și inspecta romanul cu o mutră disprețuitoare: imitație de piele, literatură de consum, defect de tipărire, fără a mai vorbi de toate acele poze care stricau ansamblul. După el, lucrarea era bună de aruncat la gunoi.

E ceea ce se pregătea să-i răspundă interlocutorului său când își aminti de o notiță pe care o citise în revista *American Bookseller*, referitor la ediția specială a acestui bestseller care fusese integral distrusă din cauza unui defect. S-ar putea ca...

- Vă ofer nouăzeci de dolari, propuse el ascultându-și intuiția.

- Glumiți, se ofuscă Jimbo, este un exemplar special. Aș putea să obțin de trei ori mai mult pe internet.

- Ei bine, n-aveți decât. Eu unul pot să vă dau cel mult o sută cincizeci de dolari. Dacă vreți, bine, dacă nu...

- Afacere încheiată, stabili Jimbo după un moment de gândire.

*

Kenneth Andrews așteptă ca tânărul să fi părăsit magazinul pentru a căuta articolul din revistă care vorbea de carte.

Proastă afacere pentru Doubleday: ca urmare a unui tiraj defectuos, cele 100 000 de exemplare ale ediției speciale a celui de-al doilea volum din *Trilogia îngerilor*, de autorul de succes Tom Boyd, au trebuit să fie distruse.

Hmm, interesant, aprecie librarul. Cu un pic de noroc, poate că pusese mâna pe un exemplar unic...

*

Roma

Cartierul Prati

30 septembrie

Echipat cu un șorț alb, Milo servea arancini, pitoni ³⁸ și felii de pizza într-un restaurant sicilian de pe strada Degli Scipioni. După plecarea lui Carole, se hotărâse să mai rămână câteva zile la Roma și acest job îi permitea să-și plătească minuscula cameră de hotel și în același timp să mănânce pe gratis. Făcea zilnic schimb de mesaje electronice cu Tom și, încântat că acesta se reapucase de scris,

38 Specialități siciliene: bulete de orez, respectiv un fel de gogoși sub formă de semilună umplute cu brânză și verdeață (n.t.)

reluase contactul cu Doubleday și cu diverși editori străini pentru a le spune că îi îngropaseră cam prea devreme prietenul și că în curând va fi fără îndoială o nouă carte de Tom Boyd în librării.

- E aniversarea mea în seara asta, îi zise o clientă obișnuită, o brunetă frumoasă care lucra într-un magazin de pantofi de lux de pe via Condotti.

- Sunt încântat să o aflu.

Ea mușcă din buleta de orez, abandonând un pic de ruj de buze pe pesmet.

- Organizez o petrecere cu niște prieteni în apartamentul meu. Dacă ai chef să treci...

- Ești drăguță că mă inviți, dar nu.

Cu o săptămână înainte, nu s-ar fi lăsat rugat, dar, după ceea ce-i mărturisise Carole, nu mai era același. Fusese bulversat de povestea prietenei lui, care-i dezvăluise fața ascunsă a celor două persoane la care ținea cel mai mult pe lume. Toate astea îl făceau să aibă sentimente contradictorii: compasiune infinită față de Carole pentru care încerca o iubire și mai puternică, respect și mândrie în legătură cu gestul lui Tom, dar și necazul de a fi fost exclus atât de mult timp din cercul lor de încredere și mai ales regretul de a nu fi executat el însuși „treaba murdară”.

- Cred că o să mă las tentată de cassata, zise senzuala italiancă, arătând spre prăjitura ornată cu fructe confiate.

Milo se pregătea să-i taie o felie când telefonul îi vibră în buzunarul jeansilor.

- Scuză-mă.

Era un e-mail de la Carole din două cuvinte: „Privește asta!” urmat de un link.

Cu mâinile lipicioase, el dădu click cu greu pe ecranul tactil și se trezi pe un site care îi permitea să consulte on-line catalogul librarilor profesioniști specializați în cărți rare sau de ocazie.

Dacă informațiile erau exacte, o librărie din Greenwich Village tocmai pusese în vânzare cartea pe care o căuta!

Aproape în același timp, primi un sms de la Carole:

**Ne întâlnim
în Manhattan?**

Îi răspunse prompt:

Sosesc

Își desfăcu șorțul, îl abandonă pe tejghea și o șterse din restaurant.

- Si desertul meu? se revoltă clienta.

34

TheBook of Life

Timpul acordat cititului este întotdeauna timp furat. Acesta este fără îndoială motivul pentru care metrourile se întâmplă să fie cea mai mare bibliotecă a lumii.
Francoise SAGAN

Paris

Spitalul european Marie-Curie

Billie recupera cu o viteză uimitoare. I se scosese aparatul de respirație artificială, drenele și numeroșii electrozi înainte de a fi transferată la serviciul de convalescență al spitalului.

Clouseau trecea s-o vadă în fiecare zi, căutând eventuale complicații infecțioase sau urma vreunei scurgeri de lichid în pericard, dar, după părerea lui, totul era sub control.

Cât despre mine, făcusem din spital o anexă a biroului meu. De la 7:30 la 19, cu o cască anti-zgomot pe urechi, lucram pe laptopul meu în cantina de la parter. La prânz, luam masa la autoservirea personalului grație smart card-ului lui Clouseau - Când dormea tipul ăsta? Mânca oare? Mister.... - și, în calitate de însoțitor, obținusem un pat în camera lui Billie, ceea ce ne permitea să ne petrecem în continuare serile împreună.

Nu fusesem niciodată atât de îndrăgostit.

Nu scrisesem niciodată cu atâta ușurință.

*

Greenwich Village

1 octombrie

Sfârșitul după-amiezii

Carole ajunse prima în fața micuței librării de pe Green Street.

Kerouac & Co. Bookseller

Privi prin geam și nu-i veni să-și creadă ochilor. Cartea era acolo!

Deschisă pe un suport de prezentare ornat cu o etichetă „exemplar unic”, ea coabita cu o culegere de poezii de Emily Dickinson și cu un afiș al filmului *Dezaxații* cu o dedicație scrisă de Marilyn Monroe.

Simți prezența lui Milo în spatele ei.

- Felicitări pentru perseverență, zise el apropiindu-se de vitrină. De data asta, credeam într-adevăr că n-o s-o mai găsim.

- Ești sigur că asta e?

- O să verificăm imediat, zise el intrând în prăvălie.

Magazinul urma să se închidă. În picioare în fața rafturilor, Kenneth Andrews pune la loc cărțile pe care le ștersese de praf. Își întrerupse aranjarea pentru a-i întâmpina pe noii săi clienți.

- Ce pot face pentru dumneavoastră, doamnă, domnule

- Am dori să examinăm una din cărți, ceru Carole arătând cu degetul romanul lui Tom.

- Ah! O piesă excepțională! exclamă librarul luând cartea din vitrină și mânuind-o cu aceeași precauție de parc-ar fi ținut în mâini un incunabul.

Milo examina romanul pe toate părțile, uimit de maniera în care diferiții cititori și-l însușiseră.

- Deci? întrebă neliniștită Carole.

- Asta este.

- Îl cumpărăm! zise ea plină de entuziasm.

Era emoționată și mândră. Mulțumită ei, Billie era acum în afara pericolului!

- Excelentă alegere, doamnă. O să vi-l împachetez.

Cum doriți să plătiți?

- Aă... cât costă?

Cu experiența lui, Kenneth Andrews mirosise entuziasmul, clienților săi și nu ezită să le spună o cifră amețitoare:

- Șase mii de dolari, doamnă.
- Ce? Glumiți? zise cu voce sugrumată Milo.
- Este o lucrare unică, se justifică librarul.
- Nu, asta-i hoție!
Bătrânul le arătă ușa.
- În acest caz, nu vă mai rețin.
- Foarte bine! N-aveți decât și duceți-vă la dracu'...
- Mă duc numaidecât, stimate domn, și vă doresc de asemenea o seară excelentă, îi replică Andrew așezând romanul pe suportul de prezentare.
- Așteptați! îi ceru Carole încercând să calmeze lucrurile. O să vă plătesc suma cerută.
Își scoase portofelul și îi întinse librarului cârdul de credit.
- Sunteți foarte amabilă, doamnă, zise el apucând micuțul dreptunghi din plastic.

*

Paris

Spitalul european Marie-Curie

Acceași zi

- Pot să mă întorc acasă? M-am săturat să stau întinsă-n pat! bombăni Billie.
Profesorul Clouseau îi aruncă o privire severă.
- Vă doare când apăsa aici? întrebă el palpându-i sternul.
- Puțin.
Doctorul era îngrijorat. Billie avea febră. Cicatricea ei devenise roșie și purulentă, cu marginile ușor desfăcute. Nu era probabil decât o infecție superficială, dar ordonă totuși câteva examene.

*

New York

- Cum adică „respins”? se miră Milo.
- Îmi pare rău, se scuză Kenneth Andrews, dar cardul soției dumneavoastră pare să aibă o mică problemă.
- Nu sunt soția lui, îl corectă Carole.
Ea se întoarse spre Milo:
- Probabil că am depășit plafonul cârdului de credit din cauza prețului biletelor de avion, dar mai am bani în contul de economii.
- E o nebunie, o sfătui Milo, n-o să te ruinezi acum...
Carole nici nu vru să audă:
- Trebuie să sun la bancă pentru a efectua un virament, dar e vineri și s-ar putea să dureze ceva timp, îi explică ea librarului.
- Nu e nicio problemă. Reveniți când puteți.
- Romanul ăsta este foarte important pentru noi, insistă ea.
- Vi-l păstrez până luni seara, promise Andrews retrăgând cartea din vitrină pentru a o pune pe tețghea.
- Pot să am încredere în dumneavoastră?
- Vă dau cuvântul meu, doamnă.

*

Paris

Spitalul european Marie-Curie

Luni, 4 octombrie

- Au! țipă Billie în timp ce infirmiera îi aplica o compresă caldă pe stern.

De data asta, durerea era mai puternică. Avusese febră tot week-end-ul și profesorul Clouseau o transferase din pavilionul de convalescență înapoi la secția de cardiologie.

La căpătâiul ei, doctorul îi examina cicatricea: era în întregime inflamată și rana continua să supureze. Clouseau se temea de o inflamație a osului sau a măduvei osoase: o mediastită, complicație rară, dar de temut a chirurgiei cardiace, cauzată probabil de un stafilococ auriu.

Ordonase diverse examene, dar niciunul nu-i dădea un ajutor decisiv. Radiografia toracelui arăta ruptura a două fire de oțel, dar era greu de interpretat din cauza hematoamelor benigne apărute în urma operației.

Poate că își făcea griji degeaba...

Ezită, apoi preferă să realizeze el însuși un ultim examen, înfipse un ac subțire în cavitatea situată între cei doi plămâni ai lui Billie pentru a scoate prin puncție un pic de lichid mediastinal. Din câte se vedea cu ochiul liber, lichidul extras semăna a puroi.

Prescrise un antibiotic pe cale venoasă și trimise de urgență proba prelevată la laborator.

*

Greenwich Village

Luni, 4 octombrie

Ora 9:30

Ca în toate diminețile când se afla la New York, miliardarul Oleg Mordhorov se opri într-o micuță cafenea de pe Broom Street pentru a comanda un cappuccino. Cu paharul de carton în mână, ieși pe trotuar și o luă pe Green Street.

Soarele toamnei arunca asupra imobilelor din Manhattan o lumină blândă. Lui Oleg îi plăcea să hoinărească pe străzi. Nu era pierdere de timp, dimpotrivă. Erau momente de reflecție în cursul cărora luase adesea deciziile cele mai importante din viața lui. Avea o întâlnire la ora 11 pentru a finaliza o importantă operațiune imobiliară. Grupul pe care îl conducea se pregătea să cumpere imobile și depozite în Williamsburg, Greenpoint și Coney Island pentru a le transforma în reședințe de lux. Un proiect care, prin forța împrejurărilor, nu avea asentimentul locuitorilor din aceste cartiere, dar asta nu era problema lui.

Oleg avea patruzeci și patru de ani, dar figura lui cam rotofeie îl făcea să pară mai tânăr. Îmbrăcat în jeanși, cu o haină din velur și cu un pulover cu glugă, nu arăta a ceea ce era: unul din cei mai bogați oameni din Rusia. El nu afișa semne exterioare de bogăție, nu se deplasa în limuzină de oligarh, iar bodyguardul care veghea asupra lui știa să păstreze distanța și să se facă invizibil. La douăzeci și șase de ani, în timp ce studia filosofia într-un orașel din zona golfului Avacha, i se propusese să facă parte din echipa municipalității din Petropavlovsk-Kamchatsky, un oraș portuar din estul Rusiei. Se implicase mult în viața locală, apoi, profitând de perestroika și de reformele lui Elțin, se lansase în *business*, asociindu-se cu oameni de afaceri nu întotdeauna de încredere, dar care îl făcuseră să profite de politica de privatizare a întreprinderilor publice. La început, n-avea „profil” de afacerist și adversarii lui se lăsau mereu păcăliți de aerul său visător și inofensiv care îi masca voința rece și implacabilă. Astăzi, își croise drumul său și se debarasase de prietenii stânenitoare. Avea proprietăți la Londra, New York și Dubai, un yacht, un jet privat, o echipă profesionistă de basket și o echipă de Formula 1.

Oleg se opri în fața vitrinei micuței librării Kerouac & Co. Privirea îi fu atrasă de afișul filmului *Dezaxații* cu autograful lui Marilyn Monroe.

Un cadou pentru Marieke? De ce nu...

Ieșea cu Marieke Van Eden, un top model olandez de douăzeci și patru de ani care, de doi ani, era pe coperta tuturor revistelor de modă.

- Bună ziua, zise el intrând în prăvălie.
- Pot să vă ajut, domnule? îl întâmpină Kenneth Andrews.
- Autograful lui Marilyn este autentic?
- Bineînțeles, domnule, este furnizat cu certificatul de autenticitate. Este o piesă frumoasă...
- ...care face cât?
- Trei mii cinci sute de dolari, domnule.
- De acord, acceptă Oleg fără să încerce să se târguiască. Este un cadou. Puteți să mi-l împachetați?
- Imediat.

În timp ce librarul rula afișul cu precauție, Oleg își scoase cardul Platinum și îl puse pe tejghea, chiar lângă o carte cu coperta din piele albastră.

Tom Boyd- Trilogia îngerilor.

E autorul preferat al lui Marieke...

Își permise să deschidă romanul pentru a-1 răsfoi.

- Cât cereți pe cartea asta?
- Ah, îmi pare rău, nu este de vânzare.

Oleg zâmbi. În afaceri, el nu era cu adevărat interesat decât de lucrurile care nu erau „după cum se pretindea” de vânzare.

- Cât? repetă el.

Fața lui rotundă își pierduse bonomia. Acum, avea în ochi o strălucire neliniștitoare.

- Este deja vândută, domnule, îi explică calm Andrews.
- Dacă e deja vândută, ce caută aici?
- Clientul o să vină după ea.
- Deci, n-a plătit-o încă.
- Nu, dar i-am dat cuvântul meu.
- Si cât costă cuvântul dumneavoastră?
- Cuvântul meu nu e de vânzare, răspunse cu fermitate librarul.

Andrews se simți brusc jenat. Tipul ăsta avea ceva amenințător și violent. Încasă banii de pe cartea de credit și îi întinse rusului pachetul și chitanța, ușurat să pună capăt acestui schimb. Dar Oleg nu gândea așa. În loc să plece, el se instalează într-un fotoliu din piele roșcată așezat în fața tejghelei.

- Totul este de vânzare, nu?
- Nu cred, domnule.
- Ce zicea Shakespeare ăla al dumneavoastră? întrebă el încercând să-și amintească un citat.
Banii îl fac frumos pe cel urât, tânăr pe cel bătrân, cinstit pe cel necinstit, nobil pe cel ticălos...

- Este o viziune foarte cinică despre om, cred că sunteți de acord cu mine, nu-i așa?
- Ce nu se poate cumpăra? îl provocă Oleg.
- O știți foarte bine: prieteni, dragostea, demnitatea...

Oleg respinse argumentul:

- Ființa umană este slabă și coruptibilă.
- Recunoașteți că există niște valori morale și spirituale care scapă logicii interesului.
- Orice om are un preț.

De data asta, Andrews îi arătă ușa:

- Vă doresc o zi excelentă.

Dar Oleg nici nu se clinti:

- Orice om are un preț, repetă el. Al dumneavoastră care e?

*

Greenwich Village

Două ore mat târziu

- Ce-nseamnă porcăria asta? se revoltă Milo ajungând în fața prăvăliei.

388 | 389

Carole nu-și credea ochilor. Nu numai că oblonul de fier era tras, dar un anunț scris în grabă îi prevenea pe eventualii clienți:

ÎNCHIS TIMP DE UN AN DIN CAUZA SCHIMBĂRII PROPRIETARULUI

Simțea cum o podidesc lacrimile. Descurajată, se așează pe bordura trotuarului și își cufundă capul între mâini. Tocmai încasase cei șase mii de dolari. Cu un sfert de oră mai înainte, ținuse să-i dea ea însăși lui Tom vestea cea bună și, poftim, cartea îi zbură de sub nas.

De furie, Milo zgâlțâia oblonul de fier, dar Carole se ridică pentru a încerca să-l potolească:

- Poți să spargi tot ce vrei, asta nu va schimba nimic.

Scoase cei șase mii de dolari lichizi și îi dădu cea mai mare parte din ei.

- Ascultă, eu îmi termin concediul, dar tu trebuie să te duci să-1 susții pe Tom la Paris. Asta-i tot ce putem face mai util acum.

Așa hotărârea să facă. Încă abătuți, împărțiră amândoi un taxi până la aeroportul JFK și fiecare plecă spre destinația lui: Carole la Los Angeles și Milo la Paris.

*

Newark - Sfârșitul după-amiezii

La câțiva zeci de kilometri de acolo, pe un alt aeroport new-yorkez, jetul privat al miliardarului Oleg Mordhorov decola către Europa. Un dus-întors expres la Paris pentru a-i face o surpriză Mariekei. În această primă săptămână din octombrie, tânăra manechină defila pe catwalk în capitala franceză pentru *Fashion Week*. Toate casele de modă care-și prezentau aici ultima colecție și-o disputau. Frumusețe clasică și femeie sofisticată în același timp, tânăra olandeză avea o strălucire aparte. Ca și cum, din înaltul Olimpului, zeii lăsaseră să se scurgă pe Pământ un grăunte de jar din eternitatea lor.

Instalat confortabil în coconul lui, Oleg răsfoi distrat cartea lui Tom Boyd înainte de a o strecura într-un plic cu bule, împodobit cu o panglică.

Un cadou original, gândi el. Sper că o să-i placă.

Își petrecu restul călătoriei reglând câteva afaceri înainte de a-și acorda două ore de somn.

*

Paris - Spitalul Marie-Curie

5 octombrie

Ora 5:30

- Nenorocita asta de infecție nosocomială! zise fără menajamente Clouseau intrând în cameră. Doborâtă de febră și oboseală, Billie nu-și mai revenise din ajun.

- Veste proastă? am încercat eu să ghicesc.

- Foarte proastă: analiza lichidului a arătat prezența de germeni. Este pe cale să dezvolte o mediastinită: o infecție gravă care necesită o intervenție urgentă.

- O s-o operați din nou?

- Da, o ducem la blocul operator imediat.

*

Jetul lui Oleg Mordhorov ateriza pe Orly Sud la ora 6 dimineața. O mașină discretă îl aștepta la aeroport pentru a-l duce pe insula Saint-Louis, în plin centrul Parisului.

Vehiculul se opri pe cheiul Bourbon, în fața unei frumoase reședințe particulare din secolul al XVII-lea. Cu geanta de voiaj în mână, cu plicul conținând cartea sub braț, Oleg luă ascensorul până la cinci. Duplexul ocupa ultimele două etaje, oferind o frumoasă priveliște asupra Senei și asupra podului Marie: o nebunie pe care i-o oferise Mariekei la începutul relației lor.

Oleg avea propriul său rând de chei. Pătrunse în apartament. Totul era liniștit, scufundat în lumina palidă a zorilor. Aruncat pe canapeaua din piele albă, el recunoscuse mantoul gri perlat, ajustat pe talie, al Mariekei, dar lângă el era o jachetă bărbătească din piele care nu era a lui... înțelese imediat și nu se mai obosea să urce până în cameră.

Ajuns în stradă, încercă să-și ascundă rușinea în fața șoferului, dar, copleșit de furie, aruncă de sus, cu toată forța, cartea în fluviu.

*

Spitalul Marie-Curie

Ora 7:30

Ghidat de Clouseau, internistul puse electrozii de defibrilare pe corpul lui Billie, scufundată în negurile anesteziei. Apoi chirurgul intră în scenă, scoțând cu grijă toate firele care mai încorsetau toracele înainte de a desface larg marginile sternului, extirpând țesuturile necrozate sau infectate.

Plaga supura lichid purulent. Clouseau hotărî să facă o operație „pe torace închis”. Pentru a aspira serozitatea plăgii, dispuse șase mici drene legate la flacoane în care domnea o puternică depresiune. Apoi termină intervenția stabilizând solid sternul prin noi fire de oțel pentru ca cicatrizarea să nu fie perturbată de mișcările respiratorii.

Până la urmă, operația a ieșit bi...

- Domnule, are o hemoragie! strigă internistul.

*

Protejat doar de plicul cu bule, romanul din piele albastru închis pluti un moment pe Sena înainte ca apa să înceapă să se infiltreze în ambalaj.

În ultimele săptămâni, cartea asta călătorise mult, ajungând din Malibu la San Francisco, traversând Atlanticul până la Roma, continuându-și drumul până în Asia înainte de a se întoarce în Manhattan pentru a efectua un ultim drum spre Franța.

În felul ei, transformase viața tuturor celor care o avuseseră în mâini.

Romanul ăsta nu era ca celelalte. Povestea pe care o spunea încolțise în mintea unui adolescent traumatizat de drama trăită de prietena lui din copilărie.

După ani de zile, când autorul ei era la rândul său asaltat de proprii lui demoni, cartea propulsase în lumea reală unul din personajele ei pentru a-i veni în ajutor.

Dar, în dimineața aceea, în timp ce fluviul începea să ude paginile lucrării, realitatea părea că dorea să-și reintre în drepturi, hotărâtă s-o înlăture definitiv pe Billie de pe fața Pământului.

35

Proba inimii

*După ce am căutat fără să găsim, se întâmplă
să găsim fără să căutăm.*
Jerome K. JEROME

Spitalul Marie-Curie
Ora 8:10
- O deschidem din nou, ordonă Clouseau.

Era exact ceea ce se temea: ventriculul drept se perforase, provocând un aflux masiv de sânge. Acesta țâșnea din toate părțile și inunda zona de lucru. Internistul și infirmiera se chinuiau atât de tare să-l aspire, încât Clouseau fu nevoit să preseze inima cu mâinile lui pentru a încerca să oprească hemoragia.

De data asta, viața lui Billie nu mai atârna decât de-un fir de ață.

*

Cheul Saint-Bernard

Ora 8:45

- Hei, băieți! E timpul să vă puneți pe treabă, nu să vă luați micul dejun! răcni căpitanul Karine Agneli intrând în sala de odihnă a cartierului general al Brigăzii Fluviale.

Cu un croissant în mână și o ceașcă de cafea cu lapte în cealaltă, locotenentii Diaz și Capella frunzăreau *Le Parisien*, ascultând la radio cronica imitatorului vedetă a emisiunii matinale.

Cu părul scurt și zbârlit și cu șarmantele-i pete de roșeață, Karine era pe cât de feminină, pe atât de autoritară. Exasperată de această stare de delăsare, ea închise radioul și își urni oamenii din loc:

- Tocmai am primit un telefon de la administrația drumurilor: avem o urgență! Un tip amețit de băutură a făcut un salt de pe podul Marie. Așa că o să vă scoateți degetele din...

- Venim, șefa! i-o tăie Diaz. Nu te mai obosi să fii grosolană.

În câteva secunde, luară cu toții loc la bordul navei *Cormoran*, una din vedetele³⁹ de rond utilizate pentru a supraveghea fluviul parizian. Ambarcațiunea spintecă valurile, mergând de-a lungul cheiului Henric-IV și trecând pe sub podul Sully.

- Trebuie să fii al naibii de matolit ca să ai chef să te bagi în apă pe frigul ăsta, remarcă Diaz.

- Mda... nici voi doi nu-mi păreți foarte odihniți, aprecie Karine.

- Azi-noapte, ăla micu' s-a sculat întruna, se justifică locotenentul Capella.

- Și tu, Diaz?

- Eu n-am dormit din cauza maică-mii.

39 Ambarcațiune cu motor, de mici dimensiuni, folosită pentru patrularea pe fluvii, (n.t.)

- A maică-tii?

- E complicat, zise el pe un ton evaziv.

Ea nu mai insistă. Vedeta își continua cursa de-a lungul căii Georges Pompidou, până când...

- Îl zăresc! strigă Capella uitându-se prin binoclu.

Ambarcațiunea încetini depășind podul Marie. Pe jumătate asfixiat, cu mișcările împiedicate de un impermeabil, un tip se zbătea în apă, încercând cu greu să ajungă la mal.

- E pe cale să se înece, constată Karine. Cine se duce?

- De data asta, e rândul lui Diaz! o asigură Capella.

- Glumești? Aseară, eu am fost cel care...

- OK, am înțeles, i-o tăie tânăra femeie. Până la urmă, aici, eu sunt singura care am ceva în pantaloni!

Își încheie combinezonul și se aruncă în apă sub privirile rușinate ale celor doi locotenenți.

Înotă până la bărbat, îl potoli și îl duse spre *Cormoran* unde Diaz îl luă în primire și îl înfășură într-o pătură înaintea de a-i da primele îngrijiri.

Încă în apă, Karine zări un obiect care plutea la suprafața fluviului. Îl apucă. Era un plic gros, cu bule, din plastic. Nu tocmai genul de chestie biodegradabilă. Întrucât lupta împotriva poluării făcea de asemenea parte din atribuțiile Brigăzii Fluviale, ea recupera pachetul înainte ca locotenentul Capella s-o ridice pe vedetă.

*

Spitalul Marie-Curie

Echipa chirurgicală munci toată dimineața încercând s-o salveze pe Billie. În tentativa sa de a repara ruptura ventriculară, Clouseau utiliza o parte din pliurile peritoneului pentru a reînchide incizia. Era operația ultimei șanse. Pronosticul era sumbru.

*

Cheiul Saint-Bernard

Ora 9:15

La întoarcerea la cartierul general al Brigăzii Fluviale, locotenentul Capella se ocupă de golirea vedetei înainte de a folosi aparatul de spălare sub presiune. El recupera plicul cu bule îmbibat de apă ca un burete. Conținea o carte în limba engleză care părea a fi într-o stare execrabilă. Era pe punctul de a o arunca în containerul de gunoi când, răzgândindu-se, hotărî în cele din urmă s-o lase pe chei.

*

Apoi zilele trecură una după alta...

Milo veni să stea cu mine la Paris și mă ajută să trec peste acest moment dificil. Zbătându-se între viață și moarte, Billie mai rămase mai bine de o săptămână la reanimare, sub supravegherea vigilentă a lui Clouseau care evalua din trei în trei ore starea de sănătate a bolnavei lui. Înțelegător, el îmi tolera accesul permanent la secția de reanimare. Mi-am petrecut astfel o bună parte din zile așezat pe un scaun, cu laptopul pe genunchi, tastând cu febrilitate în ritmul zgomotului aparatului de monitorizare cardiacă și al celui de respirație artificială. Doborâtă de sedative, Billie era intubată, plină de electrozi, drene toracice și perfuzii care plecau de la brațe și de la piept. Deschidea rar ochii și, atunci când o făcea, îi citeam în privire suferința și disperarea. Aș fi vrut să o îmbărbătez și să o consolez, dar tot ce puteam face era să continui să scriu.

*

La mijlocul lunii octombrie, așezat la o masă pe terasa unei cafenele, Milo termina o scrisoare lungă pentru Carole. Băgă foile într-un plic, își termină Perrier-ul cu mentă și traversează strada pentru a ajunge pe malul Senei, pe cheiul Malaquais. Îndreptându-se spre Institutul Franței – unde ochise o cutie poștală pentru a-și pune scrisoarea -, hoinări un pic prin fața tarabelor buchiniștiilor. Cărți vechi de calitate stăteau alături de cărți poștale semnate Doisneau, de afișe vintage ale cabaretului Chat Noir, de viniluri din anii '60 și de brelocuri oribile cu Turnul Eiffel. Milo se opri în fața unui librar specializat în benzi desenate. De la *Hulk* la *Spiderman*, visele lui de copil fuseseră populate de eroii din *comics*-urile Marvel și în după-amiaza aceea, descoperi cu interes câteva albume cu *Asterix* și *Lucky Luke*.

Ultima tarabă regrupa publicații „toate la 1 euro”. Milo aruncă o privire din curiozitate: vechi ediții de buzunar îngălbenite, reviste rupte și, printre adunăturile astea, un roman deteriorat legat în piele de culoare albăstruie închis...

Este imposibil!

Examina cartea: legătura era toată umflată, paginile lipite și uscate ca piatra.
- *Where... where did you get this book?* întrebă el, incapabil să pronunțe măcar o frază în franceză.

Buchinistul, care bâiguia câteva cuvinte în engleză, îi explică că o găsisse pe chei, dar Milo nu reuși să înțeleagă prin ce miracol cartea căreia îi pierduse urma la New York se afla zece zile mai târziu la Paris.

Încă debusolat, întoarse lucrarea pe toate părțile.

Sigur, romanul era acolo, dar într-o asemenea stare...

Buchinistul îi înțelese descumpănirea:

- Dacă vreți s-o restaurați, pot să vă recomand pe cineva, îi propuse el întinzându-i o carte de vizită.

Anexa stăreției Saint Benoît

Undeva în Paris

În atelierul monastic de legătorie artizanală, sora Marie-Claude examina lucrarea care îi fusese încredințată. „Corpul” cărții era tasat și lovit, iar coperta din imitație de piele foarte deteriorată. Restaurarea care i se ceruse i se părea dificilă, dar călugărița se înhamă la sarcina ei cu hotărâre.

Începu prin a debroșa cu scrupulozitate cartea. Apoi, cu ajutorul unui umidificator doar un pic mai gros decât un stilou, propulsa asupra romanului un abur foarte fin a cărui temperatură se afișă pe ecranul digital. Norul umed impregna hârtia și separă paginile lipite. Întrucât fuseseră înmuiate, filele erau fragile și parțial șterse. Cu precauție, sora Marie-Claude insera sugative între fiecare pagină, apoi puse lucrarea pe muchia ei inferioară și, cu o infinită răbdare, folosi un uscător de păr pentru a „readuce cartea la viață”.

Câteva ore mai târziu, se puteau din nou întoarce paginile cu o oarecare ușurință. Călugărița le controla una câte una, asigurându-se de fiecare dată că treaba fusese bine făcută. Lipi la loc fotografiile care se dezlipiseră, ca și micuța șuviță de păr cu fire atât de subțiri încât ai fi zis că-s de înger. La sfârșit, pentru a da volumului forma lui originală, îl puse să stea o noapte întregă între cele două scânduri ale unei prese.

A doua zi, sora Marie-Claude se apucă să-i confecționeze o nouă copertă din piele. În atmosfera de reculegere a atelierului ei, înconjurată de liniște și pace, ea lucră toată ziua cu o precizie chirurgicală pentru a realiza o legătură din piele de vițel, ușor colorată pe care o decora cu o etichetă din piele de miel pe care gravă titlul cu foiță de aur.

La ora 19, tânărul american cu nume ciudat bătu la ușa comunității mănăstirești. Sora Marie-Claude îi înmâna cartea lui Milo, care îi făcu atâtea complimente cu privire la munca depusă, încât ea nu se putu abține să nu roșească.

*

- Trezește-te! îmi ordonă Milo zgâlțâindu-mă.

Fir-ar să fie!

Adormisem iar în fața ecranului laptopului, în camera de spital pe care o ocupa Billie înainte de a fi din nou operată. Îmi petreceam mereu nopțile aici, cu acordul tacit al personalului. Storiile erau trase și încăperea era luminată slab de o veioză.

- Ce oră e? am întrebat frecându-mă la ochi.

- 23.

- În ce zi suntem?

- Miercuri.

Nu se putu stăpâni să nu adauge cu un aer zeflemitor:

- Ca să-ți anticipez următoarea întrebare, suntem în 2010 și Obama este încă președinte.

- Hmm....

Când eram cufundat într-o poveste, reperele mele temporale aveau tendința să devină confuze.

- Câte pagini ai scris? Întrebă el încercând să citească peste umărul meu.

- Două sute cincizeci, am zis lăsând în jos ecranul. Sunt la jumătate.

- Cum se simte Billie?

- E tot sub supraveghere, la reanimare.

Cu solemnitate, el scoase dintr-o pungă cartonată o carte luxos legată.

- Am un cadou pentru tine, zise misterios.

Mi-a trebuit un moment pentru a înțelege că era vorba de propria mea lucrare pe care o urmărise, împreună cu Carole, prin toate colțurile lumii.

Cartea era solid restaurată și coperta din piele, caldă și netedă la atingere.

- Billie nu trebuie să se mai teamă de nimic, mă asigură Milo. Acum, tot ce-ți rămâne de făcut este să-ți termini povestea ca s-o trimiți în lumea ei.

*

Săptămânile și lunile trec unele după altele.

Octombrie, noiembrie, decembrie...

Vântul luă cu el frunzele galbene căzute pe trotuare și blândețea soarelui de toamnă fu urmată de asprimea iernii.

Cafenelele își băgară înăuntru scaunele de pe terase și își aprinseră felinarele. Vânzătorii de castane își făcură apariția la gurile de metrou unde, dintr-un singur gest, trecătorii își îndesau căciulile pe cap și își strângeau fularele la gât.

Purtat de elan, scriam din ce în ce mai repede, apăsând pe clapele tastaturii mele aproape fără să-mi trag sufletul, posedat de o poveste pentru care eram acum mai mult jucăria decât creatorul și hipnotizat de numerele paginilor care defilau pe documentul meu Word: 350, 400, 450...

Billie rezistase șocului și trecuse cu succes „proba inimii”. I se scosese mai întâi tubul care îi bloca laringele pentru a-1 înlocui cu o mască de oxigen. Clouseau reduse apoi progresiv dozele de sedative și îi scoase drenele și perfuziile, ușurat să vadă că prelevările bacteriologice nu arătau noi urme de infecție.

Apoi îi scoaseră pansamentele pentru a-i acoperi rănilor suturate cu scotch transparent. De-a lungul săptămânilor, cicatricea deveni mai discretă.

Billie reîncepu să bea și să mănânce singură. Am văzut-o făcând primii pași, apoi urcând o scară, sub privirea vigilentă a unui kinetoterapeut.

Rădăcinile părului ei își recăpătaseră culoarea de origine, iar ea, zâmbetul și vitalitatea.

Pe 17 decembrie, Parisul se trezi sub primii fulgi de zăpadă care căzură toată dimineața.

Iar pe 23 decembrie, eu am pus punct final romanului meu.

36

Ultima dată când am văzut-o pe Billie

*O iubire foarte mare înseamnă două vise care
se întâlnesc și, complice, se sustrag până la capăt
realității.*

Romain GARY

**Paris,
23 decembrie
Ora 20**

În ajunul Revelionului, piața de Crăciun era în toi. Agățată de brațul meu, Billie se lăsa ghidată printre căsuțele albe instalate între Place de la Concorde și rondul Champs-Elysee. Roata mare, luminițele, sculpturile în gheață, mirosul de vin fiert și de turtă dulce aduceau un pic de magie și de feerie bulevardului.

- Te-ai hotărât să-mi faci cadou o pereche de pantofi? exclamă ea în timp ce treceam prin fața magazinelor de lux de pe bulevardul Montaigne.

- Nu, te duc la teatru.

- O să vedem un spectacol?

- Nu, o să cinăm!

Odată ajunși în dreptul fațadei de marmură albă a teatrului de pe Champs-Elysee, am luat ascensorul pentru a ajunge la restaurantul instalat în vârf.

Într-un decor luminos, unde lemnul se amesteca cu sticla și granitul, sala era vopsită în tonuri pastelate accentuate de culoarea de culoarea prunei.

- Doriți să beți ceva? întrebă șeful chelnerilor după ce ne-am instalat într-unul din micuțele separeuri drapate cu mătase, propice intimității.

Am comandat două cupe de șampanie și am scos din buzunar o minusculă cutie argintie.

- Mi-am ținut promisiunea, am zis eu întinzând obiectul partenerei mele.

- E o bijuterie?

- Nu, nu te ambala...

- Ah, e un stick USB! descoperi ea scoțând capacul micuțului conector. Ți-ai terminat romanul!

Am încuviințat din cap în timp ce ni se aducea aperitivul.

- Și eu am ceva pentru tine! zise ea pe un ton misterios, scoțând din geantă un telefon. Înainte de a ciocni, aș vrea să-ți dau asta.

- Dar e al meu!

- Da, și l-am subtilizat azi-dimineață, mărturisi ea fără complexe. Știi bine că îmi place să scotocesc...

Mi-am recuperat mobilul bombănind în timp ce ea afișa un zâmbet satisfăcut.

- Mi-am permis, de altfel, să-ți citesc unele sms-uri. Văd că lucrurile se aranjează cu Aurore!

Deși nu greșise deloc, am scuturat din cap în semn de negare. În ultimele săptămâni, mesajele de la Aurore fuseseră mai numeroase și mai afectuoase. Scria că îi lipsesc, se scuza pentru unele din greșelile ei și vorbea printre rânduri despre o „a doua șansă” la care cuplul nostru avea poate dreptul.

- Este din nou îndrăgostită! Ți-am spus că și eu mă voi achita de partea mea din contract! afirmă Billie scoțând din buzunar bucata de față de masă din hârtie mototolită de la stația-service.

- Erau vremuri frumoase, am zis eu amintindu-mi cu nostalgie de ziua în care semnase acest acord.

- Da, îți dădusem o scatoalcă zdravănă, dacă îți amintești!

- Deci, în seara asta, e sfârșitul aventurii?

Mă privi cu un aer care se voia nepăsător:

- Ei da! Misiune îndeplinită pentru amândoi: tu ți-ai terminat cartea și eu ți-am adus înapoi femeia pe care o iubești.

- Tu ești femeia pe care o iubesc.

- Nu complica totul, te rog, îmi ceru ea în timp ce un chelner venea pentru a ne lua comanda.

Am întors capul într-o parte pentru a-mi masca tristețea și privirea îmi fugi prin vitraliul amețitor care oferea o panoramă încântătoare asupra acoperișurilor Parisului. L-am lăsat pe chelner să plece înainte de a întreba:

- Concret, ce-o să se întâmple acum?

- Am vorbit deja despre asta de mai multe ori, Tom. O să-ți trimiți manuscrisul la editorul tău și, din momentul în care acesta va citi textul, lumea imaginară pe care o descrii în povestea ta va prinde formă în mintea lui. Și în această lume imaginară e locul meu.

- Locul tău este aici, cu mine!

- Nu, este imposibil! Nu pot să fiu în același timp și în realitate, și în ficțiune. Nu pot să trăiesc aici! Am fost la un pas de moarte și e un miracol că mai sunt încă în viață.

- Dar acum te simți mai bine.

- E doar o amânare și tu o știi foarte bine. Dacă rămân, o să mă îmbolnăvesc din nou și, de data asta, n-o să-mi mai revin.

Eram descumpănit de resemnarea ei.

- Dar s-ar zice că... aproape că îți face plăcere să mă părăsești!

- Nu, nu-mi face plăcere, dar știam de la bun început că povestea noastră nu putea fi decât efemeră. Știam că n-avem viitor și că nu vom putea construi nimic împreună.

- Dar s-a întâmplat ceva între noi!

- Bineînțeles: am trăit în ultimele săptămâni un fel de paranteză fermecată, dar realitățile noastre sunt ireconciliabile.

Tu trăiești într-o lume reală, eu nu sunt decât o *creatură imaginară*.

- Foarte bine, am zis eu ridicându-mă de la masă, dar ai putea cel puțin să arăți un pic de tristețe.

Mi-am aruncat șervetul pe scaun și banii pe care-i mai aveam pe masă și am părăsit restaurantul.

*

Frigul mușcător care paralizase orașul mă pătrunse până la os. Mi-am ridicat gulerul paltonului și am luat-o în sus pe bulevard, până la Piaza, unde trei taxiuri își așteptau clienții.

Billie alergă după mine și mă apucă violent de braț:

- N-ai dreptul să mă părăsești așa! N-ai dreptul să strici tot ceea ce am trăit!

Era scuturată de frisoane. Pe obraji, îi curgeau lacrimi, din gură, îi ieșea abur.

- Ce crezi? Țipă ea. Că eu nu sunt distrusă la gândul că te voi pierde? Dar, bietul meu bătrânel, nici nu știi cât de mult te iubesc!

Era pornită împotriva mea și revoltată de reproșurile mele.

- Vrei să-ți spun că nu m-am simțit niciodată atât de bine cu un bărbat în toată viața mea ? Nici măcar nu știam că poți avea un asemenea sentiment pentru cineva! Nu știam că pasiunea era compatibilă cu admirația, cu umorul, cu tandrețea! Tu ești singurul care m-ai făcut să citesc cărți. Singurul care mă ascultă cu adevărat atunci când vorbesc și în ochii căruia nu mă simt prea idioată. Singurul care-mi consideră replicile la fel de sexy precum picioarele. Singurul care vede în mine și altceva decât o fată pe care s-o dai pe spate... Dar ești prea prost ca să-ți dai seama de asta.

Am luat-o în brațe. Și eu eram furios: pe egoismul meu și pe această barieră de netrecut care, separând realitatea de ficțiune, ne împiedica să trăim povestea de dragoste pe care o meritam.

*

Pentru ultima oară, ne-am întors „acasă”, în micuțul apartament din piața Furstemberg care adăpostise începutul iubirii noastre.

Pentru ultima oară, am aprins focul în șemineu, arătându-i că-i reținusem bine lecția: mai întâi hârtie mototolită, apoi vreascuri și la sfârșit lemne așezate în formă de cort tipi.

Pentru ultima oară, am luat o înghițitură din infamul și deliciosul rachiu de pere.

Pentru ultima oară, Leo Ferre ne-a cântat „timpul trece și, cu el, totul trece”.

*

Focul începea să ardă și proiecta umbre scânteietoare pe pereți. Eram culcați pe canapea. Billie își pusese capul pe pântecul meu în timp ce eu îi mângâiam părul.

- Trebuie să-mi faci o promisiune, începu ea întorcându-se spre mine.

- Tot ce vrei.

- Promite-mi să nu cazi din nou în gaura neagră în care alunecaseși și să nu te mai droghezi niciodată cu medicamente.

Eram impresionat de rugămințile ei fervente, dar nu foarte sigur de capacitatea mea de a le îndeplini odată ce mă voi trezi singur.

- Ai revenit la viața ta normală, Tom. Ai reînceput să scrii și să iubești. Ai prieteni. Fii fericit cu Aurore, fă copii. Nu te las...

- Nu-mi pasă de Aurore! am zis eu întrerupând-o.

Se sculă în picioare și continuă:

- De-ar fi să trăiesc zece vieți, tot n-aș avea destul timp ca să-ți mulțumesc pentru ce ai făcut pentru mine. Nu știu cu adevărat ce-o să mi se întâmple, nici unde o să aterizez, dar fii sigur că, acolo unde voi fi, voi continua să te iubesc.

Înaintă spre birou și căută în sertar cartea restaurată pe care mi-o adusese Milo.

- Ce faci?

În timp ce încercam să mă ridic pentru a mă duce la ea, am fost cuprins de o amețală pe cât de bruscă, pe atât de puternică. Îmi simțeam capul greu și mă pocni un somn de nestăvilit.

Ce mi se întâmplă?

Am făcut câțiva pași șovăitori. Billie deschisese romanul și bănuiam că recitea acea faimoasă pagină 266 care se termina brusc cu: „strigă ea căzând”.

Ochii mi se închideau, puterile mă lăsau și, deodată, am înțeles:

Rachiul! Billie nu făcuse decât să-și înmoaie buzele, în timp ce eu...

- Ai... ai pus ceva în sticlă?

Fără să încerce să nege, scoase din buzunar tubul de somnifere pe care probabil îl furase din spital.

- Dar de ce?

- Ca să mă lași să plec.

Aveam mușchii gâtului paralizați și îmi venea să vomit. Am luptat cu toropeala încercând să nu mă prăbușesc, dar, în jurul meu, totul începu să se dedubleze.

Ultima mea imagine cu adevărat clară a fost cea a lui Billie răscolind jarul cu vătraiul înainte de a arunca romanul în flăcări. Prin această carte venise, prin această carte trebuia să plece.

Incapabil să o împiedic, am căzut în genunchi și vederea mi s-a tulburat și mai mult. Billie îmi deschisese laptopul și mai mult am ghicit decât am văzut că avea să branșeze stick-ul USB argintat la...

În timp ce totul se clătina în jurul meu, am auzit zgomotul ușor de recunoscut al unui e-mail care pleca din laptopul meu. Apoi, în timp ce îmi pierdeam cunoștința prăbușindu-mă pe parchet, un firicel subțire de voce îmi murmură un fragil „te iubesc” care se pierdu în negurile somnului în care mă scufundam.

*

Manhattan
Madison Avenue

În același moment, la New York, era trecut de ora 16 când Rebecca Tyler, directoare literară la editura Doubleday, ridică receptorul pentru a răspunde la un apel al asistentei ei.

- Tocmai am primit manuscrisul ultimului roman al lui Tom Boyd! o anunță Janice.

- Nu e prea devreme! exclamă Rebecca. Îl așteptam de luni de zile.

- Vi-l printez?

- Da, cât mai repede posibil.

Rebecca ceru totodată să i se anuleze următoarele două întâlniri. Al treilea volum din *Trilogia îngerilor* era o prioritate pentru editură și se grăbea să vadă cât de bun era textul.

Își începu lectura cu puțin înainte de ora 17 și o continuă până seara târziu.

Fără să-i fi suflat vreo vorbă șefei ei, Janice își printase și ei un exemplar al romanului. Ea părăsi biroul la ora 18 pentru a se întoarce cu metrourul în micul său apartament din Williamsburg, spunându-și că era complet nebună că și-a asumat un asemenea risc. Genul de greșală profesională din cauza căreia putea fi concediată. Dar era atât de nerăbdătoare să citească sfârșitul trilogiei, încât nu putuse să reziste.

Așadar, în mintea acestor prime două cititoare începu să prindă formă lumea imaginară descrisă de Tom.

Lumea în care evolua de acum înainte Billie.

*

Paris

24 decembrie

Ora 9

Când am deschis ochii, a doua zi dimineață, mi-era greață și aveam un gust de pământ în gură. Apartamentul era gol și rece. În șemineu, nu mai era decât cenușă.

Afară, cerul era întunecat și ploaia lovea în geamuri.

Billie ieșise din viața mea la fel de brutal precum intrase, ca un glonț care mi-ar fi străpuns inima, lăsându-mă din nou singur și nenorocit.

37

Căsătoria celor mai buni prieteni ai mei

Singurii prieteni demni de interes sunt cei pe care poți să-i suni la ora patru dimineața.

Marlene DIETRICH

Opt luni mai târziu

Prima săptămână din septembrie

Malibu, California

Proprietatea - o replică a unui castel francez construit în anii '60 de un miliardar excentric - se întindea pe înălțimile din Zuma Beach. Șase hectare de verdeață, grădini și vii care-ți dădeau impresia că te afli mai degrabă în plină câmpie burgundă decât pe malul oceanului, în orașul surferilor și al plajelor cu nisip alb.

În acest mediu protejat aleseseră Milo și Carole să-și celebreze căsătoria. De la sfârșitul aventurii noastre, cei doi prieteni ai mei stăteau bine cu dragostea și eu eram primul care să mă bucur de fericirea lor atât de mult timp amânată.

Viața își reluase cursul. Îmi rambursasem datoriile și ieșisem cu bine din necazurile mele judiciare. Publicat în urmă cu șase luni, al treilea volum din trilogia mea ajunsese la cititori. Cât despre primul film adaptat după romanele mele, rămăsese mai bine de trei săptămâni în fruntea box-office-ului estival. Roata se întoarce repede la Hollywood: din *looserm* derivă, redevenisem autorul de succes căruia îi reușea totul. *Sic tranzit gloria mundi*.

Milo redeschisese birourile noastre și îmi administra acum afacerile cu o prudență de indian sioux. Își recuperase Bugatti-ul, dar, aflând că viitoarea lui soție era însărcinată, îl schimbase cu un break Volvo!

Pe scurt, Milo nu mai era același Milo...

Dacă în aparență viața îmi surâdea din nou, jeleam dispariția lui Billie. Plecase lăsându-mi în adâncul inimii o rezervă de iubire nesecată cu care nu știam ce să fac. Ca să rămân fidel promisiunii mele, nu mă scufundasem din nou în nebuloasa de „antidepresive, anxiolitice și crystal meth” și eram cât se poate de *clean*. Ca să nu rămân inactiv, pornisem într-un vast turneu de promovare care, în câteva luni, mă făcuse să vizitez toate colțurile țării. Simplul fapt de a vedea lume nouă avusese asupra mea efecte terapeutice, dar, de cum mă trezeam singur, amintirea dureroasă a lui Billie reapărea reînviindu-mi cu cruzime magia întâlnirii noastre, scânteia înfruntărilor verbale, embrionul ritualurilor și căldura intimității.

De acum înainte, trăsesem o linie în privința vieții mele amoroase și rupsesem orice contact cu Aurore. Povestea noastră de dragoste nu era dintre acelea care meritau o a doua șansă. Nu aveam niciun proiect de viitor, mulțumindu-mă să iau zilele una după alta, așa cum veneau.

Dar nu-mi puteam permite un nou bilet numai dus spre infern. Dacă m-aș fi prăbușit a doua oară, nu m-aș mai fi ridicat și n-aveam dreptul să-i decepționez pe Carole și Milo care se străduiau să-mi redea gustul pentru viață. Ca să nu le stric iubirea, îmi ascundeam tristețea și rănile ducându-mă cu dragă inimă la dineurile „casting” pe care le organizau vineri seara pentru a mă face să-mi întâlnesc sufletul-pereche. Își juraseră să reușească să găsească „perla rară” și își mobilizau în acest scop toate relațiile, în câteva luni, grație eforturilor lor, am întâlnit așadar un eșantion bogat de celibatate californiene alese pe sprânceană - profe universitare, scenariste, psiholoage... – dar acest joc nu mă amuza deloc și conversațiile noastre nu se prelungeau niciodată dincolo de cină.

*

- Un discurs al martorului! ceru cineva din asistență.

Eram sub marele cort alb ridicat pentru a găzdui invitații. Erau prezenți în principal polițiști, pompieri și brancardieri cu care Carole colabora în munca ei și care veniseră cu familia. Împreună cu mama lui, eu eram practic singurul care-l reprezentam pe Milo. Ambianța era destinsă și neprotocolară. Vântul izbea în copertinele de pânză și aducea miresme de iarbă proaspătă și aer marin.

- Un discurs al martorului! reluară în cor invitații, începură toți să lovească ușor cu cuțitul în pahar, obligându-mă să mă ridic pentru a improviza un toast de care m-aș fi lipsit bucuros: afecțiunea pe care le-o purtam prietenilor mei nu era de genul celei pe care ți-o exprimi în fața a patruzeci de oameni.

Totuși, m-am străduit să le fac pe plac. M-am ridicat în picioare și s-a făcut liniște.

*Bună ziua tuturor,
Este o onoare că am fost ales martor al acestei căsătorii care se întâmplă să fie cea a celor
mai buni prieteni ai mei și, ca să fiu cinstit, a singurilor doi prieteni adevărați pe care-i am.*

*M-am întors spre Carole. Era strălucitoare în rochia ei cu corset, presărată cu mici cristale.
Carole, ne cunoaștem din copilărie, e ca și cum aș spune dintotdeauna. Viața mea și a ta
sunt în mod indisolubil legate și n-aș putea niciodată să fiu fericit dacă aș ști că tu
nu ești.*

I-am zâmbit și ea mi-a făcut cu ochiul. Apoi m-am adresat lui Milo.

*Milo, fratele meu, împreună am cunoscut totul și am împărțit totul: de la tinerețea noastră
grea până la vanitatea reușitei sociale. Împreună, am comis greșeli și le-am
reparat. Împreună, am pierdut totul și am recâștigat totul. Și sper că tot împreună ne vom
continua drumul.*

Milo îmi facu un semn discret din cap. Vedeam că ochii îi străluceau și că era emoționat.

*Normal, cuvintele sunt meseria mea, dar cuvintele sunt neputincioase pentru a-mi exprima
fericirea de a vă vedea astăzi căsătoriți.*

*De mai bine de un an de zile, mi-ați dovedit amândoi cât de mult puteam să conțez pe voi,
inclusiv în împrejurările cele mai dramatice. Mi-ați arătat că zicala care spune că prietenia
dublează bucuriile și reduce la jumătate necazurile nu e doar o formulă.*

*Vă mulțumesc din tot sufletul și vă promit că, la rândul meu, voi fi aici când veți avea
nevoie de mine pentru a vă ajuta să vă păstrați fericirea toată viața.*

Apoi mi-am ridicat paharul în fața asistenței.

Vă doresc o zi excelentă și vă invit să închinați pentru miri.

- Pentru miri! strigară în cor invitații.

Am văzut-o pe Carole ștergându-și o lacrimă în timp ce Milo venea spre mine ca să mă
îmbrățișeze.

- Trebuie să stăm de vorbă, îmi zise el la ureche.

*

Ne refugiase într-un loc liniștit al proprietății: hangarul cu bărci construit pe malul unui
lac pe care plutea o escadrilă de lebede. Cocoțată pe un fronton, micuța clădire adăpostea o
colecție de bărci din lemn lăcuit și avea un iz atemporal de Nouă-Anglie.

- Despre ce vrei să vorbim, Milo?

Prietenul meu își slăbi nodul la cravată. Făcea eforturi să pară calm, dar trăsăturile feței lui
exprimau jena și preocuparea.

- Nu vreau să mai trăiesc în minciună, Tom. Știu că ar fi trebuit să-ți vorbesc mai devreme,
dar...

Se întrerupse pentru a-și freca pleoapele.

- Ce se întâmplă? am întrebat eu intrigat. Nu-mi spune că iar ai pierdut bani la Bursă?

- Nu, e vorba de Billie...

- Ce-i cu Billie?

- Ea... ea există. În sfârșit, nu de-adevăratelea, dar...

Nu înțelegeam nimic din ceea ce încerca să-mi spună.

- Pe cuvântul meu, parcă ai fi băut!

El respiră profund pentru a-și recăpăta calmul și se așeză pe masa de tâmplărie.

- Trebuie să repunem lucrurile în contextul lor. Amintește-ți în ce stare erai acum un an. O
luaseși razna complet. Făceai tâmpenie după tâmpenie: exces de viteză, droguri, probleme
judiciare. Nu mai scriai, te afundai într-o depresie suicidară din care nimic nu reușea să te
scoată, nici terapia, nici medicamentele, nici susținerea noastră.

M-am așezat lângă el, brusc îngrijorat.

- Într-o dimineață, continuă el, am primit un telefon de la editorul nostru care ne anunța o greșală de imprimare la noul tiraj din al doilea volum al trilogiei. Mi-a trimis un exemplar prin curier și am descoperit că romanul se întrerupea chiar la mijloc prin cuvintele: „strigă ea căzând”. Toată ziua, fraza asta a continuat să-mi răsune în cap și încă mă gândeam la ea în timpul întâlnirii de după-amiază din studiourile Columbia. Producătorii erau pe cale să încheie castingul pentru adaptarea romanului tău și, în ziua aia, echipa filmului asista la probele pentru rolurile secundare. M-am învățat un pic pe platou unde se desfășura proba pentru găsirea actriței care să o întruchipeze în film pe Billie. Acolo am întâlnit-o pe fata asta...

- Ce fată?

- O chema Lilly. Era o tânără un pic descumpănită care-și trambala book-ul din casting în casting. Avea tenul palid, ochii tiviți cu rimel și afixa oboseala unei eroine a lui Cassavetes. Proba ei mi s-a părut epatantă, dar asistentul regizorului nu i-a dat deloc speranță. Tipul avea într-adevăr orbul găinilor, căci era cât se poate de evident că fata asta „era” Billie a ta. Atunci, am invitat-o la un pahar și mi-a povestit viața ei.

Milo făcu o pauză insuportabilă, pândindu-mi reacțiile, folosind fiecare cuvânt cu precauție, dar mă săturasem să-l văd cum se învârte în jurul cozii.

- Continuă, fir-ar să fie!

- Între diverse joburi de chelneriță, Lilly desfășura cu întreruperi o carieră secretă de manechin, încercând în același timp să devină actriță. Făcuse câteva fotografii pentru reviste, niște spoturi publicitare la produse ieftine și apăruse în scurt-metraje, dar nu era Kate Moss. Deși era încă tânără, îți dădea impresia că ajunsese deja la sfârșitul carierei. Am simțit-o vulnerabilă și un pic pierdută în mediul nemilos al modei, unde o fată o vânează pe alta și unde cele care n-au răzbătut până la douăzeci și cinci de ani nu mai au niciun viitor...

Un frison glacial îmi străbătu șira spinării urcând până la ceafă. Simțeam cum îmi zvâcnește sângele în tâmpile. Nu acceptam acest adevăr pe care se pregătea să mi-l dezvăluie.

- Ce încerci să-mi spui, Milo? Ce i-ai propus acestei fete?

- I-am propus 15 000 de dolari, mărturisii el în cele din urmă. Cincisprezece mii de dolari ca să joace rolul lui Billie, dar nu într-un film. În viața ta.

38

Lilly

*Destinul e cel care împarte cărțile, dar noi
suntem cei care le jucăm.*

Randy PAUSCH

- I-am propus 15 000 de dolari ca să joace rolul lui Billie, dar nu într-un film. În viața ta.

Dezvăluirea lui Milo avu asupra mea efectul unui uppercut. Eram amețit ca un boxeur zăpăcit de lovituri care se prăbușește în mijlocul ringului. El profită de confuzia mea ca să se justifice:

- Știi că pare o chestie absurdă, dar a mers, Tom! Nu puteam să stau fără să fac nimic. Trebuia să-ți administrez un electroșoc suficient de puternic ca să te fac să reacționezi.

Era ultima carte pe care puteam s-o joc ca să te scot afară din groapă.

Amețit, îl ascultam fără să înțeleg.

Billie, o simplă actriță? Toată această aventură, o simplă manipulare? Nu puteam să mă las prostit așa...

- Nu, nu te cred, am zis. Chestia asta nu stă în picioare! Dincolo de asemănarea fizică, sunt prea multe dovezi care acreditează existența lui Billie.

- Care?

- Tatuajul, de exemplu.

- Era un fals. O inscripție temporară realizată de un machior de cinema.

- Știa *totul* despre viața lui Billie.

- Am pus-o pe Lilly să citească toate romanele tale și le-a studiat minuțios. Nu i-am dat parola de la computerul tău, dar a avut totuși acces la fișele biografice ale personajelor.

- Si tu cum de ai avut acces la ele?

- Am plătit un informatician ca să-ți piratez calculatorul.

- Ești un adevărat nemernic.

- Nu, sunt prietenul tău.

Se chinuia zadarnic să argumenteze, nu reușeam să mă las convins:

- Dar tu însuși m-ai dus la psihiatră ca să mă internezi!

- Pentru că știam că, dacă planul meu funcționa, vei avea acea reacție de refuz și vei încerca să fugi.

Imaginile a tot ceea ce trăisem cu Billie îmi defilau prin minte cu claritate. Le cerneam, sperând să-1 fac pe Milo să se contrazică.

- Stai! A știut să repare mașina atunci când Bugatti-ul a rămas în pană! Unde a învățat mecanica dacă frații ei nu sunt mecanici auto?

Răspunse pe loc:

- Era un simplu cablu pe care eu l-am debransat. O manevră pusă la punct cu ea pentru a-ți risipi definitiv bănuielele. Nu mai căuta: nu există decât un amănunt care ar fi putut să o trădeze, dar din fericire nu l-ai observat.

- Care?

- Billie este stângace, în timp ce Lilly este dreptace. Simplu ca bună ziua, nu? În privința asta, memoria îmi juca feste. Era imposibil să știu dacă-mi spunea adevărul.

- Sunt nostime explicațiile tale, dar te împotmolești la ce-i mai important: boala lui Billie.

- Este adevărat că, ajungând în Mexic, lucrurile s-au precipitat, recunosc Milo. Chiar dacă nu erai încă în stare să te reapuci de scris, era evident că te simțeai mai bine și mai ales că se petrecea ceva între tine și fata asta. Fără să v-o mărturisiți, începeți să vă îndrăgostiți unul de altul. În momentul acela, m-am gândit să-ți dezvălui toată povestea, dar Lilly a ținut morțiș să continue. Ea a avut ideea să pună în scenă toată chestia cu boala.

Înotam în plină ceață.

- Dar în ce scop?

- Fiindcă te iubea, idiotule! Pentru că voia să fii fericit: să te pui iar pe scris și s-o poți recuceri pe Aurore. Asta a și reușit să facă!

- Deci, părul alb era...

- ...vopsea.

- Cerneala din gură?

- Conținutul unui simplu cartuș de stilou vărsat sub limbă.

- Și rezultatul analizelor din Mexic? Celuloza găsită în corp?

- Am pus la cale totul, Tom. Dr. Philipson mai avea trei luni până la pensie. I-am zis că ești cel mai bun prieten al meu și că vreau să-ți fac o farsă. Se plictisea de moarte în dispensarul lui și această glumă l-a amuzat; dar, ca în toate planurile, a apărut acel grăunte de nisip care a dat totul peste cap atunci când Aurore ți-a propus să o duci pe Billie la profesorul Clouseau...

- Clouseau nu s-ar preta niciodată la farse. Când eram la Paris, simptomele lui Billie nu erau simulate. A fost cât pe ce să moară, sunt sigur de asta.

- Ai dreptate, dar acolo s-a produs ceva extraordinar, Tom! Fără s-o știe, Billie era *într-adevăr* bolnavă. Grație lui Clouseau a putut fi diagnosticat miomul ei cardiac. Într-un fel, v-am salvat pe amândoi.

- Și cartea asta pe care ai căutat-o săptămâni în șir prin toată lumea?

- Aici, am fost depășit de evenimente, recunosc eu. Carole nu era la curent cu nimic și credea cu toată tăria în povestea asta. Ea avea inițiativele. Eu m-am mulțumit să respect regulile jo...
Milo nu avu timp să-și termine fraza că lovitura mea de pumn violentă îl trimise la podea.

- Nu aveai dreptul să faci asta!

- Să te salvez? Întrebă el ridicându-se. Nu, nu era un drept, era o datorie.

- Nu cu orice preț!

- Ba tocmai, cu orice preț.

Își șterse firicelul de sânge care îi curgea din gură înainte de a zice tare și răspicat:

- Tu ai fi făcut același lucru pentru mine. Pentru a o proteja pe Carole, n-ai ezitat să comiți o crimă, așa că nu-mi da mie lecții! E povestea vieții noastre, Tom! Când unul din noi cedează, ceilalți doi îi dau ajutor prin toate mijloacele. De aceea suntem mereu în picioare. Tu m-ai luat de pe stradă. Fără tine, aș fi încă în închisoare, nu pe cale să mă însor cu femeia pe care o iubesc. Fără tine, Carole ar fi atârnat poate la capătul unei funii în loc să se pregătească să dea viață. Și tu? Unde ai fi astăzi dacă te-am fi lăsat să te distrugi? Internat într-o clinică? Mort poate?

O lumină albă pătrundea prin geamurile mate. I-am lăsat întrebarea în suspensie. Pentru moment, eram preocupat de altceva.

- Unde este fata asta acum ?

- Lilly? Habar n-am. I-am dat biștării și a dispărut din viața mea. Cred că a plecat din Los Angeles. Altădată, lucra în week-end într-un club de noapte pe Sunset Trip. M-am întors acolo, dar nimeni n-a mai văzut-o niciodată.

- Care este numele ei de familie?

- Nu știu! Nici măcar nu sunt sigur că Lilly e adevăratul ei prenume.

- Nu ai alt indiciu?

- Ascultă, înțeleg că îți dorești s-o regăsești, dar femeia pe care o cauți este o actriță de mâna a doua, chelneriță într-un club de striptease, nu Billie cea pe care ai iubit-o.

- Păstrează-ți sfaturile pentru tine. Deci, n-ai nicio informație?

- Nu, îmi pare rău, dar să știi că, dacă ar fi s-o fac din nou, aș mai face-o de zece ori.

Am ieșit din hangar copleșit de mărturisirile lui Milo și am făcut câțiva pași pe pontonul din lemn care se continua pe lac. Indiferente la zburciunile oamenilor, lebedele albe înotau în mijlocul inșilor sălbatici.

*

Mi-am recuperat mașina din parcare și am rulat de-a lungul coastei până la Santa Monica înainte de a intra în oraș. În mintea mea domnea haosul și aveam impresia că merg fără țintă, traversând Inglewood, continuând pe Van Ness și Vermont Avenue, până când mi-am dat seama că o forță invizibilă mă dusese până în cartierul copilăriei mele.

Am parcat decapotabila lângă ghivecele cu flori care, pe vremea mea, nu conțineau nimic altceva decât mucuri de țigară și sticle de bere goale.

La piciorul turnurilor, totul se schimbă și nimic nu se schimbă. Tot aceiași tipi care trăgeau la coș pe asfalt în timp ce alții rezemau zidurile așteptând să se întâmple ceva. Pentru o clipă, chiar am crezut că unul dintre ei o să mă apostrofeze:

- Hei, *Mr. Freak*.

Dar devenisem un străin și nimeni nu mă mai sâcâia. Am mers pe lângă terenul de baschet împrejmuit cu grilaj până la parcare. Copacul „meu” era tot acolo. Și mai rahitic, și mai desfrunzit, dar încă în picioare. Ca și altădată, m-am așezat pe iarba uscată, cu spatele sprijinit de trunchi.

În acea clipă, un Mini Cooper țâșni și se opri călare pe două locuri de parcare. Încă îmbrăcată cu rochia de mireasă, Carole ieși din mașină. Am văzut-o înaintând spre mine, ținând în mâna dreaptă o geantă sport mare și în stânga frumoasa ei trenă albă pe care se străduia să n-o murdărească.

- Nuuu! E o nuntă în parcare! strigă unul din șmecherii de pe terenul de sport. „Colegii” lui veniră să tragă cu ochiul pentru o clipă apoi se întoarseră la treburile lor.

Carole veni lângă mine, sub copac.

- Salut, Tom.

- Salut, dar cred că ai greșit data: nu e aniversarea mea.

Schiță un zâmbet, urmat imediat de o lacrimă discretă care îi curse pe obraz.

- Milo mi-a dezvăluit totul acum o săptămână. Înainte de asta, îți jur că nu știam nimic, îmi explică ea așezându-se pe zidulețul parcării.

- Îmi pare rău că ți-am stricat nunta.

- Nu e grav. Cum te simți?

- Ca unul care își dă seama că a fost victima unei manipulări.

Ea scoase un pachet de țigări, dar am oprit-o dintr-un gest:

- Ești nebună sau ce?! Îți amintesc că ești însărcinată.

- Atunci, nu mai spune tâmpenii! Nu trebuie să vezi lucrurile așa.

- Cum vrei să le văd altfel? M-am lăsat păcălit, asta-i tot, și încă de cel mai bun prieten.

- Ascultă, am văzut cum se purta fata asta cu tine, Tom. Am văzut cum te privea și îți garantez că sentimentele ei nu erau simulate.

- Nu, erau doar *tarifate*. Cincisprezece mii de dolari, așa e?

- Oh, nu exagera! Milo nu i-a cerut niciodată să se culce cu tine!

- În orice caz, s-a grăbit să-și ia tălpășița odată ce i s-a terminat contractul!

- Pune-te un pic în locul ei. Crezi că îi era ușor să-și asume această confuzie de identitate? În mintea ei, tu te-ai îndrăgostit de un personaj, de cineva care era ea fără să fie cu adevărat ea.

Era ceva adevăr în ceea ce spunea Carole. De cine mă îndrăgostisem cu adevărat? De un personaj pe care îl creasem și pe care Milo îl manipula ca pe o marionetă? De o actriță ratată care își găsisese rolul vieții ei? De niciuna din cele două, de fapt. Mă îndrăgostisem de o fată care, în plin deșert mexican, mă făcuse să-mi dau seama că, în compania ei, totul avea mai mult gust, mai multă savoare și culoare.

- Trebuie să o găsești, Tom. Dacă nu, o să regreti până la sfârșitul zilelor.

Am clătinat din cap.

- Este imposibil: i s-a pierdut urma și nici măcar nu știu cum o cheamă.

- Va trebui să găsești o scuză mai bună.

- Ce vrei să spui?

- Vezi tu, nici eu nu voi fi niciodată fericită dacă știi că tu nu ești.

După intensitatea vocii, simțeam cât de sinceră era în ceea ce-mi spunea.

- Așa că ți-am adus asta.

Se aplecă spre geanta ei și îmi întinse o cămașă pătată de sânge.

- E un cadou simpatic, dar aș prefera computerul, am zis eu ca să detensionezi atmosfera.

Nu se putu abține să nu zâmbească înainte de a-mi explica:

- Îți amintești de dimineața în care am debarcat la tine împreună cu Milo și tu ne-ai vorbit de Billie pentru prima oară? Apartamentul tău era în dezordine și terasa întoarsă cu susul în jos. Era sânge pe geam și pe hainele tale...

- Da, era ziua în care „Billie” se tăia în palmă.

- În acel moment, vederea sângelui m-a neliniștit foarte tare. Îmi imaginasem tot felul de grozăvii: că poate omorâseși sau răniseși pe cineva. A doua zi, m-am întors deci la tine acasă și am spălat toate urmele. În baie, am găsit cămașa asta plină de sânge pe care am luat-o ca s-o sustrag de la o eventuală anchetă. Nu m-am despărțit niciodată de ea și, când Milo mi-a mărturisit adevărul, am dus-o la laborator pentru o analiză a ADN-ului. Am confruntat rezultatele cu fișierul CODIS și...

Își pregăti efectul de surpriză scoțând o mapă cartonată din geantă.

- ...și te anunț că prietena ta este o delicventă de toată frumusețea.

Am deschis mapa pentru documente și am dat peste fotocopia unui dosar care purta sigla FBI-ului și pe care Carole mi-l comentă:

- Se numește Lilly Austin, născută în 1984 la Oakland. A fost arestată de două ori în ultimii cinci ani. Nimic grav: o dată pentru „rebeliune pentru o cauză” în 2006, în timpul unei manifestații pro-avort, și o alta în 2009, fiindcă a fumat hașiș într-un parc.

- Ți se face dosar doar pentru atâta lucru?

- Nu te uiți prea des la *CSI: Crime și investigații*, nu-i așa? Poliția californiană recoltează în mod sistematic un eșantion de ADN de la persoanele arestate sau bănuite de a fi comis anumite infracțiuni. Dacă asta te liniștește, să știi că și tu faci parte din club.

- Îi știi noua adresă?

- Nu, dar i-am introdus numele în baza noastră de date și am găsit asta.

Îmi întinse o foaie de hârtie. Era o înscriere la Universitatea Brown pentru anul școlar în curs.

- Lilly și-a reluat studiile de literatură și dramaturgie, îmi explică Carole.

- Cum de a fost acceptată la Brown? Este una din cele mai bune facultăți din țară...

- Am sunat la universitate: a fost primită cu dosar de admitere paralelă. Presupun că și-a petrecut ultimele luni studiind, căci a obținut rezultate excelente la testele pregătitoare.

M-am uitat la cele două documente, subjugat de această necunoscută, Lilly Austin, a cărei existență se materializa încet-încet sub ochii mei.

- Cred că trebuie să mă întorc la invitații mei, zise Carole uitându-se la ceas. Iar tu, tu ar trebui să te duci să găsești pe cineva.

*

Lunea următoare, am luat primul avion spre Boston. Am ajuns la ora 16 în capitala statului Massachusetts, am închiriat o mașină la aeroport și m-am îndreptat spre Providență.

Campusul Universității Brown se organiza în jurul unor impozante clădiri din cărămidă roșie înconjurată de peluze verzi. Pentru mulți studenți, era sfârșitul zilei. Înainte de a pleca, am căutat pe internet orarul corespondent specialității pe care o urma Lilly și am așteptat cu inima bătând în fața ușilor amfiteatrului unde se termina cursul.

Suficient de retras ca să nu mă zărească, am văzut-o ieșind din sală în mijlocul altor studenți. Mi-a trebuit un moment ca s-o recunosc. Își tăiase părul, care era de asemenea mai închis la culoare. Purta o șapcă din tweed și un costum sobru - fustă scurtă gri peste colanți negri, jachetă ajustată pe talie din care ieșea un guler rulat - care îi dădea un aer de *Londongirl*. Eram hotărât s-o abordez, dar preferam să aștept să fie singură. Am urmat grupul - doi tipi și o altă fată - până la o cafenea din apropierea facultății. Bând ceai, Lilly se lansase într-o discuție animată cu unul din studenți. Un tip destul de sofisticat, de o frumusețe *caliente*⁴⁰. Cu cât o priveam mai mult, cu atât o găseam mai fericită și senină. Reluându-și studiile departe de Los Angeles, părea că-și găsisese un echilibru. Unele persoane puteau să facă asta: să-și reia viața de la capăt. Eu unul nu știam decât s-o continui pe-a mea.

Am ieșit din cafenea fără să mă fi arătat și mi-am luat mașina. Această incursiune în lumea studentescă mă deprimase. Sigur, eram mulțumit să știu că se simțea bine, dar tânăra pe care

o văzusem azi nu mai era „Billie” a mea. În mod vizibil, dăduse pagina și faptul că o văzusem vorbind cu tipul ăsta de douăzeci de ani mă făcuse să mă simt bătrân. Până la urmă, cei zece ani diferență de vârstă poate că nu erau o barieră atât de neglijabilă.

În timp ce rulam spre aeroport, îmi spuneam că făcusem călătoria degeaba. Mai rău: precum fotografia care ratează o

40 (span.) fierbinte (n.t.)

imagine care nu va mai apărea niciodată, lăsasem să treacă clipa decisivă, cea care ar fi putut să-mi facă viața s-o vireze către răsate și lumină...

*

În avionul care mă ducea înapoi spre Los Angeles, mi-am deschis laptopul.

Poate că nu eram decât la jumătatea vieții, dar știam deja că nu voi mai întâlni niciodată o fată ca Billie care, în decurs de câteva săptămâni, mă făcuse să cred în incredibil și să părăsesc acea țară periculoasă unde fluviile izvorăsc din disperare și sfârșesc prin a se vărsa în prăpăstii de suferință.

Aventura mea cu Billie era terminată, dar nu voiam să uit niciun episod din ea. Trebuia să spun povestea noastră. O poveste pentru cei care, o dată în viață, avuseseră șansa să cunoască iubirea, o mai trăiau și astăzi sau sperau s-o întâlnească mâine.

Așa că am deschis un document nou în programul meu de editare de text și i-am dat titlul următorului meu roman: *Fata de hârtie*.

Timp de cinci ore cât a durat zborul, am scris dintr-un condei primul capitol. Începea așa:

Capitolul 1

Casa cu vedere spre ocean

- Tom, deschide-mi!

Strigătul se pierdu în vânt și rămase fără răspuns.

- Tom! Sunt eu, Milo. Știu că ești acolo. Ieși din bârlog, fir-ar să fie!

Malibu

Comitatul Los Angeles, California O casă pe plajă

De mai bine de cinci minute, Milo Lombardo lovea fără întrerupere în jaluzelele din lemn care dădeau spre terasa casei celui mai bun prieten al său.

- Tom! Deschide sau sparg ușa! Știi că sunt în stare de asta!

Nouă luni mai târziu...

*Romancierul demolează casa propriei sale
vieți pentru a construi, cu cărămizile, o altă casă:
cea a romanului său.*

Milan KUNDERA

Un vânt primăvăratăic sufla peste bătrânul Boston.
Lilly Austin străbătea străzile înguste și în pantă din Beacon Hill. Cu copacii săi înfloriți, cu
lămpile cu gaz și casele de cărămidă cu uși masive din lemn, cartierul avea un șarm seducător.

La intersecția dintre River și Byron Street, ea se opri în fața vitrinei unui anticariat, apoi intră într-o librărie. Spațiul era mic și romanele stăteau lângă eseuri. Un vraf de cărți îi atrase atenția: Tom scrisese un nou roman...

De un an și jumătate, căpătase obișnuința de a evita cu scrupulozitate raionul de ficțiune pentru a nu da peste *el*. Căci de câte ori îl întâlnea din întâmplare, în metrou, în autobuz, pe un afiș publicitar sau la terasa unei cafenele, se simțea tristă și îi venea să plângă. Atunci când colegele de facultate îi vorbeau despre *el* (adică de cărțile lui), abia se abținea să nu le spună: „Am condus un Bugatti cu el, am traversat deșertul mexican cu el, am trăit la Paris cu el, am făcut dragoste cu el...”. Ba chiar, uneori, văzând cititori cufundați în al treilea volum al Trilogiei, nu se putea împiedica să nu încerce un pic de mândrie și, de data asta, ea era cea care ar fi vrut să le spună: „Datorită mie puteți citi această carte! Pentru mine a scris-o!”.

Citi titlul noii cărți: *Fata de hârtie*.

Intrigată, răsfoi primele pagini. Era povestea ei! Era povestea *lori* Cu inima bătându-i puternic, se repezi spre casă, plăti exemplarul și își continuă lectura pe o bancă din Public Garden, marele parc al orașului.

*

Lilly dădea cu febrilitate paginile povestirii al cărei final nu-l cunoștea. Retrăia aventura lor prin prisma privirii lui Tom, descoperind cu multă curiozitate evoluția sentimentelor lui. Povestea, așa cum o trăise ea, se oprea la capitolul 36 și începu să citească ultimele două capitole cu teamă.

Prin acest roman, Tom recunoștea că ea îi salvase viața, dar mai ales mărturisea că îi iertase escrocheria și că iubirea lui nu plecase odată cu ea.

Aproape că îi dădură lacrimile când află că venise la Brown University în toamna trecută și că plecase fără să-i vorbească. Ea trăise exact aceeași decepție cu un an înainte! Într-o dimineață, nemalezistând, luase avionul spre Los Angeles cu intenția fermă de a-i dezvălui adevărul și sperând în secret că iubirea lor nu se terminase.

Ajunsese la Malibu pe înserat, dar casa de pe plajă era goală. Luase atunci un taxi pentru a-și încerca norocul la vila lui Milo din Pacific Palisades.

Cum era lumină, se apropiase și văzuse prin geam două cupluri care tocmai luau cina: Milo și Carole care păreau foarte îndrăgostiți ca și Tom și o tânără femeie pe care n-o cunoștea. Pe moment, se simțise foarte tristă și aproape rușinată că-și putuse imagina că Tom n-o înlocuise. Înțelegea acum că era vorba de unul din acele „castinguri de vineri” pe care le organizau cei doi prieteni ai lui pentru a-l face să-și găsească sufletul pereche!

Când închise cartea, inima îi zvâcnea în piept. De data asta, nu era o speranță, era o certitudine: povestea lor de dragoste era departe de a se fi terminat. Poate că nu trăiseră decât primul capitol și ea avea intenția să-l scrie pe al doilea împreună cu el!

Seara se lăsa peste Beacon Hill. Traversând strada pentru a ajunge la stația de metrou, Billie întâlni o bătrână bostoniană, cu gulerul de la haină ridicat, care traversa pe trecerea de pietoni cu yorkshire terrier-ul ei sub braț.

Era atât de fericită, încât nu se putu abține să nu-și strige fericirea în fața ei.
- *Fata de hârtie* sunt eu! strigă ea arătându-i coperta cărții.

*

Librăria Fantome și ingeri
are plăcerea să vă invite
la întâlnirea cu scriitorul Tom Boyd
marți, 12 iunie, între orele 15 și 18
pentru o ședință de autografe acordate

pe noul său roman:
Fata. de hârtie

*

Los Angeles

Era aproape ora 19- Coadă cititorilor mei se micșora și ședința de autografe se apropia de sfârșit.

Milo rămăsese cu mine toată după-amiaza, discutând cu clienții și condimentându-și intervențiile cu glume.

Ușurința de a relaționa și buna lui dispoziție făceau așteptarea oamenilor mai puțin plictisitoare.

- N-am văzut cât e ora! exclamă el uitându-se la ceas. O să te las să termini singur, bătrâne. Eu am un biberon de dat!

Fetița lui se născuse de trei luni și, așa cum era de așteptat, o luase razna complet.

- De mai bine de o oră îți spun să pleci! am remarcat eu.

Își luă haina, îi salută pe angajații magazinului și se grăbi să se ducă la familia lui.

- Ah! Ți-am comandat un taxi, mă preveni el din pragul ușii. O să aștepte la intersecție, pe cealaltă parte a străzii.

- OK. Sărut-o pe Carole din partea mea.

Am mai stat încă zece minute ca să-mi termin autografele și să schimb câteva cuvinte cu responsabilă magazinului.

Cu lumina ei caldă și filtrată, cu podeaua care scârțâia și rafturile lăcuite, *Fantome și îngeri* era o librărie cum nu prea mai vezi. Ceva între *Prăvălia din colțul străzii* și *84 Charing Cross Road*. Cu mult înainte ca presa să vorbească despre el, patroana librăriei îmi susținuse primul roman. De atunci, din fidelitate, în acest loc fetiș îmi începeam fiecare turneu de autografe.

- Puteți ieși prin spate, îmi zise ea.

Începuse să coboare oblonul metalic când cineva bătu în geam. O cititoare întârziată își agita exemplarul, împreunându-și mâinile ca pentru rugăciune pentru a fi lăsată să intre.

După ce mă interogase din privire, patroana librăriei acceptă să-i deschidă. Am deșurubat capacul stiloului și m-am așezat la masă.

- Mă numesc Sarah! zise tânăra întinzându-mi cartea, în timp ce-i scriam dedicația pe cartea ei, o altă clientă profită de ușa deschisă pentru a pătrunde în librărie.

I-am înapoiat exemplarul lui „Sarah” și, fără să ridic ochii, am luat cartea următoare.

- Pentru cine e? am întrebat.

- Pentru Lilly, îmi răspunse o voce blândă și fermă.

Luat de elan, mă pregăteam să-i ortografiez numele pe prima pagină, când ea adăugă:

- Dar dacă preferi Billie...

Am ridicat capul și am înțeles că viața tocmai îmi oferea o a doua șansă.

*

Un sfert de oră mai târziu, eram amândoi pe trotuar și, de data asta, eram hotărât să n-o las să plece.

- Vrei să te duc eu? i-am propus. E un taxi care mă așteaptă.

- Nu, mașina mea este foarte aproape, zise ea arătând un vehicul parcat în spatele meu.

M-am întors și nu mi-a venit să cred. Era bătrânul Fiat 500 roz bonbon care ne trambalase prin deșertul mexican!

- Închipuie-ți că m-am atașat de mașina asta, se justifică ea.

- Cum ai găsit-o?

- Dacă ai ști! E o poveste întreagă...

- Păi, povestește!
- E o poveste *lungă*.
- Am tot timpul.
- Atunci, am putea să luăm cina undeva.
- Cu plăcere!
- Dar eu conduc, zise ea instalându-se la comanda „bolidului” său.
L-am eliberat pe șoferul taxiului după ce i-am plătit cursa și am luat loc alături de Lilly.
- Unde mergem? întrebă ea băgând cheia în contact.
- Unde vrei.

Apăsă pe accelerator și „borcanul de iaurt” se puse în mișcare la fel de rudimentar și puțin confortabil. Totuși, impresia asta năucitoare că nu-l părăsisem niciodată mă făcea să mă simt în al nouălea cer.

- Te duc să mănânci homar și fructe de mare! Propuse ea. Știi un restaurant formidabil pe Melrose Avenue. Asta dacă mă inviți tu fiindcă, în acest moment, nu pot să spun că mă scald în bani. Și, de data asta, n-ai de ce s-o faci pe sclifositul: „nu mănânc asta, nu mănânc ailaltă, stridiile astea par lipicioase...” îți place homarul, nu-i așa? Mie îmi place la nebunie, mai ales fript și flambat cu coniac. Un adevărat deliciu! Și crabul? Acum câțiva ani, când eram chelneriță într-un restaurant din Long Beach, se servea „crab hoțoman”... Poate să cântărească până la 15 kile, îți dai seama! Este capabil să se urce în copaci ca să dărâme nuci de cocos și, odată căzute la pământ, se folosește de clești pentru a le sparge ca să le mănânce miezul! E o nebunie, nu? Se găsesc în Maldive și Seychelles. Știi insulele Seychelles? Eu visez să ajung acolo. Lagune, apă turcoaz, plaje cu nisip alb... Și de asemenea țestoasele gigantice de pe insula Silhouette. Mă fascinează țestoasele gigantice. Știi că pot să atingă 200 de kile și să trăiască mai mult de o sută douăzeci de ani? E bizar! Și India? Ai fost în India? Una din kolegele mele mi-a vorbit de o superbă casă de oaspeți din Pondichery care...

Cuprins

Prolog	3
1 Casa cu vedere spre ocean	12
2 Doi prieteni	14
3 Omul devorat	17
4 Lumea din interior	21
5 Rămășițele paradisului	26
6 Când te-am întâlnit	31
7 Billie în lumina lunii	35
8 Cea care fură viață	37
9 Umărul tatuat	41
10 Thepapergiri	42
11 Fetița din MacArthur Park	47

- 12 Rehab 51
- 13 Evadații 56
- 14 Who's that girl? 57
- 15 Pactul 60
- 16 Limitare de viteză 65
- 17 Billie & Clyde 70
- 18 Motel Casa del Sol 76
- 19 RoadMovie 82
- 20 Orașul îngerilor 92
- 21 Amor, Tequila și Mariachi 100
- 22 Aurore 107
- 23 Singur 111
- 24 La Cucaracha 114
- 25 Pericolul de a te pierde 118
- 26 Fata care venea din altă parte 125
- 27 Always on my mind 131
- 28 încercarea 133
- 29 Când suntem împreună 137
- 30 Labirintul vieții 149
- 31 Străzile din Roma 156
- 32 Răul stârpit prin rău 166
- 33 Agățați unul de celălalt 174
- 34 The Book of Life 180
- 35 Proba inimii 187
- 36 Ultima dată când am văzut-o pe Billie 192
- 37 Căsătoria celor mai buni prieteni ai mei 196
- 38 Lilly 199
- 39 Nouă luni mai târziu 205

Editura ALLFA vă recomandă:

Ingo Schulze, *Adam și Evelyn*
Patrick Banon, *Geamănul lui Cristos*
Federica Bosco, *Dragostea nu-i de mine*
Kerstin Gier, *Mă sinucid altă dată*
Lisa Scottoline, *Joc dublu*
Carole Matthews, *Clubul iubitoarelor de ciocolată*